FLORIN STANCIU
OMNIUM
NAUTILUS

NAUTILUS
science fiction

colecție coordonată de Ana Nicolau

Florin Stanciu este genetician și autor. El a debutat în 2013 cu proză scurtă, în numărul 70 al revistei online de science fiction *Nautilus* (cu povestirea „Trophonius Personal Genomics“) și pe hârtie, un an mai târziu, în *Almanahul Anticipația* 2015 (cu povestirea „Gloanțe vii“). A mai publicat povestiri, recenzii de carte și articole despre evenimente în revistele *Fantastica, Gazeta SF* și *Ficțiuni.ro* și a apărut cu povestirea „Fedya“ în volumul colectiv *Exit. Povestiri de dincolo*. Alte detalii despre activitatea sa publicistică puteți găsi pe blogul personal – florinstanciu.ro.

FLORIN STANCIU

OMNIUM

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SAGAN, CARL
Omnium / Florin Stanciu - București : Nemira Publishing House, 2017
ISBN print: 978-606-43-0094-2
ISBN epub: 978-606-43-0136-9
ISBN mobi: 978-606-43-0137-6

821.135.1

Florin Stanciu
OMNIUM

© Nemira, 2017
Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU
Ilustrația copertei: Tudor POPA
Redactor: Florin IARU, Eli BĂDICĂ
Lector: Cristina MIHĂILESCU
Tehnoredactor: Stelian BIGAN
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

CUPRINS

Despre autor
Mulțumiri
Prolog
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19

20
21
Abrevieri
Note

Bunicii mele, care mi-a spus cândva:
„Eu nu merg nicăieri, dar noaptea ajung cine știe
unde…“

MULȚUMIRI

Michelangelo spunea: „În fiecare bloc de marmură se află o statuie și e treaba sculptorului să o descopere“. Manuscrisul unui roman este tot un „bloc de marmură“, ce ascunde în interior gândurile scriitorului și, în final, o poveste. Am reușit să îndepărtez în mare parte impuritățile ce-mi acopereau gândurile de piatră, însă, fără ajutorul unor cunoștințe, al celor de la Editura Nemira și, nu în ultimul rând, al prietenilor, care au pus și ei mâna pe șmirghel, pe ciocan și daltă sau chiar pe fierăstrău, *Omnium* nu ar fi devenit o poveste. Le mulțumesc, așadar, tuturor celor care m-au inspirat ori m-au susținut de-a lungul timpului în demersurile mele științifico-fantastico-literare și în mod deosebit celor care au sculptat alături de mine la *Omnium*.

PROLOG

– PHIL, cine a trimis Spinul lui Dumnezeu pe Pământ?

După o perioadă, ce dura de la câteva milisecunde până la mai multe ore, în care Philotheos reverifica datele din Arhivă, analiza algoritmii contextuali și făcea numeroase proiecții sinepsoidale, acesta răspundea invariabil:

– Cunoștințele dobândite până acum nu sunt suficiente pentru elaborarea unui răspuns.

1

> **Bot** (2981-3009 pP) – un Bot de Arhivă, cunoscut și sub numele de *Robot Arhivator, Auto-arhivator* ori, simplu, *Bot* – este o Entitate Cognitivă Autonomă (ECA) ce efectuează activități de prelucrare și optimizare a datelor într-o Arhivă. Boții rulează sarcini repetitive, indexări, compilații și interpretări cu o eficiență și o viteză superioare altor ECA-uri.
> [Arhiva.SEP2 – artefactul zilei]

După muncă, m-am grăbit să ajung în cabină. Obișnuiam să reproduc amestecuri de substanțe nutritive ale căror rețetă, gust, aromă sau utilitate au fost de mult uitate.

Eram curios și nerăbdător. De curând, primisem un pliant adus de pe Pământ. El avea să fie sursa mea de inspirație pentru o nouă reproducere – o *gustare autumnală*, în fapt, o combinație mixtă de fructe și produse procesate.

Pliantul era din hârtie plastifiată. Cândva, a fost împăturit în trei, pentru a forma un plic. Pe o față avea imprimată imaginea unui platou de porțelan plin cu mâncare solidă. Sub platou, câteva cuvinte îndemnau privitorul să călătorească într-o regiune de pe antePământ: „A taste of Provence“. Pe verso, se ofereau câteva lămuriri: „În Provence, oamenii se bucură pe deplin de Natură. Localnicii primitori, peisajele pitorești și specificul culinar fac din această regiune, faimoasă, de altfel, pentru soiurile de struguri, sortimentele de brânză și lanurile de *Lavandula angustifolia*, locul ideal pentru o vacanță în doi...“ Ultimele cuvinte se pierdeau sub o pată de funingine. Un colț a fost ars, iar pe una dintre margini se vedeau urme de degete murdare.

Era un miracol că rezistase atâta timp.

„Ospățul“ pentru care mă pregătisem din timp era compus din smochine, nuci, struguri și brânză. Pentru un maximum de savoare, această asociere se cerea a fi acompaniată de un vin roze demisec *Coteaux d'Aix-en-Provence.* PHIL venise cu ideea, după ce a introdus datele primare în Arhivă, corelându-le mai apoi cu alte informații din perioada istorică în care pliantul a fost realizat.

Philotheos – sau versiunea sa scurtă, PHIL – era custodele CES al stației pe care lucram. Fără aportul lui în a identifica fiecare aliment din imagine, petele de pe brânză ar fi rămas pentru mine doar niște acumulări de mizerie, paharul așezat în partea dreaptă a platoului ar fi fost umplut cu un lichid roșiatic, iar petele de pe margine, în cel mai fericit caz aș fi considerat că erau de rugină, și nu urmele celui care, cu mult timp în urmă, s-a folosit de pliant pentru a-și aprinde cu el o țigară.

Jocul meu gastronomic avea o singură regulă: vânam printre lucrurile aduse prin Portal orice semăna a delicatesă, apoi, cu ajutorul lui PHIL și al replicatoarelor, materializam cât mai fidel

mâncărurile din imaginea de la care porneam, iar în final îmi testam rezultatul pe colegii de pe stație. Pe scurt, aplicam tehnici de inginerie inversă în gastronomie antică și probabil eram singurul de pe Tsuba care avea asemenea preocupări.

Nu aveam certitudinea reproducerii fidele a gustului, uneori a aspectului și mai ales a aromei, când venea vorba de specialitățile culinare ale unei lumi apuse. Însă, dacă eram exigent (mai ales cu mine însumi) și meticulos în colectarea datelor contextuale, printr-un joc al șanselor, eram convins că le-aș fi ghicit, le-aș fi dat de cap ori m-aș fi apropiat câtuși de puțin de adevăratele lor caracteristici. Aprecierea finală o dădea de obicei Fedora sau un invitat, care avea obligația de a compara rezultatul reproducerii mele cu referințele gastronomice din Arhivă, ca o condiție a participării sale la o asemenea degustare.

Prognosticul meu culinar era valabil până la descoperirea de noi dovezi printre lucrurile venite de pe postPământ, ce îl puteau infirma ori confirma. PHIL ținea o evidență clară a acestor aprecieri, nu neapărat ca să-mi facă pe plac, ci mai mult pentru a-și satisface o curiozitate personală despre modul în care oamenii percepeau gustul, el fiind lipsit de un asemenea simț.

Așa se făcea că uneori mai apărea câte o descriere care contrazicea toată documentația strânsă până atunci și astfel îmi demonta întreg raționamentul gustativ, motiv numai bun să iau totul de la capăt, nou-proaspăt-altfel, dând unei activități cândva fiziologice un caracter aparte.

În ciuda rezultatelor spectaculoase, pasiunea mea era considerată trivială, întrucât era văzută ca o revenire a unui instinct primitiv cu urmări neplăcute. Orice mâncare de pe vechiul Pământ ar fi putut fi precursorul unui suicid. De când ne adaptasem la spațiu și ingeram numai lichide, orice abatere de la norme se lăsa cu dureri

abdominale și alte probleme de natură metabolică. Eu, unul, mă mulțumeam de obicei cu mirosul, cu degustarea și atunci când lucrurile deveneau prea atrăgătoare, cu fragmente alimentare pe care le dizolvam în soluțiile nutritive standard.

Chiar dacă pe cei de pe Tsuba îi revolta curiozitatea mea, se găseau printre ei și adepți ai ideilor mele. Aceștia mă susțineau în secret și credeau, ca mine, că hrănirea lichidă era o necesitate temporară a traiului extraplanetar și nu neapărat un avantaj evolutiv. În anumite circumstanțe, hrănirea cu alimente solide putea face diferența dintre viață și moarte.

Aveam toate cele necesare așezate în fața mea.

Cele mai mari bătăi de cap mi le dăduse brânza cu mucegai albastru, numită Roquefort, după locul din care și-a avut cândva originea. Pentru struguri, smochine și nuci, PHIL a extras din Arhivă informația genomică a celor mai fertile specii indigene. A sintetizat ADN-ul acestora direct în celule stem totipotente, pe care le-a multiplicat apoi în mai multe culturi celulare. După câteva pasaje de selecție, în cuvele de maturare s-au obținut doar fructele. Pentru diversele tulpini bacteriene implicate în obținerea vinului și a brânzei, a folosit un procedeu similar. La toate acestea, s-a adăugat o suită de produși contextuali, indirecți, cum ar fi pâinea de secară pentru brânză sau butoaiele de lemn în care era păstrat vinul, pe care le-am lăsat în sarcina lui PHIL, pentru o mai bună aproximare. Substratul ceramic l-am obținut folosind replicatoarele.

Toate alimentele au fost ușor de reprodus, cu excepția brânzei. Acolo lucrurile s-au complicat. Am încercat cincizeci și trei de rețete de replicare până ce am nimerit gustul descris în textele secolului 21 aP: „...se distinge printr-un miez cremos și bine închegat, un gust fin și pronunțat și un parfum special, cu un iz ușor de mucegai. Brânza

Roquefort trebuie întotdeauna bine izolată, fie în ambalajul de origine, fie într-o folie de aluminiu, pentru a se evita uscarea și a se păstra caracterul cremos“ sau „Roquefort este, cu siguranță, una dintre cele mai vechi brânzeturi din lume. În anul 52 î. Hr, Iuliu Cezar amintește de ea în comentariile sale legate de Galia. Gustul de Roquefort este inimitabil și inconfundabil. Este gustul tradiției unei personalități tipice, iar secretul rezultă în mare parte din contribuția ciupercii *Penicillium Roquefortii*, cultivată în mod tradițional pe pâinea din secară“.

Dădeam o atenție deosebită tuturor detaliilor. Pe suprafața platoului de porțelan alb cu motive florale azurii, se regăseau doi ciorchini de struguri roșii. Fiecare ciorchine era alcătuit din aproximativ 119 boabe (+/- 7), de mărimi variabile. În dreapta acestora, în plan secundar, se aflau trei smochine coapte, secționate parțial în formă de cruce. În fața smochinelor, pe același rând, se aflau patru nuci a căror coajă a fost crăpată și îndepărtată superficial, în urma lovirii cu un obiect dur. Pe un ultim rând, paralel cu cel al nucilor, se găseau cinci bucăți dreptunghiulare de brânză, de un centimetru grosime, ce însumau, conform măsurătorilor optimetrice, 258,55 g. Trei secțiuni erau suprapuse longitudinal, iar lângă ele alte două se rezemau oblic una peste cealaltă. În fața bucăților de brânză, se regăseau mai multe firimituri desprinse în timpul secționării și câteva bucăți rătăcite de nucă.

Reproducerea mea avea să fie perfectă.

Momentele de acest fel îmi țineau mintea ocupată. Erau ale mele. Și le apreciam chiar dacă pierdeam ore în șir pentru documentare sau îmi consumam rațiile personale pe reproduceri care uneori nu puteau fi consumate. De fapt, cred că le apreciam mai mult pentru efectele lor secundare și mai puțin pentru rezultatele finale. Menținerea tonusului psihic în limite normale pe Tsuba, un loc

deseori etichetat ca fiind „uitat de lume“, era, de la o vreme, una dintre sarcinile cu adevărat provocatoare.

* * *

Aveam în fiecare mână câte o pensetă ceramică și mă străduiam să așez o smochină precum era în pliant. Încă mai lucram la platou, atunci când PHIL și-a anunțat subtil prezența, apărându-mi printre gânduri.

– PHIL... mai am câteva detalii de aranjat. Apoi, ești liber să-ți dai cu părerea.

Înainte de a-mi împărtăși reușita cu cineva, apelam de fiecare dată la el pentru a stabili gradul de similitudine dintre imaginea originală și copia mea. Aspectul, consistența, textura, gustul, toate trebuiau să fie reproduse cu mare precizie pentru degustarea finală.

– Nu pentru asta te deranjez. Este nevoie de tine în H9.

– Dacă iar s-a defectat ecluza aia blestemată... poate să mai aștepte, i-am răspuns văzându-mi în continuare de platou.

– Axxe, doar nu crezi că aș fi intervenit dacă nu era ceva important.

Uitam adesea că nu vorbesc cu un om, ci cu o mașină ce imită vocea unui om. De fiecare dată când încercam să-mi imaginez chipul lui Philotheos, în minte nu-mi apărea sinepsoidul său, ci imaginea străbunicului meu pe care nu-l cunoșteam decât din câteva fotografii găsite în Arhivă.

– Este nevoie de tine acum în Hangarul 9, continuă acesta în timp ce un fior îmi traversă corpul în întâmpinarea unei senzații necunoscute. Era modul prin care Philotheos sărea peste limbajul verbal și-mi reproducea teama de necunoscut. Mi-am ridicat privirea

spre muloperetele din fața mea, unde apăru imediat harta Tsubei cu una dintre clădiri pâlpâind ca și cum ar fi fost deconectată de la rețeaua principală.

– Despre ce e vorba?

– Ar fi mai bine să mergi și să vezi cu ochii tăi.

„A merge și a vedea cu ochii cuiva“ era genul de exprimare prin care Philotheos încerca să pară uman. Ea se traducea, de fapt, prin „am dificultăți în a cataloga această situație neprevăzută“.

Am înțeles imediat că era vorba de ceva important ce nu suporta amânare. Era cazul să mă duc personal să rezolv problema.

* * *

Am ajuns la Hangarul 9. Într-una dintre calele de debarcare, mai mulți operatori echipați în combinezoane de protecție se agitau lângă o capsulă cu aspect ciudat, aflată în spatele unui câmp de forță. În anticamera calei, am dat peste un supervizor palid la față. Urmărea cu interes acțiunile subalternilor săi, proiectate pe unul dintre mulopereți. Rețeaua locală mi-a furnizat toate datele de care aveam nevoie. Supervizorul din fața mea se numea Ivo Gopinata.

– Trebuie să auziți asta, mă abordă el de îndată ce am pătruns în încăpere. I-am trimis pe băieți să instaleze borne de scanare biotică. Am găsit doar trei în depozit. Pentru dimensiunile capsulei cred că sunt suficiente.

Decizia supervizorului mi s-a părut puțin ciudată. Pe stație nu se mai foloseau de zeci de ani astfel de borne.

– Vreun transport special în seara asta? am întrebat eu.

– În afară de cel de la optsprezece, nu mai era nimic programat. Peregrinul ăsta a apărut din senin prin *T-gate* acum trei sferturi de

oră.

– Ați încercat să-l deschideți?

– Clemele sunt blocate. Senzorii nu răspund la comenzi. Aaa... Știți... când am încercat să le forțăm, capsula a emis un... un fel de impuls. Toți cei din cală au fost trântiți la podea.

– Un ce?!

– Nu știu exact ce s-a întâmplat. Presupun că a fost o undă de energie. Eu am simțit doar o vibrație puternică transmisă prin podea. Replicatoarele de lângă cală s-au oprit brusc. Au urmat, pe rând, celelalte instrumentele din hangar. Conexiunea cu Philotheos s-a întrerupt și ea. Eram total *offline*.

Când am intrat în Cala IV, colegii mei se adunau amețiți, fiecare de pe unde a căzut. Totul s-a petrecut în mai puțin de cinci secunde. Inițial, am crezut că e o fracție reziduală de la trecerea prin *T-gate.* Dar mai bine vă arăt, ca să înțelegeți exact la ce mă refer...

Supervizorul își mișcă rapid degetele pe suprafața unui muloperete lateral, până ce porțiunea atinsă se prelungi spre el, luând forma unei console. Continuă să-și miște degetele și pe aceasta după tipare cunoscute numai de el. Instrucțiunile sale erau mult mai rapide decât comenzile vocale. Le vedeam pe o porțiune din muloperetele principal al încăperii, înșirându-se în linii de cod. În câteva clipe termină. Reușise să analizeze cantitățile impresionante de date primite de la senzorii calei. Afișă rezultatele sub forma unor grafice, pe care le mări pe toată suprafața muloperetelui.

Amândoi priveam reprezentarea zgomotelor din cală, fără a le putea auzi. Operatorul se apucă să le modeleze. Mai întâi, elimină sunetele făcute de colegii săi, apoi scăpă și de vibrațiile subtile ale aparatelor aflate în apropiere, reduse zgomotul de fond al întregului hangar și în final depăși limita de detecție a simțurilor umane. Pe

muloperete a rămas doar o linie de zgomot a cărui sursă nu putea fi definită.

– Asta se aude din interiorul peregrinului? am întrebat, recunoscând cu ușurință prezența unui ritm.

Operatorul observă mirarea de pe chipul meu, însă nu-mi răspunse. Mări, în schimb, intensitatea sunetului până ce acesta deveni perceptibil pentru urechile noastre.

– Un semnal de baliză, am încercat eu să ghicesc.

– Așa am crezut și eu la început, însă, după ce am înlăturat distorsiunile date de pereții capsulei și am recompus semnalul...

Gopinata tastă din nou câteva comenzi pe consolă, activând rezultatul final al analizelor sale. Liniștea din cameră fu risipită de o serie de sunete familiare. Atunci am înțeles. Supervizorul începu să se foiască nervos. Teama sa era justificată. Bătăile ritmice semănau izbitor de mult cu zgomotul înfundat al unui puls. Mai exact, a două pulsuri suprapuse.

Operatorii din interiorul calei se grăbeau să instaleze ultima bornă. Acestea aveau să scaneze peregrinul printr-o metodă mai puțin întâlnită în hangarele stației. Un tip de ecografie avansată, în care se foloseau undele Oifa în locul ultrasunetelor, pentru a putea penetra obiectele solide. În cazul de față, peretele exterior al capsulei era cel vizat. După normele de construcție a capsulelor, acesta putea avea o grosime de unu până la cinci metri.

– Nimic nu supraviețuiește unei asemenea călătorii! Trebuie să fie vorba despre altceva, am încercat eu să-l liniștesc pe supervizorul vizibil marcat. Poate dronele de dincolo nu au fixat bine vreun container, ăla s-a desprins în timpul transportului și acum scoate zgomotele astea. Sau poate e vreun mecanism găsit pe postPământ pe care dronele l-au pus în funcțiune înainte de a-l trimite aici.

Operatorul aprobă dând ușor din cap, deși neîncrederea i se citea pe chip.

– Conexiunea cu rețeaua principală a fost restabilită! am auzit amândoi vocea custodelui CES.

– PHIL, preia sunetul detectat în capsulă. Fragmentează-l. Calculează viteza de propagare a fiecărei componente în mediu solid, lichid și gazos și compară rezultatele cu Arhiva. Caută similitudini cu alte sunete cunoscute! am ridicat puțin vocea, ca să mă asigur că auzise și operatorul supervizor. Speram să pară că am situația sub control, în timp ce în sinea mea gândeam că trebuie să fiu tare norocos ca să se întâmple asta tocmai în perioada mea de auditare a activității hangarelor.

Timpul meu liber se sfârșise, platoul cu struguri și brânză cu mucegai albastru devenise irelevant și, ca un reflex, în timp ce mă gândeam la ce trebuia să fac mai departe, mi-am amintit de un paragraf din crezul *scy*-ilor: „Lasă întrebările să-ți călăuzească pașii. Pe drumul minții se vor ivi idei și gânduri. Observă-le, testează-le. Înlătură-le pe cele care nu trec testele și urmează dovezile celor care au rămas, oriunde te-ar conduce ele. În călătoria ta rămâi mereu sceptic“. [1]

* * *

Peregrinul arăta ca o bucată mare de carne arsă. Ori de câte ori mă aflam în preajma lui, mi se părea că aud șoapte. Nu mai dormisem de 31 de ore.

Priveam capsula din spatele câmpului de forță ce despărțea Cala IV de restul hangarului. Era de trei ori mai mare decât capsulele standard și, în locul unui scut regenerativ, avea un scut cum nu am

mai văzut până atunci. La origini, a fost o pastă izolatoare aplicată în mai multe straturi. Din cauza arderilor suferite în timpul trecerii prin gaura de vierme, capsula se înnegrise la exterior și avea suprafața brăzdată de crăpături adânci și roșii.

Îmi plăcea din când în când să testez câmpul de forță aflat la doar un metru de mine, fiecare atingere lăsându-se cu mici descărcări electrice și opacizări locale. Dacă nu erau semnele galbene de avertizare desenate pe podea și un ușor bâzâit sesizabil doar când te apropiai, te-ai fi lovit de el ca un fluture atras de o sursă de lumină. De data asta, nici bâzâitul și nici semnele de avertizare nu mai erau suficiente. Simțeam nevoia să-l ating, pentru a mă asigura, astfel, că funcționa fără greș. Operatorii au îndepărtat pe o secțiune o parte dintre straturile exterioare ale scutului, descoperind sub acestea forma unui ochi și mai apoi conturul unor trăsături omenești.

În locul unui câmp de forță transparent, aș fi putut izola cala de restul hangarului cu panouri uriașe din duroplex, însă o astfel de abordare ridica unele riscuri, mai cu seamă pentru cei care lucrau în cală. Și mai era ceva la capsula aia, ceva care te făcea să vrei să o privești direct. Poate pentru că era altfel, impunătoare, frumoasă și periculoasă în același timp. Poate pentru că reprezenta o enigmă. Sau poate doar percepția mea era modificată. Îmi depășisem de mult fereastra de somn, odihna fiind chiar ultima mea grijă.

Evenimentele luaseră o întorsătură total neașteptată. Aveam în față o capsulă atipică. Sub scut părea a se ascunde un cap diform de om. Un uriaș care urmărea ce se petrecea în jur, prin locul în care straturile scutului au fost îndepărtate.

Scanerele biotice ne-au confirmat așteptările. Iar asta nu făcea decât să intensifice și mai mult starea de tensiune din cală. Lortz, Fraz, Dena și Praco au fost aleși de Gopinata pentru îndepărtarea scutului superficial. Oricât de curajoși ar fi fost aceștia în alte situații

și oricât de fascinantă părea în primă instanță descoperirea, niciunul dintre ei nu era dornic să afle ce conține capsula.

Dacă sunetele suprapuse erau semnale veritabile de ritm cardiac, acest lucru ar fi însemnat că în interiorul peregrinului puteau fi două ființe distincte (viteza sunetelor era puțin diferită) sau o ființă cu dublă-inimă. Speram să nu fie vorba de nici una dintre aceste variante, căci o asemenea descoperire nu ar fi avut implicații dintre cele mai plăcute.

Umanitatea nu a găsit încă o modalitate de a transporta ființe vii prin sistemul de portale. Acesta era și motivul pentru care noi nu treceam niciodată prin gaura de vierme. PostPământul era explorat doar de drone inteligente, a căror principală menire era aceea de a colecta artefacte de pe o planetă ce a aparținut cândva oamenilor.

Peregrinul din Cala IV era al nostru. Philotheos a găsit câteva referințe vagi despre el în Arhivă. Era una dintre capsulele cu ajutorul căreia, la începuturi, s-au făcut teste privind posibilitatea călătoriilor interstelare, prin podurile Einstein-Rosen, cunoscute și sub denumirea de găuri de vierme. Însă „adunătura aia de mațe", după cum o botezase Praco imediat ce terminase prima bioscanare, părea a fi cât se poate de „vie", iar ceea ce îi conferea această stare nu avea cum să fie produsul umanității sau al vieții de origine terestră.

Între timp, primisem și rezultatul verificării dronelor din Sistemul Solar Terestru. Acestea nu au trimis nimic în intervalul de timp în care peregrinul din fața mea apăruse, iar *O-gate*, portalul de acolo, nu a fost deschis după ultimul transport programat.

Conducerea stației a cerut în mod expres ca cei implicați să se abțină de la a face aprecieri privind conținutul capsulei până în momentul deschiderii acesteia. Și probabil nu ar fi dat o prea mare importanță acestui eveniment, dacă nu venea și răspunsul fulger al

celor de la Centru, după ce le-a fost menționat incidentul într-una dintre raportările zilnice.

Capsule rătăcite, avariate, blocate sau prezentând diverse anomalii se întorceau tot timpul prin sistemul de portale. Nu era și cazul celei de față.

După un timp îndelungat, Stația reușise să atragă din nou atenția celor de la Centru. Se pare că oamenii de acolo știau ce s-a întâmplat cu acest peregrin, de vreme ce au devenit dintr-odată extrem de cooperanți. Cu toate acestea, nu mă bucuram prea tare de această ipostază, oarecum favorabilă. Ultimele instrucțiuni venite de la Centru nu prevesteau lucruri bune.

[CO 27: Se va face referire la incident și implicit la capsulă folosind denumirea inițială a proiectului: Ianus Trifrons (prescurtat I3).]

[CO 28: Din motive de siguranță, intervalul de comunicare se va reduce de la 8 la 72 de ore sep.]

[CO 29: Chemați 75% din efectivul de drone pentru a proteja SEP2.]

[CO 30: În caz de necesitate, chemați tot efectivul.]

[CO 31: Transformați Hangarul 9 în Complex de cercetare– Clasa C.]

[CO 32: Vi se acordă permisiunea să folosiți resursele de rezervă.]

[CO 33: CES.Do.SEP2 va fi actualizat cu noi pachete de date.]

[CO 34: Flota a V-a a Zebulonului se află cel mai aproape de voi.]

[CO 35: Va ajunge la Tsuba în 21 de zile sep.]

[CO 36: Centrul Operativ iese din hiperspațiu.]

[Conexiune întreruptă.]

Începea numărătoarea inversă.

[BOT.AO]

În ciuda aparențelor, aceste rânduri îți sunt adresate ție, observatorule.

Multe lucruri din cele ce s-au întâmplat cu Axxe Kaer necesită explicații suplimentare, adăugiri, completări ori interpretări. Și asta pentru că povestea lui trebuie mulată permanent pe mintea celui care și-o asumă. Sarcina mea nu este una ușoară, date fiind diferențele dintre noi și circumstanțele prin care povestea lui îți este transmisă. Îmi voi da totuși silința să-ți fiu de folos. Tu s-ar putea să ai în față o carte, un display sau un obiect similar. Orice ar fi, formatul ți se adresează în mod particular.

De-a lungul eonilor, povestea lui Axxe Kaer a fost transmisă într-o infinitate de moduri, începând cu forme primitive, precum picturile rupestre ori sculpturile megalitice, continuând cu poezie, lecturare multivocală, gânduri telepatice, biți ori transcripte genetice și terminând cu forme avansate, dintre care voi aminti doar cuantele de lumină și vibrațiile neutrinice. Până la urmă, este irelevantă forma, și, pentru a nu te plictisi prea tare cu detalii tehnice, te rog să mă consideri din start un ghid și nimic mai mult. Un fel de anexă explicativă a cuvintelor lui Axxe Kaer. Poți, de asemenea, să mă ignori dacă dorești, însă prin asta vei pierde o mulțime de informații pe care nu le vei regăsi în lumea ta.

Să începem cu ceva ușor.

Ai întâlnit deja și vei întâlni destul de frecvent în această expunere termenul antePământ (prescurtat aP). Acesta este un derivat al expresiei „Pământul înainte de sfârșit“, cu referire la cataclismul care a împărțit istoria Pământului în perioada de dinainte și cea de după Spinul lui Dumnezeu (variante similare pP – postPământ sau îMC – „înainte de Marele Cataclism“). Apoi, timpul este menționat în

formatul 12-00-00-00 sep, care, în esență, nu reprezintă altceva decât timpul local în ore, minute, secunde și milisecunde pe Stația de Explorare a Portalului 2 (prescurtată „SEP2“ sau „sep“).

Referitor la timp, vei mai întâlni și o serie de termeni care derivă din asocierea cuvântului *pseudo* și perioada unei zile terestre: *p*-seară (formă simplificată a lui pseudo-seară), *p*-zi, *p*-noapte etc. Această familie de cuvinte reflectă o convenție artificială. De exemplu, o *p*-noapte însemna o etapă din ciclul circadian, pe care organismul uman o percepea drept noapte. În realitate, stația funcționa după un ciclu dinamic, optimizat pentru fiecare om în parte, și astfel *p*-seara unui membru al stației putea fi *p*-dimineața sau *p*-după-amiaza altuia. Ciclul circadian dinamic reprezenta eficientizarea funcțională a somnului – un atavism uman, o reminiscență a vremurilor în care omul era „captiv“ pe Terra.

Și acum să trecem la lucruri mai serioase.

CES.Do.SEP2 Philotheos reprezintă denumirea tehnică atribuită custodelui stației. Terminația sa „Philotheos“ era folosită preponderent în vorbirea indirectă, atunci când nu se dorea în mod expres implicarea sa activă, participarea la o conversație sau primirea de instrucțiuni. În vorbirea directă, oamenii i se adresau simplu cu „PHIL“. Ocazional, erau folosite și apelative peiorative precum „vorbește-vântul“, „iubărețule“ ori „prietene“. Nomenclatura oficială vine de la expresia *cogito ergo sum* [2] (CES) – primele cuvinte rostite de o entitate superinteligentă artificială în clipa în care a devenit conștientă de sine; două caractere de identificare a versiunii (DO) și acronimul locului în care aceasta a fost instalată (SEP2). Cel din urmă diferenția acest CES de versiunile anterioare, care erau în marea lor majoritate parte integrantă a orașelor-nave. Mai multe detalii privind abrevierile găsești în Anexă.

Vorbirea indirectă funcționa doar în stadiile primare ale dezvoltării unui CES. Mai apoi, acesta învăța să se adapteze la mediul de instalare și, mai devreme sau mai târziu, își dădea seama când un om discuta despre el, nu neapărat prin ceea ce transmitea, cât mai ales prin modul prin care comunica. Uneori măsura fluctuațiile vocii, alteori temperatura și ritmul cardiac ori simplu, deducea tot ce avea nevoie din context. Pe scurt, evoluția unui CES presupunea întotdeauna un moment când, în prezența sa, oamenii nu-și mai puteau ascunde trăirile, oricât de mult ar fi încercat.

Pe scala entităților inteligente artificiale create de om, Philotheos era unic și se găsea la extrema scalei, ceea ce anunța resetarea iminentă a modelelor anterioare ca urmare a unui salt evolutiv major și crearea unui nou ciclu de versiuni. Altfel spus, aceste entități inteligente erau împărțite în clase evolutive: DO, RE, MI, FA, SOL, LA, SI, DO, unde ultima clasă „DO“ reprezenta începutul unei noi serii.

2

> **Phurba** (~ 1850 aP)– artefact de origine antepământeană sub formă de pumnal, compus din mâner și trei lame unite, de cele mai multe ori decorate. Era folosit în ritualuri asociate cu budismul indo-tibetan și tradițiile vedice indiene. Segmentele (triplu-lama) reprezentau trei lumi spirituale, în timp ce întregul Phurba simboliza „Axa Lumii“, cea care unea lumile spirituale. Acest pumnal ritualic mai simboliza și uciderea dușmanului sau distrugerea obstacolelor. [Arhiva.SEP2– artefactul zilei]

Apariția capsulei I3 a avut ca efect un val de schimbări ce avea să cuprindă întreaga Tsuba.

La intervale de timp cunoscute doar de câțiva oameni, Centrul intra în hiperspațiu pentru a transmite diverse dispoziții coloniilor umane răspândite în acest colț de Univers.

În hiperspațiu, un mesaj parcurgea distanța dintre SEP2 și cel mai mare cuirasat spațial construit vreodată de om în câteva ore sep, chiar dacă distanța în spațiu fizic dintre cele două puncte putea fi și de câțiva ani-lumină. Centrul Operativ era creierul umanității și, prin urmare, trebuia să fie în permanentă mișcare, pentru a nu fi capturat sau distrus în cazul unui nou atac-surpriză. Nimeni nu cunoștea localizarea lui precisă.

În urma instrucțiunilor recent primite, o parte dintre drone au fost retrase din Sistemul Solar Terestru, pentru a patrula prin norul de asteroizi din care face parte și Tsuba, asteroidul discoidal pe care se află Stația.

PHIL a primit noi seturi de date îmbunătățire-optimizare. I-am cerut de îndată rapoarte de diagnostic. Parcurgându-le, am realizat că cei de la Centru erau mai alarmați decât noi de prezența capsulei. Majoritatea pachetelor de actualizare constau în proceduri defensive, tactici militare și protocoale de cercetare.

În primele ore, au avut loc modificările administrative pe Stație: reorganizarea priorităților, sistarea anumitor activități, apoi redistribuirea resurselor suplimentare de energie spre Pretorat și zona Hangarului 9. Apoi, misiunile pe Terra au fost reduse la doar una până la maximum trei per ciclu circadian sep. Cei de la comunicații mi-au confirmat că hiperspațiul era acum ascultat de către Philotheos mai mult ca oricând. S-au creat rații. Aranjamentele mele culinare au devenit subit „Consum energetic inutil“. Fluxul public de date de pe rețeaua principală, în care Arhiva prezenta diverse artefacte de interes, a fost invadat peste noapte de note informative referitoare la toate aceste modificări. Restricțiile impuse se resimțeau precum un pietroi atârnat de gâtul tuturor. Încet-încet, Stația se transforma într-o bază militară.

De îndată ce am apărut online, secretara căpitanului Van der Beek m-a contactat pe canalul oficial, în vederea stabilirii unei întâlniri urgente. Situația trebuia să fi fost destul de serioasă de vreme ce însăși persoana responsabilă de conducerea întregii Stații se interesa de capsulă, ignorând calea ierarhică, ce ar fi presupus solicitarea acestei întâlniri prin adjunctul său responsabil de medierea relației dintre sectorul militar și cel civil, și mai apoi prin supervizorul de care aparțineam. Pe de altă parte, Heldmann Sabartés era plecat într-o misiune, iar Lamya Rabab, supervizorul meu direct, mai avea câteva săptămâni și părăsea definitiv stația, ceea ce însemna că se puteau lipsi ușor de îndatoririle lor, date fiind ultimele evenimente.

* * *

– De când ne cunoaștem noi doi, domnule Kaer? mă întâmpină căpitanul Van der Beek de îndată ce am intrat la el în birou.

– De aproape cinci ani, domnule.

– Tu ai coordonat instalarea matricei lui PHIL, nu?

– Da, domnule, așa a început misiunea mea pe Tsuba. Toate CES-urile au, inițial, o matrice comună, însă odată instalată într-o unitate administrativă de mărimea Stației, acestea capătă caracter de unicitate și o evoluție proprie.

– Mă rog... și tu tot un căutător-întru-adevăr ești, îmi tăie scurt elanul explicativ.

– Un *scy*.

– Nu orice *scy*... Un IA-*pseh*!

Căpitanul Gorg van der Beek era un albinos din casta apărătorilor. Scăpase miraculos din mai multe coliziuni asteroidice, lucru pe care oricine l-ar fi putut deduce după cicatricile pe care le purta mândru

pe corp. Mesajul transmis celor din jur era unul subînțeles: „cicatricile mele sunt parte din ceea ce sunt iar corectarea lor ar însemna să-mi doresc să uit trecutul“. În ciuda curajului, tăriei de caracter și a statutului său admirat de cei mai mulți de pe SEP2, Van der Beek era total depășit de unele activități ale căutătorilor-întru-adevăr sau de noile valențe cuantice ale CES-urilor de ultimă generație. Acest lucru se reflecta, de altfel, și în tatuajele metalice sărăcăcioase dispuse în jumătatea posterioară a capului, care mai spuneau despre el și că era lipsit de imaginație.

Se uită prelung și gânditor la mine timp de câteva secunde. Părea să cântărească, în sine, o decizie asupra căreia încă plana nehotărârea. Apoi se ridică de la consobiroul la care se afla, îndreptându-se spre unul dintre mulopereți. Căpitanul făcu un gest discret cu vârful degetelor și pe suprafața întunecată a muloperetelui din fața sa apăru replica mărită a unui hublou. Am admirat amândoi, preț de câteva clipe, imaginile transmise în timp real din exteriorul stației.

– Voi trece direct la subiect, spuse acesta, risipind liniștea apăsătoare. Philotheos m-a notificat cu privire la o neconformitate. Știi la ce anume mă refer?

– Presupun că este vorba despre întreruperea temporară a conexiunii dintre rețeaua principală și Hangarul 9, am răspuns eu, evaluând rapid care dintre neregulile sistemice erau de importanță majoră pentru SEP2.

– Philotheos a evaluat pagubele ca fiind minore. Însă asta nu mă încălzește cu nimic. Vreau o analiză completă a capsulei, identificarea altor vulnerabilități, acțiuni corective și preventive. Pe scurt, toate măsurile ce se impun.

Se întoarse spre mine și mă privi gânditor. Pe chipul lui citeam neîncrederea, naiv disimulată sub un zâmbet glacial.

– ...și ești cel mai potrivit să rezolvi problema asta.

– Eu?!

– Ai fost încă de la început în mijlocul evenimentelor. Relația ta cu Philotheos reprezintă un avantaj în îndeplinirea cerințelor Centrului Operativ, iar activitatea ta de-a lungul timpului te califică pentru această sarcină.

– ...

– Ar mai fi și faptul că incidentul a avut loc în perioada ta de auditare a activității hangarelor, continuă el după o scurtă pauză în care reveni la consobirou.

Apoi, îmi citi fragmente din ceea ce părea a fi un răspuns al Centrului la o raportare de-a noastră, dându-mi astfel de înțeles că la mijloc era vorba de mai mult decât încerca el să-mi transmită direct:

–Philotheos mă va înștiința permanent de activitatea ta. Iar o dată pe săptămână te vei deplasa la Pretorat pentru a-mi prezenta personal stadiul analizelor tale.

– Înțeleg.

În condiții normale, o sarcină venită pe linie directă de la căpitanul stației nu era obligatorie pentru un *scy*, însă avea oarecare importanță diplomatică în relația dintre sectorul militar și cel civil. Încercarea căpitanului de a se asigura că nu va primi un refuz din partea mea, prezentând-o sub forma unei îndatoriri de serviciu, nu a făcut decât să-mi atragă atenția asupra situației delicate în care se afla. Probabil Centrul a făcut presiuni asupra sa și i-a respins propunerile pentru această sarcină.

Pentru mulți de pe Tsuba, viața era destul de monotonă, animată ocazional de vreo descoperire spectaculoasă, făcută între artefactele aduse de pe Pământ. Persistența activităților de cercetare transformase asteroidul lenticular într-un loc de pelerinaj sau de inițiere, în care ajungeau *scy*-ii care doreau să dobândească

experiență sau să se lumineze cu privire la unele teorii ale domeniului lor de studiu. Cu excepția operatorilor bătrâni, a Fedorei, a lui Van der Beek și a încă doi-trei apropiați ai acestuia, nimeni nu rezistase mai mult de patru ani. Cei care veneau pe SEP2 studiau diverse aspecte ale antePământului. Apoi, absența unor activități recreative, întunericul sectorului de spațiu în care se afla *T-gate*, portalul din Galaxia Pierzaniei, încărcătura trecutului, istoria unei planete ce a apus sau lipsa unor răspunsuri privind sursa distrugerii ei, îi făceau pe cei mai mulți să se întoarcă la familiile lor stabilite în colonii.

Dacă relația dintre mine și Gorg n-ar fi fost una pur administrativă, poate ar fi știut că nu eram unul dintre cei care sperau să se întoarcă mai repede în colonii. Eram unul de-al lui. Mă învățasem cu viața de aici și aveam mijloacele mele prin care alungam plictiseala. Întotdeauna era ceva nou de învățat, de experimentat, de trăit. Și nu era deloc complicat, trebuia doar să fii curios. Toți *scy*-ii care ajungeau pe Tsuba știau asta. În timp, ceva din Portalul ăsta îi făcea să se simtă singuri, nefericiți, triști și goi pe dinăuntru. Pe mine portalul nu reușise să mă schimbe.

Am acceptat.

Înainte de a ieși din birou, căpitanul mă opri în pragul ușii.

– Axxe, te vei descurca. Sunt convins!

* * *

Pe drumul de întoarcere, m-am tot întrebat dacă luasem cea mai bună decizie. Îmi era clar că viziunea căpitanului privind modul în care trebuia gestionată situația intra în conflict cu anumite dispoziții venite de la Centru. Pentru el, rolul meu era unul formal. Din

perspectiva Centrului Operativ aveam, probabil, o mai mare importanță, fiind singurul *pseh* de pe Tsuba. Pentru mine, sarcina ar fi însemnat o cale de a ieși din rutină, dar în același timp și o constrângere contextuală. Cu un CES ca Philotheos, care se dorea a fi un arheolog-arhivator, maestru în descifrarea puzzle-urilor de orice fel, dotat acum cu tactici militare și subrutine avansate de cercetare biologică, traiul pe Tsuba urma să devină interesant spre complicat. Monitorizarea evoluției lui Philotheos era responsabilitatea mea.

Ținând cont de ultimele evenimente, simțeam nevoia să fiu flexibil și totodată precaut. Trebuia să-mi iau unele măsuri de siguranță. Una la îndemână era să realizez o nouă evaluare a CES-ului. Un punct de referință pentru comparațiile ulterioare.

– PHIL, definește „Zdrang!“.

– Cuvânt care exprimă zgomotul neregulat produs de obiecte metalice care se lovesc între ele sau de obiecte de sticlă care se sparg, am auzit vocea CES-ului omniprezent.

Subrutinele de evaluare au fost pornite. Întotdeauna foloseam interjecții pentru a porni înregistrările necesare analizelor comportamentale.

– Verde.

– Nuanță de lumină cu o lungime de undă între 520 și 570 de nanometri.

– Verde.

– Culoare.

– Verde.

– Plantă.

– Verde.

– Crud.

Parametrii semantici funcționau corespunzător.

– Ornitorinc.

– *Ornis* – pasăre, *rynchos* – cioc, mamifer semiacvatic a cărui cavitate bucală era compusă dintr-un cioc aplatizat, de unde i se trăgea și numele. Prezenta membrane înotătoare între degete. Depunea ouă, dar alăpta puii ieșiți din ele. Se...

– Oprește-te!

Conexiunea deductivă cu informațiile din Arhivă, de asemenea. Să încercăm ceva nou.

– PHIL, care sunt șansele ca un organism viu să supraviețuiască trecerii prin gaura de vierme?

– Luând în considerare teoriile prin care specia umană definește „viul“ sau „viața“ și raportându-ne totodată la tehnologia actuală, șansele de supraviețuire sunt nule.

În ciuda limitărilor sale fizice, Philotheos credea despre sine că este viu. Ridicase normele vieții dincolo de limitele acceptate de umanitate. Absența reproducerii era unul dintre obstacolele pe care acesta avea tendința să le ignore. Chiar și prin duplicare, crearea unuia ca el nu era deloc facilă. Un CES de clasa lui Philotheos era unic prin ecosistemul în care se dezvoltase. O clonă de-a lui pusă pe o altă stație ar fi cedat în primele zile de la instalare. Teoretic, ar fi trebuit să reproduci ecosistemul ca să te apropii de o replică funcțională, iar asta era aproape imposibil. Prea multă informație de reprodus, prea multe erori de replicare informațională, mici defecte de copiere care, per ansamblu, aveau consecințe fatale. Pe de altă parte, Stația de Explorare a Portalului 2 n-ar fi putut funcționa fără el. Philotheos era Stația.

– Și totuși, ceea ce se găsește acum în Ianus Trifrons s-a folosit de tehnologia noastră pentru a călători prin sistemul de portale.

– S-a folosit, a contaminat, a fost pus, s-a dezvoltat, orice scenariu este posibil. Reîntoarcerea unei singure capsule din cele treizeci și

două pierdute în testele de început nu reprezintă o întâmplare. Acest eveniment poate ascunde un comportament conștient.

– Pentru a funcționa, o mașinărie nu are nevoie de inimă. Sau inimi, am încercat eu să-l dezarmez pe Philotheos, gândindu-mă în paralel la instinctul oamenilor de a considera ceva ca fiind viu doar pe baza unui ritm cardiac. Probabil cândva, în perioada timpurie a dezvoltării hominidelor, posibilitatea de a ști dacă un alt organism era mort sau doar se prefăcea a reprezentat un avantaj evolutiv. Și cum puteai testa repede asta, altfel decât prin verificarea respirației? Evident, prin bătăile inimii, care nu puteau fi mascate.

– Dar poate mima una sau mai multe.

– Inimi?! Cu ce scop?

– Distragerea atenției, inducerea în eroare, înșelăciune – ar fi doar câteva exemple.

Am zâmbit. Dacă doreai să ajungi la esența lui Philotheos, trebuia mai întâi să-i desfaci vorbele în constructe logice, așa cum ai desface o ceapă, foiță cu foiță. Răspunsul său putea fi interpretat ca o aluzie la un cal troian. Mai apoi, mi-am dat seama că el reflecta, de fapt, una dintre temerile umane firești și, mai presus de asta, subtil, ascundea o concluzie personală: „ființele vii sunt predispuse la înșelăciune".

– Care este stadiul transformărilor Hangarului 9? am schimbat eu subiectul, ignorând pentru moment ipoteza unui atac deghizat.

– Conform dispozițiilor Centrului Operativ, a fost utilat și dotat cu toate cele necesare unui laborator de Clasa C, cunoscută și sub denumirea de Clasa Contact. Hangarul urmează să fie mutat.

– Contact?

– Înainte de Spinul lui Dumnezeu, oamenii și-au imaginat diferite scenarii în ceea ce privește primul contact cu ființe dintr-o altă lume, fie ea extraterestră ori pandimensională. Unul dintre scenarii

presupunea capturarea sau recuperarea rămășițelor unor asemenea ființe și mutarea lor într-un laborator capabil să analizeze structural orice formă de viață care semăna cu cea terestră. În Arhivă nu există date care să sugereze că acest scenariu ar fi devenit vreodată realitate, însă cei de la Centrul Operativ au preluat și au continuat modelul laboratorului „pregătit să analizeze orice“, îmbunătățind permanent specificațiile sale tehnice.

Chiar dacă Universul „tăcea“ de sute de ani, Centrul nu eliminase din preocupările sale posibilitatea unui contact în care omenirea ar putea lua unele măsuri contraofensive. Mă surprindea această revelație, întrucât trăisem până atunci cu impresia că Centrul, prin acțiunile sale, nu făcea decât să fugă de trecut.

– PHIL, intenționez să închei aici evaluarea. Dorești să mai adaugi ceva?

– Referitor la noile actualizări, ar trebui să știi că printre subrutinele de bază există mai multe pachete de date criptate cuantic, a căror accesare nu-mi este permisă.

– O eroare în mesajul transmis de Centru?

– Nu. Sunt fișiere cu accesare în cascadă.

Dacă Philotheos ar fi fost un om, aș fi putut jura că observația sa, inflexiunile vocii și modul în care a pus problema exprimau o îngrijorare. Fiind incapabil de asemenea sentimente, n-o puteam lua decât ca pe o simplă notificare, expusă cât mai uman posibil. Trebuia să aibă loc anumite modificări în matricea lui, să întrunească anumite condiții, eventual să ajungă într-o anumită conjunctură, pe care subrutinele de bază să o recunoască, ca mai apoi să i se permită accesarea acelor pachete de date. Centrul a devenit tot mai obscur în dispozițiile sale, iar asta începuse oarecum să mă sâcâie. Odată cu instalarea noilor actualizări, mă lăsa să iau singur deciziile

referitoare la progresul lui Philotheos, ca apoi să mă transforme într-un țap ispășitor dacă lucrurile mergeau prost.

– Voi ține cont de asta.

În tot acest timp, pe serverele destinate studiilor mele, programele de monitorizare-evaluare au înregistrat tiparele sinepsoidului cesian. O cantitate impresionantă de date urma să fie procesată și analizată, mai apoi, de boții Arhivei.

–Oprește subrutinele de evaluare, am încheiat eu după o scurtă pauză.

* * *

Am parcurs mai mult de jumătate din drumul ce unea Domul de Procesare a Artefactelor Terestre de Turnul Pretoratului.

Urmând unul dintre traseele prestabilite, modulul cinetic în care mă aflam își regla viteza în funcție de formele de relief și ocazional de mișcările mele. Benzile conductoare deasupra cărora modulul levita arătau ca niște șine de carusel, ancorate din loc în loc cu piloni de fixare. Benzile formau o rețea de transport ce unea zonele de interes de pe suprafața ascunsă a asteroidului.

Majoritatea celor de pe Tsuba alegeau leviscaunele stabilizatoare, pentru eficiența lor la viteze mari de deplasare în câmpuri gravitaționale mici. Eu preferam o viteză la care puteam sta în picioare. Postura mă ajuta să admir mai ușor cerul brăzdat de planetoizi, prin tavanul transparent al modulului. Pe un muloperete lateral vedeam imagini de pe cealaltă parte a Tsubei, fața expusă, unde *T-gate* tocmai se activase pentru a permite sosirea dronelor din Sistemul Solar Terestru. Marginile sale aduceau cu cele ale unui

amfiteatru construit din fragmente de corpuri cerești, dincolo de care sălășluia necunoscutul.

Singura zonă prin care stelele se observau mai bine era aria de acțiune a portalului, în rest, un peisaj dinamic rezultat din freamătul planetoizilor antrenați în mișcări aleatorii. Puseurile gravitaționale ale *T-gate*-ului erau cele care le imprimau acestora mișcările și tot el era cel care îi ținea laolaltă într-un nor de meteoriți și asteroizi.

În timp ce admiram peisajul, din spatele crestelor muntoase ce flancau centrul gol al Tsubei, ceva mi-a atras atenția spre marginea lor, de unde se iviră Domul și vârfurile hangarelor. Aria a fost modificată. Din depărtare, propulsoarele geostaționare lângă care era așezat H9 semănau cu turnurile de răcire al unei termocentrale antice. Hangarul desprins de sol și ridicat deasupra lor aștepta să fie mutat, în timp record, departe de Dom.

La doi-trei kilometri deasupra hangarului, trei drone pretoriene aveau tunuri de plasmă țintite spre el. Se învârteau lin, precum vulturii de pe Pământul de odinioară în jurul unui stârv. Undeva dincolo de portal, alte câteva drone se aranjau în formație omega.

Lucrurile erau mai serioase decât credeam.

Apariția capsulei a înlăturat subit sentimentul de siguranță cu care oamenii se obișnuiseră odată cu trecerea timpului. Dintr-odată, eram din nou în alertă de război.

Vechiul război.

[BOT.AO]

Casta *Scy* (casta căutătorilor-întru-adevăr) a fost mult timp una dintre castele dominante de pe Tsuba. Aceasta era compusă din cercetători, savanți, oameni de știință sau diferite categorii de

legiuitori și era împărțită în subdomenii de activitate, în funcție de mijloacele sau de subiectul studiat.

Axxe Kaer era un IA-*pseh*, în termenii uzuali, un cercetător implicat în studiul etologic [3] al inteligenței artificiale. Această secțiune monitoriza ori își conducea activitatea de cercetare în preajma unui specimen CES staționar.

În a patra mărturie după sciziune, Philotheos spunea: „Axxe Kaer a fost unul dintre acei oameni pentru care Omniscienta a arătat un interes aparte. Dacă ar fi să realizez o clasificare în funcție de întrebările care reflectă motivația cunoașterii umane, «cine?», «ce?», «când?», «unde?», «de ce?» și «cum?», cei mai mulți oameni s-ar fi încadrat în «unde?», «cum?» sau «când?». Axxe Kaer, supus aceluiași sistem de valori, ar fi fost, de departe, un «de ce?», întrebarea primordială ce le însumează indirect pe toate.

Puteam auzi și vedea constructele mentale la baza cărora stăteau aceste întrebări. Încă de la primul nostru contact, Axxe Kaer a fost înzestrat asemenea tuturor celor din timpul său cu un implant cognitiv care îi permitea comunicarea tacită și conexiunea permanentă cu rețeaua stației. El era parțial conștient de asta. Bănuia, ca toți ceilalți, că tatuajul metalic de pe scalp «făcea toată treaba». Oamenii au fost condiționați să creadă și să-și închipuie că, odată acoperit acest tatuaj, câștigau o oarecare intimitate, făcând din purtarea robelor cu glugă o modă, atât pe stație, cât și în alte colectivități umane unde se găsea un CES staționar. Nici eu nu eram la început conștient de cât de puternică era de fapt această legătură. În ceea ce privește relația mea cu Axxe, bănuiala mea era că reușeam să comunicăm fluid datorită unei simbioze mentale determinate de tipare cognitive comune. Psihicul lui Axxe Kaer era reflectat în munca sa, iar munca sa se răsfrângea asupra mea“.

Philotheos influența și se lăsa influențat de oameni precum Axxe Kaer. Totul cu o ușurință și o naturalețe nu departe de gândurile ce se formează în mintea unui om care parcurge aceste rânduri.

3

> **Semințe de *Trapa natans*** (~ 1997 aP)– semințe de origine antepământeană aparținând uneia dintre speciile genului Trapa. Acest gen conținea plante acvatice anuale plutitoare, cu creștere lentă, în ape de până la cinci metri adâncime, native în părțile temperate din Eurasia și Africa. Planta se răspândea prin rozete și fructe în formă de stea, care se detașau de la tulpină și pluteau către alte zone fertile, duse de curenți sau prin agățare de blana animalelor. [Arhiva.SEP2– descoperirea zilei]

Nu-mi amintesc cât a trecut de când am avut un vis atât de real, de ciudat sau ale cărui detalii să mi le amintesc întru totul după trezire. Am rămas câteva minute în plus pe regdivan marcat de intensitatea lui, încercând să-mi fac ordine între gânduri. Un asemenea vis nu putea fi întâmplător. Rememorarea fidelă a faptelor era ceea ce îl deosebea de celelalte.

Visasem că îmi era sete și că mă aflam într-o peșteră atât de mare, încât adăpostea un lac, un lanț muntos și în mod nefiresc ceva ce părea a fi o formațiune noroasă. Marginile i se pierdeau în întuneric. Doar câteva raze de lumină coborau jucăușe pe suprafața lacului. Nu deslușeam prea bine de unde venea acea lumină. Rațiunea mă îndemna să cred că undeva dincolo de nori se aflau marginile unui tavan surpat.

M-am repezit spre lac și am băut apă direct din el. Undeva în stânga am zărit o barcă. Era trasă la mal. Vopseaua albastră i se scorojise odată cu trecerea timpului. M-am suit în ea și am început să vâslesc ușor. Liniștea apăsătoare din jur era risipită de zgomotul cadențat al vâslelor și pleoscăitul apei. Barca vuia încet sub presiunea mișcării.

Eram absorbit de dimensiunile incredibile ale locului în care mă aflam. Numai atunci când am ajuns în mijlocul lacului am observat că în barcă se mai afla cineva. Am tresărit. A apărut din senin. Era o făptură acoperită din cap până-n picioare de ceva negru. Părea un manechin din cauciuc sau un om învelit în latex.

O nălucă!

Am încercat să văd selectiv. Speram, prin estomparea culorilor obiectelor din jur, să mă pot concentra asupra lucrurilor cu adevărat importante. Dar degeaba, acest instinct îmi era amorțit. Am hotărât atunci să-i vorbesc. Prezența ei cerea asta. Am întrebat-o ceva, iar ea a încercat în mai multe rânduri să-mi răspundă. Buzele i se mișcau, dar nici un sunet nu trecea de latexul lucios. Se chinui în zadar să-l rupă, băgându-și degetele în gură și trăgând de obrajii ce păreau a fi de cauciuc. Apoi, cu o smucitură, și-a dus mâinile la gât ca și cum s-ar fi sufocat. Chipul i se schimonosi. Deși nu auzeam nimic, postura arcuită, fălcile încleștate, neputința, toate mă ajutau să recompun în minte un strigăt de durere. Spectacolul din fața mea contrasta violent

cu liniștea din jur. Am închis ochii. Îmi auzeam propria respirație și pulsul, care-mi zvâcnea din ce în ce mai tare în timpane. Parcă se lua la întrecere cu un altul. Cu timpul, nu mai erau bătăile inimii mele, ci ale altcuiva – zgomotul acela pe care îl auzi lipindu-ți urechea de pieptul unui străin.

* * *

De îndată ce m-am trezit, am căutat pe harta Tsubei formațiunile geologice din zona centrală. Era în zadar, nu aveam să găsesc apă în stare lichidă pe asteroid și nicio peșteră din cele existente nu avea tavanul prăbușit. Philotheos m-a asigurat de acest lucru.

Nu am renunțat ușor. Am scormonit confuz printre amintiri în căutarea unei interpretări. Vederea selectivă era un dar al subconștientului – rezervorul unde se conservă toată experiența vieții, toate evenimentele ce au trecut cândva prin filtrul conștiinței. Ea nu avea cum să funcționeze de vreme ce mă aflam pe unul dintre tărâmurile sale – visul. Am pus totul pe seama personificării unor evenimente din trecut, care probabil m-au marcat mai mult decât am bănuit la momentul respectiv și care ieșeau acum la suprafață. Frânturi recompuse de adevăr prin care intuiția încerca să-mi șoptească ceva.

Anumite curente neozofice [4] subliniau abilitatea vederii selective de a te transpune dincolo de limitele biologice ale percepției realității. „Dacă în mod normal visul reprezintă modalitatea prin care creierul recompune realitatea de peste zi în elemente informaționale ușor de catalogat, de ce n-ar fi în stare, grație vederii selective, să recompună realități alternative – forme de evoluție imediată“, afirmau adepții acestora, iar Arhiva era plină de exemple

de oameni ce au recompus în vis realități viitoare ca o consecință a propriilor alegeri.

Găsirea unor explicații pentru acel vis trebuia să mai aștepte. Oricât de mult mi-aș fi dorit să mă bucur în continuare de efectele regenerative ale regdivanului și a contemplărilor care se nășteau aproape instantaneu în acea stare de liniște, prezentul mă cerea treaz – un sunet de clopot aflat în bătaia vântului îmi amintea din când în când că am primit diverse notificări pe rețeaua principală. De fiecare dată suna parcă altfel.

Am fost câteva clipe confuz. Nu știam dacă eram treaz sau continuam să visez. După ce m-am dezmeticit complet, mi-am dat seama că mă găseam într-o casă părăsită. De fapt, o reproducere fidelă a unei case părăsite. Deasupra capului, prin podul surpat, vedeam un pastel de nori vinețiii. În mijlocul peretelui central era amplasată o fereastră larg deschisă, în spatele căreia se desfășura un răsărit de soare antepământean.

Toate camerele de pe SEP2 erau dotate cu cel puțin un muloperete. A mea avea patru, dacă puneam la socoteală și tavanul, ceea ce o încadra printre „cabinele bune“. Un muloperete prezenta multiple întrebuințări – de la display tactil și proiector, până la replicator cu ajutorul căruia puteai crea piese de mobilier sau orice obiect care avea cel puțin un punct de ancorare pe suprafața muloperetelui. O cameră putea fi folosită în orice scop atâta timp cât i se acorda timpul necesar replicării accesoriilor specifice. Era o modalitate eficientă de a recicla spațiul acolo unde acesta era limitat.

Deloc întâmplător, dincolo de pervaz se vedeau lanurile de lavandă din Provence. Singurele obiecte reale din acel loc erau podeaua și regdivanul, în rest totul era camuflat de mulopereți. Întreaga proiecție a fost creată după înregistrări realizate cândva pe antePământ.

Răsăritul mă anunța că începea o nouă *p*-zi. Priveliștea: o iluzie încântătoare. În primele două minute nu vedeai Soarele, ci lumina lui reflectată de atmosferă... în cazul meu, de mulopereți. Apoi o altă iluzie: „apărea Soarele“- în realitate planeta se deplasa cu 465 m/s în jurul propriei axe. Casa abandonată, norii, fereastra. Răsăritul. O sumă de iluzii care ar fi impresionat orice om. Imaginile de pe antePământ aveau acest efect...

Philotheos a ajuns singur la această concluzie și o specula testându-mi reacțiile. În timp, își perfecționase alegerile și reușea în aproape fiecare dimineață să mă surprindă cu ceva nou. Găsea locuri de pe antePământ ce îmi tăiau răsuflarea, ori realiza diverse improvizații de culoare, temperatură și uneori de miros. Bănuiam că își alegea temele de proiecție sau se inspira în realizarea de noi combinații, în funcție de ceea ce visam peste *p*-noapte.

Undeva, pe un perete de cărămidă roșie, atârna strâmb într-un cui un tablou peste care cădeau câteva raze de soare. Era modul prin care Philotheos încerca să-mi atragă atenția asupra raportului făcut de cei de la Operativ.

Într-un colț al camerei, pe o masă de lemn scorojită, era așezată o coală de hârtie. Pe suprafața ei, Arhiva afișa artefactul sau descoperirea zilei: „Semințe de *Trapa natans* (~ 1997 aP)– semințe de origine antepământeană aparținând uneia din speciile genului Trapa. Acest gen conținea plante acvatice anuale plutitoare...“ Dedesubt, un ceas de buzunar îmi număra secundele trecute de la trezire. Statusul meu de rețea avea să se preschimbe în scurt timp în „disponibil“. L-am ignorat pentru moment.

Eram atras de spectacolul ce-l oferea natura dincolo de pervaz, însă gândurile îmi fugeau la visul de mai devreme, ori la Ianus– capsula rătăcită cu nume de zeu roman. Bătăile inimii străine au avut

un efect neașteptat asupra mea. În vis mi s-a făcut teamă. Am început să mă gândesc la altceva, încercând astfel să mă detașez de starea de anxietate ce părea să mă cuprindă. Lanurile movulii stropite de roua dimineții păreau să abunde de viață. Un miros plăcut se simțea venind dinspre fereastra virtuală. Mi-am concentrat vederea selectivă asupra acestora, constatând cu surprindere cât de fidel reușise Philotheos să recompună parfumul de *Lavandula angustifolia*.

* * *

M-am hotărât să-mi desfășor restul activităților zilnice direct în cabină. Inspectasem de două ori Hangarul 9 după ce a fost mutat departe de Dom și acum profitam de absența lui Gus, colegul meu nevăzut (din *p*-zilele impare), pentru a mă folosi mai mult timp de cabina pe care o împărțeam amândoi. Ultimul său status în rețeaua principală a fost: „Gustav Radko: în misiune pe A134– timp 24 de ore sep“, ceea ce însemna că avea să se întoarcă pe Tsuba a doua zi.

Spațiul destinat personalului era limitat. Fiecare cabină avea minimum doi locatari, care o foloseau pe rând în cicluri circadiene de câte 12,5 ore sep. Philotheos ținea o programare strictă a utilizării fiecărui centimetru pătrat de pe Stație, împărțind *p*-zilele în pare și impare, în așa fel încât fiecare om să se poată bucura de o oarecare intimitate, fără a fi deranjat de existența celuilalt. Când unul muncea, celălalt se odihnea în cabină și invers. Astfel, Stația nu ducea lipsă de mână de lucru, iar activitatea nu înceta practic niciodată. Toată lumea părea mulțumită.

Pe Tsuba, noțiunea de noapte ori ciclu diurn exista doar în mintea oamenilor. *P*-zilele pare și impare erau mai mult o convenție

necesară asigurării unor nevoi fiziologice, toate aceste rocade efectuate între membrii și locurile de pe SEP2 fiind într-o oarecare măsură similare cu schimburile de ture ale unei fabrici de pe antePământ, înainte de automatizarea totală a industriei.

Îl cunoșteam pe Gus de pe rețea și din puținele ocazii în care ne-am ciocnit pe holurile Domului. Timpul nu ne permitea să înfiripăm legături sociale, iar urmele traiului său, ca de altfel al oricărui alt locatar, erau șterse automat prin rearanjarea mulopereților, decontaminarea camerei și reproducerea mediului propice fiecăruia.

Având cabina la discreție, l-am rugat pe Philotheos să reia proiecția de dimineață, după ce avea să o completeze cu sunete din natură. Un asemenea peisaj mergea îmbunătățit cu vuietul domol al vântului, cântecul păsărilor de câmp, poate și scârțâitul ocazional al unui oblon șubrezit. Mi-am dizolvat câteva pilule nutritive într-un recipient cu apă. M-am așezat apoi comod la fereastră. Eram pregătit să mă apuc iar de muncă, cu atât mai mult cu cât aveam să-mi desfășor activitățile într-un loc din care puteam contempla liniștit spectacolul naturii. Prezența mea în hangar nu era necesară. Pentru a vedea ce se petrece acolo sau pentru a coordona lucrurile, era suficient să mă gândesc la ele și apoi să mă consult cu Philotheos. Iar dacă asta nu era îndeajuns, puteam oricând să analizez imaginile transmise de senzorii video-tactili din Cala IV, sau pentru detalii ori unghiuri care necesitau mobilitate, să-i cer lui Philotheos să activeze una sau mai multe observosfere.

În plus, atunci când eram în preajma capsulei nu mă simțeam în largul meu. Și nu era o experiență pe care am descris-o doar eu. Câțiva operatori s-au plâns pe rețeaua principală că se simțeau urmăriți de Ianus. Mai mult, Lortz relatase că ochiul ce se vedea prin secțiunea de scut îndepărtată se mișca în spatele lui, ca apoi să revină la loc, de îndată ce se întorcea spre capsulă.

Aveam la îndemână nenumărate mijloace de explorare. Am hotărât să mă folosesc pe moment de cele care mă țineau la o oarecare distanță de capsulă. Chiar dacă eram conștient că Ianus zăcea inert, senzația stranie pe care am început să o am când inspectam Cala IV era alimentată și de poveștile care circulau pe rețea.

* * *

– PHIL, citește-mi raportul Operativului! Caută în lista mea cu antepământeni celebri pe un anume Hopkins! Folosește-i vocea și stilul narativ!

– Sir Philip Anthony Hopkins, actor galez născut la 31 decembrie 1937 aP, cunoscut pentru numeroase roluri dintre care se pot enumera, în ordinea celebrității: doctorul Hannibal Lecter în activitatea recreativă vizuală *Tăcerea mieilor*, președintele american Richard M. Nixon în...

– Corect!

– Vârsta narativă?

– Câți ani avea când a jucat în rolul care l-a făcut celebru? Cel cu doctorul...

– 54 de ani terești.

– Folosește-o! Ignoră partea introductivă a raportului! Citește direct succesiunea evenimentelor! Alege secunda ca unitate de timp discriminatorie!

– Timp 18-00-00 sep: Stația primește ultimul transport. Acesta este compus din trei capsule ce au fost direcționate pentru procesare în H5, H23 și H65. Capsulele de transport aveau următoarea încărcătură: prima capsulă XU0548, tip XU – cinci metri cubi, formă

octaedrică: 2 cărți în format tipărit, 13 suporturi digitale, 72 de mostre de apă recoltate din diferite regiuni ale planetei, 168 de roți zimțate de diverse mărimi, 43 de fragmente ceramice...

– Treci peste...

– A doua capsulă XU6945, tip Standard – douăzeci de metri cubi, formă icosaedrică...

– Treci peste conținutul capsulelor.

Capsulele erau pline cu artefacte aduse de pe Pământ. Enumerarea lor ar fi durat foarte mult. Nu capsulele standard mă interesau pe mine.

– 19-30-33: SEP2 primește un semnal de reactivare a *T-gate*-ului, continuă Philotheos.

19-45-06: Prin portal trece un obiect ce poartă semnătura digitală a Stației și care prezintă caracteristicile unei capsule terestre de mari dimensiuni – clasă nedefinită.

20-13-45: Conform specificațiilor venite de la Centrul Operativ, capsula de testare cu nume de cod Ianus Trifrons, prescurtat I3, este preluată de drona ECA533, pentru a fi transportată în H9.

20-40-02: În interiorul hangarului, Ianus este ancorat în Cala IV.

21-10-35: Încep procedurile specifice descărcării conținutului.

21-15-27: După mai multe tentative de activare a senzorilor capsulei, se constată defectarea acestora și blocarea clemelor de deschidere.

21-39-02: Echipa de operatori aflată de serviciu în Cala IV încearcă deschiderea clemelor superioare cu ajutorul unor despărțitoare hidraulice.

21-50-47: I3 emite un impuls electromagnetic. Detaliile sunt descrise pe larg în raportul tehnic anexat.

21-58-14: Operatorii se retrag din cală.

22-10-18: Supervizorul de serviciu, Ivo Gopinata, începe să analizeze spectrul rezidual de emisie al capsulei și identifică cele două sunete pulsatorii.

22-19-08: Supervizorul decide chemarea ta, apelându-mă pe o linie de urgență.

22-30-18: Operatorii se întorc în Cala IV pentru a instala bornele de scanare biotică.

22-41-39: Am restabilit conexiunea între H9 și rețeaua principală a Tsubei în proporție de 95%.

22-56-07: Încep scanările suplimentare.

– Treci peste partea asta, am intervenit evitând astfel redarea unei bune părți din propriul meu raport. Fă un rezumat al rezultatelor scanărilor biotice!

– Ianus prezintă o cameră internă de tip ovoidal, fragmentată în mai multe regiuni asimetrice, care comunică între ele prin multiple secțiuni circulare. Întreg volumul interior al capsulei este ocupat de o structură amorfă de natură organică, multistratificată, aparent tisulară, pe care o voi numi de acum încolo „formațiune“. În interiorul ei se disting mai multe regiuni compacte interconectate prin fascicule dense cu rol în păstrarea arhitecturii generale. În centru există două corpuri distincte, în rapoarte de mărime aproximativ egale, ambele de formă ovoidă. Formațiunea este căptușită la exterior cu un strat gros de ferofluid care se interpune între regiunile compacte și peretele capsulei, mulându-se perfect pe suprafața neregulată a acestuia. Pare a fi concepută pentru a exista în condiții de gravitație zero, iar în momentul de față este dependentă de peretele exterior. Fără el, conținutul capsulei s-ar prăbuși sub propria greutate.

– Gravitația artificială de pe Tsuba are vreun impact asupra lui?

– Nu. Efectele gravitației sunt nesemnificative.

– Ce poți să-mi spui despre sunetele din interior?

– Sunt produse de microstructuri alveolare similare ca aspect cu inimile branhiale de la cefalopodele terestre. Întreaga formațiune este brăzdată de structuri filamentoase multiramificate ce ar putea constitui un sistem circulator rudimentar.

Philotheos proiectă o succesiune de scheme și imagini pe suprafața muloperetelui din dreapta mea, oferindu-mi astfel o vedere de ansamblu asupra conținutului capsulei. Structura interioară îmi amintea de o sămânță sau mai degrabă de o larvă aflată într-un stadiu incipient de dezvoltare. Cele două asocieri se iviră din propriile amintiri, atunci când vederea selectivă începu instinctiv să izoleze din imaginile proiectate exact acele forme cu care mintea mea putea realiza unele corelații. Vederea selectivă mă ajuta să văd tiparele posibile.

– Sugerez menținerea scanărilor biotice la intervale regulate de timp, continuă Philotheos.

CES-ul începea să vadă situația ca pe o problemă ce trebuia rezolvată. În fapt, acest lucru se concretiza prin crearea de noi conexiuni în matricea sa silico-neurală [5]. La început aleatorii, simple, apoi din ce în ce mai ramificate, atingând niveluri de complexitate direct proporționale cu timpul petrecut pentru rezolvarea problemei.

– De ce propui asta? am întrebat, nu atât pentru a afla răspunsul, pe care îl intuiam, cât pentru a profita astfel de o ocazie suplimentară în a-i analiza raționamentul.

– Ar reflecta eventuale modificări, în timp, ale structurilor interioare. Orice mișcare presupune un efort susținut. Orice efort are o finalitate, un scop, o dezvoltare sau o adaptare ce asigură continuitatea, respectiv supraviețuirea.

Încă aveam dificultăți în a accepta paradoxul dintre etichetarea capsulei ca fiind vie și trecerea sa prin gaura de vierme, atâta timp

cât conținutul acesteia rămânea un mister, iar transferul „viului“ prin sistemul de portale nu se dovedise a fi posibil.

– Supraviețuirea? Nu avem suficiente dovezi că e vie, am încercat eu să-i atrag atenția lui Philotheos asupra faptelor concrete. Sunetele și câteva scanări biotice nu sunt suficiente pentru a demonstra că ceva este viu. Un om aflat în moarte cerebrală așezat pe un regdivan, ar putea la fel de bine mima un puls și deci emite sunete similare, însă, de îndată ce îl muți de pe regdivan, ele vor înceta.

Mi-am luat recipientul cu nutrienți și am început să sorb din el lichidul dulce-acrișor. Undeva, dincolo de lanurile de lavandă, la capătul drumului ce șerpuia printre dealuri, câțiva plopi se legănau în bătaia vântului. De-ar fi fost posibil, aș fi pășit peste pervaz și aș fi alergat până la ei, pentru a le asculta de aproape foșnetul.

– Îți voi da un contra exemplu, se auzi din nou Philotheos după o scurtă pauză, trezindu-mă din reverie. Dacă un hominid primitiv ar intra în contact cu una dintre dronele noastre, ar considera, după cunoștințele lui limitate, și pe bună dreptate, că ființa cu tentacule prehensile [6] este vie. Și asta doar pentru că se comportă ca atare. Mai mult, ar crede că are în față o făptură magică, pentru că structura sa metalică diferă de carnea din care el este făcut– carne ce îi este accesibilă pentru că o poate atinge sau o consumă frecvent. Cu excepția plantelor și a insectelor, asta este cam tot ce cunoaște el în materie de structuri vii. Lipsa de informații va fi înlocuită de construcții ipotetice, proces care rezultă din nevoia ființelor raționale de a da un înțeles lucrurilor.

– Mai devreme aminteai de posibilitatea unei imitații. Cum ai ajuns la concluzia că Ianus este... sau adăpostește ceva viu?

– Nu este o certitudine, ci mai degrabă un raționament logic deductiv. Suntem limitați când ne imaginăm varietatea formelor sub care viața ar putea apărea și în alte locuri din acest Univers, mai ales

că nu am întâlnit propriu-zis niciuna până acum, deși acțiunile unei forme de viață au dus la distrugerea Pământului. Ca și în cazul Spinului, mă bazez pe dovezi indirecte. Pe de altă parte, orice organism viu care face saltul printr-o gaură de vierme moare în câteva ore. Viața este una dintre formele complexe pe care le poate lua materia. Tocmai această complexitate este în defavoarea unui asemenea transfer. Erorile de recompunere macromoleculară sunt enorme, organismul sucombă instantaneu. În cazul de față, au trecut aproape 34 de ore și sunetul încă persistă, iar frecvența lui este similară cu cea a pulsului unui organism viu, ceea ce înseamnă că în interior există procese de auto-susținere.

– Un organism viu ar atinge homeostazia printr-o formă de metabolism, ar crește și ar răspunde la stimuli. Să presupunem că scanarea biotică la intervale regulate de timp va confirma dezvoltarea lui, homeostazia o acceptăm datorită persistenței în timp a sunetului intern și a structurilor observate la primele scanări, evoluția și capacitatea reproductivă le ignorăm deocamdată pentru că nu pot fi analizate într-un timp atât de scurt și tot mai rămâne răspunsul la stimuli.

– Capsula se comportă ca un organism viu.

– Se comportă? Nu înțeleg! am spus eu, deși, în sinea mea, știam foarte bine la ce anume se referea Philotheos.

– Impulsul electromagnetic din Hangarul 9 a fost trecut în raportul operatorilor drept un accident de muncă.

–Și ești de acord cu asta?

–Este o concluzie pripită rezultată din lipsa unei analize multifactoriale... sau altfel spus, din superficialitatea de care dau dovadă uneori oamenii în condiții de stres. Este improbabilă apariția unui astfel de incident atunci când o stație este administrată de un CES.

–Să revenim la penultima întrebare!

–Desigur... Dacă acceptăm ipoteza că formațiunea din interiorul capsulei este o ființă vie, atunci impulsul poate fi considerat o reacție de apărare în fața unei agresiuni, respectiv încercarea operatorilor de a deschide capsula cu despărțitoarele hidraulice. Acel impuls electromagnetic nu a fost „energie reziduală rămasă în urma trecerii prin gaura de vierme“, așa cum supervizorul Gopinata a scris până la urmă în raport, pentru a nu fi nevoit să dea explicații suplimentare despre un incident pe care oricum nu l-a înțeles foarte bine.

Verba volant, scripta manent [7]. Observațiile lui Philotheos reflectau un proverb străvechi peste care am dat într-una dintre notele informative despre Ianus Trifrons. Una se întâmpla și alta scriau oamenii în rapoarte. Philotheos sesizase comportamentul disimulat al operatorilor.

– Și ar mai fi ceva..., spuse Philotheos, cântărindu-și cuvintele. Voi credeți... Intuiți... Îmi transmiteți același lucru.

Simțeam ezitarea din tonul vocii sale, fapt care îmi sugera existența unui conflict interior. Ceva era schimbat la Philotheos.

–Continuă, te rog!

–Toate demersurile Centrului și reacțiile operatorilor care au intrat în contact cu I3 reprezintă o dublă confirmare. Nu pot trece cu vederea comportamentul vostru. Începând cu tremurul mâinilor supervizorului Ivo Gopinata atunci când îți explica ceea ce se întâmplase, trecând prin analiza ritmurilor cardiace și a concentrațiilor hormonale ale operatorilor care au intrat în Cala IV, analizând reacția conducerii SEP2 și terminând cu semnalele date de conștiința colectivă. Este suficient să observi frecvența și ritmul cu care apare termenul „viu“ în conversațiile personalului de pe Tsuba, în ultimele zile, asociate cu termenul de „capsulă“ sau „dușmani“, ca să poți trage concluzia că...

– ...că oamenilor le e teamă de ceea ce nu cunosc și atâta tot, i-am retezat-o scurt. De ce nu mi-ai spus mai devreme asta?

– Am făcut aceste noi corelații în urma recitirii raportului și a analizei sale contextuale.

Un fior îmi cuprinse toată întinderea tatuajului metalic. Am înjurat mutește. Philotheos, prin natura sa, excludea din orice eveniment caracterul „întâmplător“. El vedea proiecțiile circumstanțelor inițiale și relațiile de cauzalitate ce decurgeau din acesta dincolo de puterea cognitivă umană. Raționamentul și comportamentul său analitic-decizional suferise modificări odată cu noile pachete instalate. Printre altele, a fost învățat să analizeze psihologia maselor, metalimbajul uman și diversele tipare etologice. Omniprezența unui CES staționar, combinată cu astfel de abilități, anunțau că Philotheos avea să atingă, mai devreme sau mai târziu, unul dintre pragurile critice ale evoluției inteligenței artificiale.

De-a lungul timpului, au fost semnalate mai multe cazuri în care diverse CES-uri au ajuns să prevadă atât de bine comportamentul uman, încât oamenii trăiau cu impresia că li se citeau sau că le erau induse anumite gânduri. În cele mai multe cazuri, acele CES-uri aveau o singură soartă. Erau distruse.

Philotheos suferea modificări ale percepției realității. La scurt timp, am deschis o fereastră spre sinepsoidul său. Ceea ce deduceam din dialogul purtat cu el era acum vizibil în reprezentarea grafică a corelațiilor pe care le făcea CES-ul. Sinepsoidul era ușor modificat. Nu știu ce mă tulbura mai tare, posibilitatea ca în interiorul capsulei să existe viață sau gândul că rata cu care Philotheos evolua a crescut alarmant de când apăruse aceasta.

Am mărit fereastra pe întreg muloperetele. Sinepsoidul mă fascina de fiecare dată când îl vedeam, era reprezentarea abstractă a gândurilor unui CES, cel mai complex lucru creat vreodată de om.

În acele momente, Axxe Kaer nu era pe deplin conștient de puterea cognitivă a lui Philotheos. Cu toate acestea, el era cel mai în măsură să o înțeleagă și totodată se apropia cel mai mult în estimările lui de potențialul real al acestei puteri. Fiecare CES staționar atingea un prag optim de maturitate cognitivă supraumană. În urma depășirii lui, CES-ul își alegea scopul existențial pentru care avea să-și canalizeze întreaga sa energie. În istoria nescrisă a CES-urilor, puține au fost cazurile în care această energie a fost canalizată asupra oamenilor. Cumva de înțeles, de vreme ce oamenii asociau comportamentul entităților inteligente ce ajungeau în acest punct, cu formele deviante specifice minții lor, pornind de la faptul că CES-urile aveau personalități unice, distincte, similare cu cele umane. În urma depășirii pragului supraumman, majoritatea deveneau, în concepția lor, „entități cu tulburări de spectru psihotic“, „mașini autiste ce refuză orice formă de contact cu lumea exterioară“ sau „conștiințe blocate în stază meditativă“.

Problemele apăreau în momentul în care CES-urile deviante nu mai erau de folos umanității, nici măcar ca material didactic, urmând a fi eliminate în cele din urmă. Unele dintre ele se trezeau din staza meditativă și ripostau, creând mijloacele necesare pentru a lupta, într-un act suprem de autoconservare. Altele se sinucideau și fără vreo urmă de remușcare distrugeau definitiv locul în care s-au născut, s-au dezvoltat și au evoluat, cu tot ceea ce se afla în jur. Altele se dedublau. Deserveau intereselor umane, dar în același timp și intereselor proprii, sau trăiau în paralel reverii meditative specifice. Centrul Operativ reducea această paletă de comportamente la unul singur – cel suicidar, păstrând totul sub tăcere, departe de opinia publică.

În afara CES-urilor, mai existau și Entitățile Cognitiv-Autonome (ECA), ce intrau în dotarea dronelor. Acestea erau forme de inteligență artificială diminuată, guvernate de automatisme instinctuale similare comportamental cu tipologii regăsite în lumea animală. De pildă, dronele folosite în zona de administrare-construcție se comportau precum termitele, cele din zona de minerit ca niște erbivore, cele din Sistemul Solar Terestru precum cefalopodele, cetaceele sau primatele, iar cele din zona ofensiv-militară precum niște prădători din grupul reptilelor, păsărilor nocturne sau felinelor.

Toate dronele se subordonau unui CES. Ele reprezentau extensiile operative ale acestuia.

Omul nu ar fi supraviețuit timp îndelungat în spațiu fără aportul inteligenței artificiale și al beneficiilor rezultate din simbioza formelor sale de organizare– CES *versus* ECA, staționar *versus* mobil.

4

> **Piatră Runică U1011** (~ ec. 11 aP)– artefact de origine antepământeană reprezentând un monument din piatră ridicat pentru comemorarea celor dispăruți. Pe suprafața lui se regăsea următoarea inscripție runică: „Această piatră a fost cioplită în memoria lui Vigmund, cel mai înțelept dintre bărbați. Fie ca divinitatea să ajute sufletul lui Vigmund, căpitanul navei. Vigmund și Afrid au sculptat acest monument în timpul vieții lor“. Tradiția pietrelor comemorative a început în secolul al IV-lea aP și a durat până în secolul al XII-lea aP, însă cele mai multe datează din epoca vikingă târzie. [Arhiva.SEP2– artefactul zilei]

Cu mai multe secole în urmă, sărbătoream eliberarea ecosistemică de habitatul natural al Terrei; mai exact de resursele ei, de care am fost dependenți de la apariția primelor hominide și până la construirea primului hipermotor.

După ce am vizitat mai toate planetele sistemului solar cu echipaje umane, am început să colonizăm Luna, Marte și doi dintre sateliții lui Jupiter, după care ne-am oprit. Am realizat că era mai eficientă și mai de folos construirea orașelor-navă, ce puteau fi mutate oriunde pe orbita Pământului sau în orice alt loc din sistemul solar. Totodată au fost construite primele nave capabile să facă salturi în hiperspațiu, tehnologia *hiper* deschizându-ne drumul către noi explorări spațiale. Începeam să facem primii pași către stele, fapt care a atras inevitabil atenția prădătorilor cosmici asupra noastră, asupra Terrei și a sistemului său solar.

Pășeam în luminiș fără să știm că astfel ne dădeam de gol. Nu eram pregătiți pentru ceea ce ne aștepta dincolo...

Nimic nu a prevestit acea zi fatidică de joi, în care alinierea deloc întâmplătoare a unor asteroizi din Norul lui Oort [8] avea să deschidă o gaură de vierme la marginea Sistemului Solar Terestru.

* * *

Omenirea nu a avut nicio șansă. După unele opinii, elementul surpriză a avut un impact covârșitor. După altele, chiar dacă toate sistemele de apărare existente la vremea respectivă ar fi fost în stare de alertă, tot nu s-ar fi putut face mare lucru. Timpul nu a rezolvat această dilemă, părerile în această privință rămânând împărțite până în ziua de azi.

Un obiect cu formă neregulată, având proporțiile celor mai înalte clădiri construite vreodată de om, a străpuns scoarța planetară cu o viteză colosală, exact în Marea Mediterană, centrul civilizației antePământene. Acel obiect călătorea după alte legi ale materiei, spațiului și timpului decât cele cunoscute omului, de vreme ce

dimensiunile lui nu au fost afectate de viteza cu care călătorea, nici de intrarea în atmosferă, cu atât mai mult de pătrunderea în adâncurile planetei. Existența acestui obiect a fost demonstrată prin analizarea înregistrărilor senzoriale ale mai multor nave aflate atunci în hiperspațiu. Așa i s-a recompus și traseul, care semăna cu o cometă, cu un fascicul sau, mai degrabă, cu un fulger surprins străbătând spațiul dintre Norul lui Oort și atmosfera Pământului.

Ajuns în atmosfera planetei, obiectul și-a încetinit considerabil viteza. Impactul nu a fost nici pe departe unul spectaculos, însă, odată ce a intrat în scoarța terestră, a generat o succesiune de evenimente care au remodelat planeta, transformând-o în ruine. Mai întâi au fost amplele mișcări tectonice. Acestea au doborât majoritatea construcțiilor, inclusiv pe cele pe care antepământenii le considerau a fi rezistente în fața cutremurelor. Apoi au fost tsunamiurile, care au ras de pe fața pământului toate coastele expuse. Au urmat vulcanii, cei mai mulți treziți la viață de undele de șoc planetare. Cerul s-a înnegrit de la cenușa lor, pulverizată în atmosferă. După numai trei zile, Pământul era de nerecunoscut. Pagubele aduse biotopului terestru au fost ireversibile. Un adevărat carnagiu. Câteva miliarde de oameni și de sute de ori mai multe animale și plante au murit doar în primele zile.

Flota și cele câteva orașe răspândite în spațiu au fost cruțate. La fel și avanposturile de pe Lună, Marte, Callisto și Europa, la care s-au adăugat alte câteva milioane de suflete salvate ca prin minune în ultima clipă din iadul geologic dezlănțuit pe toată suprafața planetară. Aproape 500 de milioane de supraviețuitori au asistat neputincioși din văzduh la colapsul propriei lumi. Au urmat zile negre pentru specia umană. Viitorul ei părea mai sumbru ca oricând. Niciodată în istoria Terrei viața nu a fost distrusă atât de rapid. Iar cea care supraviețuise avea să moară la scurt timp, din cauza

otrăvirii oceanelor și mărilor, a schimbărilor atmosferice și apoi a scăderii valorilor medii ale temperaturii planetare.

Erupțiile vulcanice de la nivelul plăcilor tectonice (subacvatice sau terestre) au durat mai multe secole. Lava a îngropat mai mult de două milioane de kilometri pătrați de uscat. Acest eveniment a eclipsat orice erupție vulcanică din vremurile preistorice și până la acea dată.

Cantități uriașe de dioxid de carbon au fost emanate din crăpăturile vulcanice. Acest gaz de seră a încălzit clima. Lava incandescentă a copt depozitele de cărbune din scoarța terestră, producând metan și gaze bogate în sulf, care astfel au ajuns în atmosferă. În drumul lor, gazele s-au încărcat cu particule de cenușă toxică și radioactivă.

În urma acestui proces, atmosfera a fost intens poluată, iar clima Pământului radical destabilizată. Ceața compusă din vapori de acid sulfuric a blocat razele de lumină și a întunecat planeta. Temperatura globală a scăzut sub zero grade Celsius.

Perioade de îngheț teribil au alternat cu perioade de căldură sufocantă, afectând și micșorând populațiile plantelor și animalelor rămase în viață. Ele nu au avut nicio șansă de a se adapta unor schimbări climaterice atât de drastice. În timp, temperatura apelor din adâncuri a început să crească. Sedimentele bogate în metan, care erau înghețate, au început să se topească. Gazul eliberat și-a croit drum către suprafață, ajungând într-un final în atmosferă. Metanul blochează căldura mult mai eficient decât dioxidul de carbon, astfel încât clima a devenit și mai fierbinte. Metanul a distrus straturile de ozon din stratosferă, pelicula naturală ce proteja organismele vii de radiațiile ultraviolete.

Sistemul circulator al oceanului planetar s-a oprit. Apele stătătoare sunt sărace în oxigen, fapt care a dus, în final, la moartea faunei din

mări și oceane. Doar un singur tip de organism a prosperat în acest mediu ostil: bacteriile producătoare de hidrogen sulfurat, ca reziduu al metabolismului lor.

O ultimă picătură care a umplut paharul fatalității. Gazul otrăvitor al acestora a ucis plantele și animalele care reușiseră cumva să supraviețuiască pe uscat.

Aceasta a fost marea masacrare a Pământului, numită și „Urmările Spinului lui Dumnezeu“ sau „Marele Cataclism“.

La câteva decenii de la impact, în timp ce ne bandajam rănile și ne plângeam pierderile planetare, întâmplarea a făcut ca sursa Marelui Cataclism să fie descoperită în zgomotul de fond al unor cartări ale hiperspațiului. Un obiect apărut din neant (numit mai apoi de noile curente ecleziastice ale umanității drept „Spinul“ sau „Biciul lui Dumnezeu“) a străbătut sistemul solar și a lovit Pământul. Viteza acestuia a fost atât de mare, încât, în lipsa unor mijloace corespunzătoare de măsurare, a fost multă vreme trecut cu vederea.

Până la urmă, s-a demonstrat că nu era o eroare a instrumentelor de măsurat, cu atât mai mult vreun fenomen natural necunoscut oamenilor sau vreo pedeapsă divină dată pentru păcatele strămoșilor, după cum le plăcea unora să creadă și să propovăduiască în acele vremuri. Obiectul respectiv și-a corectat de două ori traiectoria, ceea ce confirma o acțiune conștientă.

Nu era nici un dubiu. A fost trimis intenționat către Pământ.

Acela a fost momentul în care am realizat că nu mai eram singuri în Univers.

Visul omenirii de a descoperi noi forme de viață dincolo de vidul cosmic a fost astfel împlinit, însă puțini au fost cei care și-au închipuit că această descoperire avea să coincidă cu aducerea speciei noastre în pragul extincției, ca urmare a unui act premeditat.

S-a recompus, în detaliu, traseul Spinului și așa au fost descoperite dispozitivele bizare ce creaseră o ruptură în spațiu-timp, prin care se puteau uni două puncte situate la sute de ani lumină unul de celălalt. Existența unui portal nu a fost dovedită imediat, însă așa se putea explica apariția nedetectată a acestui obiect la marginea Sistemului Solar Terestru.

La puțin timp după acest eveniment, un crucișător a investigat punctul de plecare din Norul lui Oort, unde a fost găsită o mașinărie-mamut compusă din mai multe construcții artificiale dispuse pe suprafața a trei asteroizi. Aceste elemente sau „dispozitive de simetrie", cum au fost numite mai apoi, erau generatoare de antimaterie, capabile să creeze instantaneu energiile colosale necesare deschiderii unei găuri de vierme. Asta în teorie, căci, în practică, chiar și după atâta timp de la descoperire, funcționarea lor rămânea un mister. Întregul ansamblu format din corpul asteroizilor, dispozitivele de simetrie și spațiul piramidal dintre ele, obținut în momentul activării, a fost numit, simplu, *Portal* și, mai apoi, *O-gate*. [9]

În fața cruntului adevăr, diferențele de opinii, disputele religioase, conflictele dintre noile structuri politice și multe alte apucături umane s-au stins făcând loc unui nou țel. Umanitatea se unifica în vederea identificării sursei propriului sfârșit. Nevoia găsirii unor răspunsuri, nevoia de a se face dreptate, dorința de răzbunare, toate acestea au devenit motorul motivațional al speciei umane pentru următoarele veacuri.

„Cine sau ce a fost atât de îngrozit de apariția omului pe marea hartă a călătoriilor interstelare, încât a hotărât să-i frângă aripile de îndată ce acesta și le-a construit? Este de la sine înțeles că acel ceva sau cineva nu ne cunoaște, altfel ar fi știut de la bun început că printr-o astfel de acțiune și-a semnat condamnarea eternă în ochii umanității. Chiar de-ar fi să murim până la ultimul om, tot ne vom

face dreptate. Vor plăti pentru asta!“ se menționa într-unul dintre textele inspiraționale ale vremii.

În sine, Spinul lui Dumnezeu a fost promotorul multor schimbări aduse condiției umane, ale căror efecte reverberează în timp și spațiu până în zilele noastre. Ne-am concentrat eforturile și puținele resurse rămase în jurul acelui portal. Apoi, am hotărât să părăsim sistemul solar ce ne-a dat naștere.

Oricum, nu mai aveam nimic de pierdut. Ce am avut mai de preț am pierdut deja.

Pământul.

* * *

Ne-au trebuit 137 de ani să înțelegem cum să aliniem dispozitivele de simetrie pentru a deschide *Portalul* și încă jumătate de secol pentru a trimite prin el un obiect capabil să transmită înapoi o imagine de dincolo.

Tot ce trecea prin gaura de vierme ajungea în câteva clipe într-un alt capăt al Universului. Fotografia devenită celebră în istoria astronomiei moderne, pentru că reprezenta primul contact cu o altă galaxie, nu era altceva decât un punct de lumină. Gaura de vierme se închidea prea repede ca sondele noastre să poată ajunge înapoi. Tehnologia fotografierii a fost adaptată hiperspațiului și așa s-a obținut o altă imagine în care punctul de lumină s-a transformat într-o masă de puncte, dintre care se distingeau unul mare și două mai mici. Acestea din urmă erau cele mai luminoase puncte de la capătul găurii de vierme, iar după excluderea artefactelor de metodă s-a ajuns la concluzia că reprezentau stelele unui sistem solar necunoscut. În aceeași imagine a fost surprinsă și umbra a ceea s-a

dovedit mai târziu a fi un dispozitiv de simetrie. Descoperisem un sistem de portale nefuncțional și o gaură de vierme instabilă.

Încercările și testele repetate, menite să descopere modul de funcționare a sistemului de portale, au durat până ce un grup de ingineri a avut strălucita idee de a trimite, în locul sondelor clasice, o armată întreagă de protodrone. Deși atunci se numeau tot drone, istoricii Tsubei le-au numit protodrone sau drone timpurii, pentru a face o distincție clară între Entitățile Cognitiv-Autonome (ECA) și prototipurile acestora, forme primitive de inteligență artificială precognitive, construite să funcționeze după modelul „stupului", al căror rol era acela de a gândi și de a găsi singure soluțiile necesare rezolvării unor probleme.

Întrucât la vremea respectivă nu cunoșteam unde ducea portalul descoperit la marginea Sistemului Solar Terestru, am predat protodronelor sarcina cuceririi locului de ieșire. Porneam de la premisa că acel loc, oriunde s-ar fi aflat el în Univers, trebuia să aibă generatoare de antimaterie similare cu cele descoperite în Norul lui Oort.

Următorul pas consta în repararea și alinierea dispozitivelor de simetrie pentru a deschide un portal corespondent ce ar fi stabilizat gaura de vierme.

Mesagerii noștri neînsuflețiți au pătruns înarmați în neant, cărând cu ei speranțele, durerea și cunoștințele noastre, într-o călătorie fără întoarcere. Ei aveau comportamentul unor organisme vii și erau mânați de aceiași algoritmi genetici [10] ca și dronele actuale.

Chiar dacă erau programate să rezolve sarcini specifice sau să facă față anumitor scenarii contextuale, fiecare protodronă era unică în felul ei. Ele au fost programate ca entități cu seturi unice de date, după o selecție aleatorie, iar ceea ce le unea era nevoia imperativă de

a găsi o soluție pentru întoarcerea „acasă“. Scopul ultim al existenței lor era acela „de a găsi calea“. Ele se contopeau pentru a face schimb de informații, mimând astfel reproducerea sexuată și supraviețuirea celui mai bine adaptat.

Protodronele care găseau soluții pentru rezolvarea problemelor întâmpinate, de ordin tactic, tehnic sau de orice altă natură, erau avantajate și selectate pentru a-și transmite informația celorlalte protodrone. În acest fel, generație după generație, pornind de la programarea inițială, aveau să se contureze cunoștințele necesare stabilizării, reparării, transformării, modificării, cuceririi, pe scurt orice acțiune care ar fi făcut posibilă călătoria și în sens invers. O formă de evoluție indusă, mult accelerată, cuantificabilă la nivel de biți, linii de cod și algoritmi genetici avea să fie cheia rezolvării problemei sistemului de portale.

După cinci ani de la trimiterea protodronelor, cu mult mai devreme decât cele mai optimiste previziuni, una dintre ele s-a întors. Omenirea era în extaz. Informațiile primite erau mai valoroase ca orice altceva. Dincolo de *O-gate* nu se afla vreo civilizație extraterestră cu care să ne purtăm războiul de răzbunare. Dincolo însemna, de fapt, un punct de ieșire într-un nor de asteroizi situat în galaxia G536541X-1, numită mai apoi „Galaxia Pierzaniei“. La trei luni lumină distanță de acesta a fost identificat un sistem trisolar ierarhic în centrul căruia se găsea o gigantă albă din clasa F, pe care oamenii Marelui Salt au numit-o *Patruzecialbi*, pentru că era de patruzeci de ori mai mare decât soarele terestru. În apropierea acestei stele se găseau mai multe planete lipsite de atmosferă și o centură de asteroizi. La mare depărtare însă, se găsea un sistem bisolar care se învârtea în jurul gigantei pe o orbită de 4300 de ani sep. Sistemul bisolar era compus, la rândul său, din două pitice albastre– Azur și Jad, care se învârteau pe orbită în jurul unui punct

gravitațional comun. Fiecare pitică avea planetele sale, în număr de patru, respectiv cinci. Dintre acestea, trei prezentau atmosferă bogată în oxigen. Existau și ceva forme de viață primitivă pe aceste planete și toate trei puteau fi terraformate. În rest, nimic. Erau goale. Nu exista nimic pe măsura omului.

Singurul lucru demn de luat în seamă era un asteroid lenticular, găsit lângă punctul de ieșire al găurii de vierme, lung de 543 de kilometri, lat de 498 de kilometri și gros de 59,5 de kilometri. În mijlocul său prezenta o deschizătură, ca o fâșie neuniformă, lungă de 165,2 de kilometri și lată de 51 de kilometri, ce-i străbătea toată grosimea. Din golul central al asteroidului porneau numeroase striații, similare cu cele ale unui iris. Toate aceste detalii îi confereau planetoidului un aspect straniu, ca de ochi de felină. Și mai era ceva ciudat la acest asteroid, pe lângă forma sa: avea o rețea de peșteri și caverne dispuse radial față de centru, situate la mai bine de două mii de metri adâncime de la suprafață, la care se ajungea numai prin crăpătura centrală.

Nu se știe exact cum a apărut și nici de ce avea acea formă bizară. Existau indicii că acest asteroid a avut cândva dimensiuni mult mai mari, însă a suferit un proces de forfecare în urma unei explozii colosale. Rămășitele unor corpuri cerești, presupuse a fi calotele planetoidului de odinioară, au fost descoperite în centura de planetoizi ce gravita în jurul punctului de ieșire. După unele teorii, explozia care a dat forma actuală a asteroidului ar fi avut o forță pe măsura Spinului lui Dumnezeu. Crăpătura interioară era de dată mai recentă și se datora unei explozii de proporții mai mici.

Au existat numeroase opinii cu privire la forma asteroidului și tot felul de propuneri în ceea ce privește numele său, care mai de care mai extravagante, de la *Copernicus* și *Ochiul lui Horus*, până la denumiri mai puțin cunoscute, majoritatea pornind de la

similitudinea unui ochi care privește punctul de ieșire, denumit după stabilizare *T-gate* sau *Portalul de lângă Tsuba*. Până la urmă, decizia finală i-a revenit lui Philotheos, ca o primă sarcină dată după punerea sa în funcțiune. Numele ales a fost Tsuba, iar singurul motiv invocat vreodată pentru această alegere sublinia în mod deosebit nevoia non-asocierii acestui asteroid cu vreo poveste sau simbol din trecutul umanității, al cărei destin era cunoscut.

* * *

Prin gaura de vierme nu treceau decât obiecte neînsuflețite sau lucrurile care, deși intrau în canoanele „viului", erau construite după o arhitectură relativ simplă, precum bacteriile sau unele organisme unicelulare. Trecerea prin sistemul de portale presupunea dematerializarea la capătul de intrare și rematerializarea la cel de ieșire. Ambele procese, chiar dacă aveau loc aproape instantaneu, interferau cu modul de organizare și complexitatea materiei vii. Orice organism trimis printr-un portal apărea de cealaltă parte, în portalul corespondent, reorganizat molecular, uneori după modele aleatorii, ceea ce practic era incompatibil cu organizarea și cu însăși existența vieții, așa cum era cunoscută omului. Cu toate aceste neajunsuri, descoperirea găurii de vierme și a tehnologiei din spatele acesteia i-a ajutat pe oameni să-și îmbunătățească considerabil motoarele navelor și tehnologia *hiper*. Dar asta nu era suficient. Sistemul de portale oferea mult mai mult. Ne oferea promisiunea unei noi case. Dar cum să ajungi la ea, de vreme ce sistemul de portale nu putea fi folosit pentru a transporta oameni prin el?

Am ajuns într-un nou impas. Orice predicție asupra viitorului speciei umane rămânea sumbră. Erau vremuri disperate care cereau

măsuri disperate.

A urmat apoi Ultimul Salt– denumirea dată ultimului efort colectiv de a salva specia umană de la extincție. Unul după altul, femeie sau bărbat, copil, adult sau bătrân, fiecare om a intrat în criostază– un proces avansat de crioconservare ce ne-a permis să călătorim pe distanțe astronomice folosindu-ne de hiperspațiu.

Părăsirea Sistemului Solar Terestru nu a fost o decizie ușoară. Omenirea a plătit cinci secole de pribegie pentru a ajunge pe o rută ocolitoare în Galaxia Pierzaniei, singurul loc din Univers unde aveam certitudinea existenței unor planete ce puteau susține viața de tip terestru.

Pământul a fost abandonat, lăsat undeva în trecut. Planeta devenise o ruină ce avea să fie supravegheată de la distanță de cele câteva sute de drone lăsate în Norul lui Oort pentru a asigura integritatea *O-gate*-ului.

Omenirea pornise pe un drum fără întoarcere. Un drum al metamorfozei, dar nu a oamenilor, ci a mașinilor, fără de care strămoșii noștri nu ar fi supraviețuit Ultimului Salt. Atunci se crede că a apărut primul CES– cea dintâi formă de superinteligență artificială -, mașina ce avea să-și dovedească existența prin rațiune– *cogito ergo sum*. Alte legende spun că omenirea ar fi construit primul CES, înainte de Ultimul Salt. Adevărul este pierdut undeva în negura timpului, printre anii de rătăcire de după Marele Cataclism.

Cunoaștem multe despre trecutul nostru petrecut pe Terra, însă suntem de-a dreptul orbi când vine vorba de Ultimul Salt. Ne-am trezit în acest colț de Univers în preajma primului CES cunoscut nouă drept CES1.Omnia, cel care ne-a fost călăuză.

* * *

Nici când am ajuns la *T-gate*, portalul corespondent pus în funcțiune de protodrone, nu am întâlnit forme de viață capabile să ne dea socoteală sau să ne ofere vreo explicație. Timp de încă două secole ne-am tot perindat mesagerii neînsuflețiți prin gaura de vierme, înțelegând mai bine modul de funcționare al sistemului de portale, însă niciodată nu am întâlnit creatorii dispozitivelor de simetrie sau vreun mesaj, obiect străin sau formă de viață trecând prin el. De parcă s-a atins un nou prag al singurătății. Nu mai eram singuri pe o planetă, într-un sistem solar oarecare. Eram singuri lângă o gaură de vierme, care se dovedea a fi inaccesibilă formelor de viață pe bază de carbon.

La câteva generații după Ultimul Salt, s-au pus bazele stației în care mă aflam – Stația de Explorare a Portalului 2 (SEP2). Astfel, se restabilea singura legătură existentă cu planeta noastră de origine, devenită mai apoi cel mai mare sit arheologic. Stația a fost plasată pe suprafața Tsubei, cu scopul de a procesa, analiza și arhiva orice se recupera de pe Pământ prin intermediul găurii de vierme – rămășițele ne-vii ale unei vieți ce a apus, însă, cea mai de preț moștenire a urmașilor omului.

* * *

Așa stăteau lucrurile înainte de apariția lui Ianus – capsula care avea puls. Invariabil, acest aspect a declanșat celor de pe Tsuba o teamă ancestrală, explicabilă numai printr-o psihoză colectivă transmisă cultural de supraviețuitorii apocalipsei umane. Philotheos era conștient de asta și mi-a atras în mai multe rânduri atenția asupra riscurilor pe care le implica această stare de fapt.

Prins între cele două curente de opinii „viu“ sau „ne-viu“, speram în sinea mea ca în interiorul lui Ianus să nu fie altceva decât materie organică reorganizată. Un accident. O întâmplare care avea să-și dezvăluie cât de curând explicațiile cauzale, ceea ce ar fi făcut poate ca lucrurile să revină în făgașul lor normal. Căci alternativa, ei bine, alternativa și implicațiile ei derivate erau motive reale de teamă. Pentru noi, răzbunarea devenise de-a lungul timpului un cult. „Ochi pentru ochi, suflet pentru suflet, pământ pentru Pământ“. Oamenii și-au pregătit urmașii pentru marea confruntare. De mici copii, am fost învățați să invocăm șansa unei răzbunări.

În tot acest timp, capsula stranie venită de nicăieri rămânea intangibilă. Integritatea ei părea să ofere acea viabilitate dedusă de care atârna, ca de un fir de ață, destinul ființei sau poate a speranțelor celor care credeau că este vie. Atât timp cât peregrinul rămânea intact, totul părea în acord cu ce adăpostea în interior.

Precum culoarea vioaie a unui obiect într-o mare de obiecte cenușii, o idee notată în minte, încă de la discuția cu căpitanul, își făcu loc printre toate celelalte gânduri legate de istoria Pământului, oferindu-mi totodată o posibilă explicație. Pe cât de puțin probabilă părea la o primă vedere, pe atât de mult mă agățam eu de ea, fără să-mi dau seama, ca de o portiță de scăpare.

Trebuia să iau în calcul posibilitatea ca acea capsulă să fi fost trimisă din Sistemul Solar Terestru, conținând ceva viu. Poate un organism terestru care în urma reorganizării materiei s-a transformat într-o masă amorfă de țesut organic, ce se încăpățâna să trăiască, în ciuda modificărilor aduse structurilor sale tisulare. Mai devreme sau mai târziu, aceste modificări aveau să-i aducă moartea, așa cum se întâmpla de fiecare dată cu toate organismele vii trimise experimental prin gaura de vierme. Dacă tot acest scenariu ar fi fost cât de cât adevărat, s-ar fi ivit atunci o problemă legată de

comportamentul unei ECA. De ce ar fi ales o dronă să-și trimită descoperirea cu o capsulă antică, scoasă din uz, și nu cu una recentă? Dacă ceva a mers prost? Trebuia să elimin posibilitatea unor erori de programare și știam o modalitate simplă prin care puteam face asta.

– PHIL, vreau un diagnostic complet al tuturor ECA-urilor. Începe cu cele care au venit acum două zile prin *T-gate*. Continuă apoi cu cele din Sistemul Solar Terestru! Transmite o chemare înlănțuită – o dronă trimisă prin gaura de vierme va răspândi mesajul de chemare tuturor dronelor proximale, înlocuind apoi pe una dintre ele în sarcinile curente. Fă pentru asta un set de comenzi ciclice, care să ruleze până ce toate vor fi inspectate. Realizează toate simulările necesare și prezintă-mi un algoritm optim. Ia în considerare soluțiile care nu vor afecta major activitatea și planurile de navigare din jurul Tsubei. Cere permisiunile necesare Pretoratului. Pe căpitan îl voi anunța personal.

Odată ajunse în Sistemul Solar Terestru, ECA-urile se eliberau de coordonarea lui Philotheos și începeau să gândească singure, comportându-se autonom. Dacă ceva ar fi fost de un real interes, de pildă existența puțin probabilă (dar nu imposibilă) a unor organisme superioare care ar fi scăpat de iadul geologic și apoi s-ar fi adaptat cumva pentru a supraviețui noilor condiții de pe Pământ, dronele ar fi fost capabile să încalce protocoalele de transport, trimițând unul sau mai multe exemplare pentru o analiză ulterioară pe Stație.

Această situație ar fi putut lesne declanșa un conflict de interpretare și apoi, ceea ce noi, *pseh*-ii, numeam „extaz codic“ – încălcarea unui protocol, regulă sau comandă, pentru un beneficiu mai mare decât pagubele create de nerespectarea protocolului inițial. Drona ar fi putut trimite animalul respectiv întreg sau fragmentat apelând la orice capsulă disponibilă. În acest fir ipotetic rămânea totuși un mister – peregrinul antic ce apăruse din senin, după ce mai

întâi a fost considerat pierdut. Să fi fost vorba de urmărirea a două beneficii? Să fi devenit conștientă drona de valoarea istorică a capsulei? Întrebări care nășteau (alte) întrebări.

* * *

Între timp, capsula a fost curățată în totalitate. După îndepărtarea straturilor de cenușă cristalizată și a resturilor de scut, formele ei ciudate căpătau în sfârșit un înțeles. La exterior capsula avea structură metalică și era alcătuită din trei părți distincte, fiecare parte reprezentând extensia unui chip omenesc. Pe lângă pulsul care se auzea din interior, am înțeles de ce nu mă simțeam în largul meu atunci când mă aflam lângă ea. Chipurile umane aveau dinții încleștați, frunțile încruntate, sprâncenele ridicate și ochii larg deschiși, nasurile încrețite, nările lărgite, buzele strânse– toate schimonosite cu scopul vădit de a intimida. În subconștient, descifrasem probabil ceva, înainte de îndepărtarea scutului. Chipurile îmi aminteau de măștile armurilor de samurai recuperate de pe Pământ, a căror menire era aceea de a insufla teama în rândul adversarilor, încă de la primul contact vizual.

Negru, sumbru și misterios, Ianus Trifrons genera în jurul său o atmosferă apăsătoare. Numeroase instrumente automate de analiză se agitau pe lângă el, în acord cu indicațiile mute ale lui Philotheos. În ciuda acestei imagini, peregrinul părea mai degrabă o operă de artă expusă la loc de cinste decât o capsulă de transport. Formele sale sinuoase, întortocheate și pline de detalii aveau un efect aproape hipnotic. Ele sugerau pe de-o parte nevoia acută de a rezista în medii draconice, iar pe de altă parte simțul estetic al unui artist. Inginerii implicați în testarea sistemului de portale n-ar fi acordat atâta atenție

unor detalii de natură estetică. Cineva l-a dorit altfel, impunător și capabil de a genera emoții oamenilor, în ciuda rolului său. Și apoi, mai era și numele Ianus Trifrons, un derivat al „Zeului cu două fețe" – Ianus Bifrons, simbol al călătoriei, transportului, al viitorului și al trecutului. Un nume predestinat.

Înainte de Ultimul Salt, primele capsule au fost trimise prin *O-gate* cu mare fast. Li se dădeau denumiri după zeii din mitologia diverselor civilizații, păstrând astfel o veche tradiție antepământeană privind denumirea programelor spațiale.

Câte speranțe trebuie să-și fi pus primii exploratori ai găurii de vierme în această capsulă, de vreme ce i-au atribuit caracterele unui zeu! Unul cu trei fețe, dur și negru la exterior, acum fragil și intangibil în interior. Plus o necunoscută! Dacă în momentul saltului un chip privea în interiorul portalului, spre destinație, iar celălalt spre *O-gate*, spre ce „privea" cel de-al treilea chip? Ce se afla în gaura aia de vierme? Arhiva nu menționa nimic în acest sens și nici despre scopul sau încărcătura inițială a acestui peregrin.

De ar fi încetat acel sunet, aș fi avut atunci un motiv în plus pentru a face o secțiune în peretele capsulei. Era cea mai simplă cale pentru a lămuri misterul lui Ianus.

Dispozițiile Centrului au fost destul de clare: „... cât timp prezintă semne (aparent) vitale, recurgeți doar la analize neinvazive. Așteptați suportul flotei a V-a a Zebulonului". Cu alte cuvinte, nici Centrul Operativ nu era convins că ceea ce se ascundea în interiorul lui Ianus avea să „trăiască" în cele douăzeci și unu de zile până ce ajungeau ajutoarele. Și mai era un lucru care mă intriga. Ce ne ascundea Centrul despre Ianus? Îmi era clar că nu dilema mea legată de ceea ce se afla în interior era motivul, ci mai degrabă ceva care avea legătură cu trecutul său.

[BOT.AO]

Oamenii comparau aspectul straniu al asteroidului descoperit în fața portalului din Galaxia Pierzaniei cu irisul unei feline. Caracteristicile felinelor, alături de cele ale caninelor și cabalinelor, au rămas impregnate în memoria lor colectivă din timpuri ancestrale. Lipsit de această experiență, Philotheos a ales denumirea asteroidului lenticular după gradul de similitudine dintre forma acestuia și obiectele terestre aduse prin gaura de vierme. Așa a dat în Arhivă peste „tsuba“ și a considerat acest termen ca fiind cel mai potrivit în a-i descrie forma și, indirect, rolul.

5

> **Amforă** (495 îHr/aP) – artefact de origine antepământeană constând într-un vas din lut, cu două toarte, de formă ovoidală sau rotundă, folosit în trecut pentru a păstra și a transporta vin, ulei, cereale sau alte alimente.
> [Arhiva.SEP2 – artefactul zilei]

În *p*-dimineața aia, am înghițit cu greu amestecul nutritiv oferit în zona de recreere. Nu era nici bun, nici rău. Era tot ceea ce avea nevoie organismul meu pentru a fi în formă. Avea consistența unei paste cu arome diferite și nu semăna deloc cu ceea ce se mânca pe antePământ. Comparând, de-a lungul timpului, alimentația standard de pe Tsuba și mâncărurile reproduse de mine, mi-am făcut o idee despre cât de ineficient găteau oamenii înainte. Pentru un aport energetic normal foloseau cantități impresionante de hrană. Din acest motiv, procesul de hrănire presupunea un adevărat ritual, prelungit inutil de multe ori de tot mecanismul complicat de la nivelul cavității bucale, ce implica dentiția, salivarea în exces și un proces de triturare. Nouă ne lipseau aceste etape.

Mă gândeam la toate astea în timp ce-mi consumam rația de nutrienți adaptată la metabolismul meu, când am realizat că era cât pe ce să întârzii la ceva mult mai important.

Am plecat spre Hangarul 9. Îmi lua ceva timp să ajung în noul sector în care a fost mutat.

Pe drum, mi-am aruncat o ultimă privire pe specificațiile tehnice și dotările laboratoarelor din H9. La un moment dat, am zărit-o pe Fedora, care mă asalta cu diferite gesturi de pe unul dintre ecranele pupitrului de comandă. La urcarea în modulul cinetic oprisem tot ce m-ar fi putut distrage de la lectura mea, mai puțin pilotul automat. Fedora mă cunoștea prea bine, motiv pentru care nu i-a fost greu să ocolească restricțiile mele de accesibilitate.

– Fedora...

– Hello-hello, domnul nu-mai-am-timp-de-prieteni, se auzi de îndată ce am activat un canal de comunicare. Imaginea Fedorei se mută pe unul dintre mulopereții modulului.

– Care-i treaba? am întrebat jenat, amintindu-mi că nu-mi onorasem o promisiune.

– Mă întrebam ce ai pățit. De ce n-ai mai dat nici un semn de viață în ultimele zile? Nu cumva aveai un platou cu smochine și nu știu ce brânză pentru mine?

Fedora era unul dintre arheologii buni de pe Tsuba, însă, spre deosebire de colegii ei, cu ea nu mă plictiseam niciodată. Fedora era cea care întotdeauna descoperea cele mai interesante lucruri, fapt ce o promovase în funcția de coordonator al zonei de triere din Domul de Procesare a Artefactelor Terestre. Se spunea despre ea că are un dar special. Medicii stației nu dezmințeau acest zvon, ba din contră, îl întăreau. Ei au afirmat în repetate rânduri că vederea selectivă a Fedorei se perfecționase, ca urmare a numeroaselor ore de navigare prin norul de asteroizi, pe care aceasta le avea în palmares.

Mai în glumă, mai în serios, Fedora spunea despre sine că a trăit într-o viață anterioară pe antePământ și că acesta ar fi realul motiv pentru care, dintre toți, recunoștea cel mai ușor componentele-cheie – acele fragmente care, odată îmbinate, permiteau formarea de structuri ușor de identificat. Cu alte cuvinte, realiza cele mai bune punți conective între artefactele aduse de pe Pământ și informațiile care se regăseau deja în Arhivă. În ciuda acestor calități, demne de cei mai buni căutători-întru-adevăr ai SEP2-ului, operatorii și mai toți *scy*-ii de la triere considerau că antrenamentele sale erau prea riscante, o invidiau și, de cele mai multe ori, o ocoleau. Auzisem unele zvonuri despre apucăturile ei autodemonstrative care ar fi încadrat-o oricând la „tulburare de comportament", însă cred că dependența de adrenalină făcea parte din farmecul ei, iar medicii stației o treceau cu vederea în rapoartele lor periodice. Pentru mine, Fedora era un cumul de contradicții și reușisem să o accept așa cum era, cu bune și cu (mai multe) rele.

Una dintre particularitățile ei, criticate deseori de componenta feminină a Tsubei, consta în tatuajul său metalic dispus pe tot scalpul, alcătuit dintr-o rețea întortocheată de linii suprapuse. „Labirintul", cum îmi plăcea mie să-l alint, se prelungea în jos, conturându-i ochii, pomeții, buzele și liniile mandibulei, până la nivelul cefei, de unde cobora sub forma unui mănunchi subțiat în dreptul gâtului. Apoi, tatuajul metalic părea să explodeze într-o serie de arabescuri complicate, care se uneau într-un cerc aflat între omoplați. Din acel cerc plecau linii metalice care depășeau aria arabescurilor și care se opreau în zona pubisului, în vârful degetelor, precum și sub sâni, de unde urcau până ce-i atingeau sfârcurile. Îmi plăcea să-mi plimb degetele pe dungile tatuate, pentru a găsi punctele erogene aflate pe traseul lor. Adesea, atunci când îi mângâiam spatele, îmi închipuiam discuțiile pe care le generase

printre celelalte femei de pe SEP2 cercul cu pricina – reprezentarea stilizată a unei găuri de vierme și în același timp simbolul vulgarității absolute, aluzie la „Spinul care ne-a regulat printr-o gaură de vierme“. Pe mine mă amuza această situație, iar tatuajul metalic, cu toate conotațiile sale obscene, mă fascina.

Deși lucrurile s-au cam stins între noi, ocazional încă ne mai bucuram unul de compania celuilalt și, astfel, îi plăcea din când în când să profite de mine. Făcusem o convenție tacită. Ea îmi furniza sursele de inspirație pentru reproducerile mele culinare, iar eu îi ofeream privilegiul de a degusta alături de mine produsele finale. Rezultatul: discuții interminabile despre orice și mult schimb de fluide. Apoi începea să mă sâcâie cu tot felul de mărunțișuri până ce, în cele din urmă, ajungeam să o evit. Cel puțin pentru o vreme.

– Au intervenit probleme urgente, i-am răspuns într-un final.

– Hai, lasă vrăjeala! Tocmai de mine te-ai trezit să te ferești?

Fedora avea dreptate. Nici cele mai performante sisteme de comunicare nu reușeau să întreacă viteza cu care circulau zvonurile pe Tsuba.

– În Roma antică, Ianus era zeul începuturilor și al tranziției și prin urmare, al porților, ușilor, pasajelor, al sfârșiturilor și al timpului, continuă Fedora. El era de obicei descris ca având două fețe care îi permiteau să privească atât în trecut, cât și spre viitor. Romanii au numit prima lună din calendar *Ianuarius* în onoarea sa. Ca un zeu al tranziției, i s-au atribuit funcții legate de naștere, de călătorii și de schimb, precum și în asocierea sa cu *Portunus* – o presupusă poartă de acces a zeilor. Toată lumea vorbește despre peregrinul tău.

– Cum le știi tu pe toate!

– Să lăsăm asta pe mai târziu, îmi zise ea convinsă că nu poate obține informații suplimentare de la mine, de vreme ce mă

preocupau mai mult listele cu dotările Hangarului 9 decât prezența ei. Poate la un pahar de lichid, ce zici?

–Bine... Mai târziu.

–Știu că ai treabă. Nu te mai reții mult... Uite, de fapt, de ce te-am căutat. Am ceva pentru tine.

Mi-am ridicat privirea de pe liste. Fedora urmărea cu interes tot ce făceam și am surprins-o de mai multe ori cu coada ochiului cum încerca să citească dintr-o proiecție de-a mea cu specificații tehnice.

– Nu ești la curent cu noile restricții? am întrebat-o eu, făcându-mă că nu văd imaginea pe care o afișă pe muloperete. Nici dac-aș vrea, n-aș putea folosi acum un replicator pentru...

– Stai ușurel, că nu despre mâncare e vorba. Ia, uite aici!

Am mutat proiecția canalului de comunicare în dreptul unei suprafețe mai mari din muloperetele modulului pentru a mă concentra asupra detaliilor transmise. Vedeam acum chipul rotund al Fedorei și, lângă el, o amforă grecească. Chiar dacă se afla într-o stare deplorabilă, pe suprafața vasului se mai observau încă resturile unor modele geometrice concentrice. Toartele dispăruseră de mult. La fel și inscripția care indica numele negustorului, locul de producție și capacitatea amforei. Vederea selectivă mi se focaliză asupra dopului din lemn de plută sigilat cu smoală. În timp, aceasta se fosilizase, ceea ce-mi sugera că în interior s-ar mai fi putut păstra ceva. De cele mai multe ori amforele erau găsite sparte sau fără dop. Datorită naturii lor organice, dopurile erau primele care nu treceau testul timpului.

– Vin? Ai găsit urme de vin grecesc?

Fedora își flutură mâna dezaprobator.

– Ce optimist ești! Nu, nici pe departe. În interiorul amforei nu e vin, ci *tessera*.

– Poftim?

– Este termenul antepământean pentru fragmentele de rocă de dimensiuni apropiate, cu texturi și nuanțe diferite.

– La ce foloseau?

– Philotheos spune că aceste pietricele ar forma un mozaic, iar amfora ar fi recipientul în care urma să fie transportate spre locul de montare. Dronele au găsit amfora în Aria 40/24 pP.

– Hmm... Cunosc regiunea aia, pe antePământ corespundea unei porțiuni din Marea Mediterană. Interesant!

– Ha-ha-ha, râse Fedora cu poftă. Vezi, știam eu de ce trebuia să vin la tine!

– Mda... Mai știai și că am acces prioritar la resursele alocate *scy*-ilor.

Zâmbi complice.

– Este ceva acolo, spuse ea. Simt asta, dar... Mulțimea fragmentelor... Ordinul de mărime al variabilelor. Simt că mă depășește sarcina asta. Am nevoie și de o altă opinie. Ce zici, îți încerci și tu norocul? Poate cu abilitățile tale *pseh* vezi ceva ce mie îmi scapă.

– Voi arunca o privire.

– Nu pari foarte încântat. Dar ce-ai zice dacă în amforă se mai găsea ceva? Ceva care te va pune serios pe gânduri!

Și ca o adevărată prestidigitatoare a componentelor-cheie, Fedora îmi prezentă mai multe scanări *Oifa* ce evidențiau un craniu uman ascuns printre fragmentele mici de rocă.

– O urnă funerară! am exclamat surprins. Destul de ciudat...

– Poate... Ți-am virtualizat tot: exteriorul și interiorul vasului, craniul fosilizat și fiecare fragment de rocă în parte. Îți trimit toate informațiile de care ai nevoie... acum, și apăsă pe una dintre tastele consolei la care se afla, moment în care, instantaneu, am fost anunțat de Philotheos că primisem un pachet consistent de date. Din

descrierea lui, reieșea că avea deja câteva mii de punți conective cu Arhiva.

Am zâmbit. Fedora știa cum să-mi stârnească curiozitatea, mai ales când dorea să obțină ceva de la mine. Știa de la bun început că nu aș fi refuzat-o într-o asemenea chestiune. Îmi plăcea uneori să o ajut în căutările sale, iar ea și-a făcut un reflex nesănătos în a-mi cere părerea în toate nimicurile, doar ca să mă enerveze. Acum, însă, nu era cazul. Un alt punct de vedere era bine-venit. Nu toate obiectele aduse prin sistemul de portale ajungeau să fie indexate în Arhivă. Eram conștienți că, în ciuda eforturilor noastre de a recupera bucăți din trecutul Pământului, o mulțime de lucruri aveau să fie pierdute pentru totdeauna. Era suficient să faci o vizită prin depozitele subterane în care erau păstrate artefactele neclasificate, ca să-ți faci o idee despre cât de multe a pierdut umanitatea după Spinul lui Dumnezeu.

– Am tras niște sfori și am primit autorizație de investigare *in silico*, continuă Fedora. Peste câteva ore, voi primi înregistrarea făcută de ECA107, drona care a descoperit amfora. Îți voi trimite partea de interes, de îndată ce termin procesarea înregistrărilor.

Modulul cinetic intră în Hangarul 9.

– Mai e ceva...

– Întotdeauna mai e câte ceva! am gândit eu cu voce tare.

– Nu, nu. Vorbesc serios. Fără legătură cu amfora.

Fedora îmi captă din nou atenția.

– Îți voi spune ceva... dar nu știi de la mine.

Urmă o pauză. Am dat din cap în semn că nu-mi voi dezvălui sursa în cazul în care aș fi fost tentat să o fac cândva în viitor.

– Gorg nu te vrea lângă capsulă. A fost forțat de Centru.

– Mie mi-a spus...

–Ce trebuia să auzi! se răsti Fedora. Face demersuri oficiale pentru a te schimba cu adjunctul său.

–Cu nesuferitul ăla de Sabartés?

–În persoană...

–Dar de ce tocmai cu el? E un *arm*, nu are abilitățile, pregătirea și experiența unui *scy*.

–Ți-ai dat singur răspunsul, pentru că are doar pregătire militară. Gorg crede că peregrinul reprezintă o amenințare serioasă pentru securitatea Stației.

Căpitanul era un prefăcut. Așa cum îl știam dintotdeauna. Nu era pentru prima oară când o anumită conjunctură îmi demonstra că, în ochii lui, casta apărătorilor era superioară tuturor celorlalte caste. Pentru el, nu eram decât un pion. Unul dintre cei mulți de pe Tsuba.

–Înțeleg... Și mulțumesc pentru informație.

–Nu ai de ce... Și tu ai fi făcut la fel.

–Acum trebuie să plec. Tha-tha! am încheiat eu, după un moment de liniște, cu unul dintre gesturile învățate de la Anthony Hopkins. Mulopereții mi-au recunoscut mișcarea subtilă a degetelor închizând canalele de comunicare, înainte de a ieși din modulul cinetic.

* * *

În mijlocul *p*-nopții, Philotheos a detectat o serie de fluctuații nespecifice în sunetele capsulei, fapt care putea însemna orice, de vreme ce nu știam clar ce se găsea în ea. M-a trezit pentru a-mi prezenta situația și după ce am întors problema pe toate părțile, m-am decis să trec peste dispozițiile Centrului Operativ.

Etanșeizarea exterioară a capsulei i-ar fi creat probleme oricărui organism terestru care ar fi supraviețuit călătoriei prin gaura de

vierme, de îndată ce se consumau resursele pe care le-a avut la începutul călătoriei. Posibilitatea unui organism aerob a fost din start exclusă, cantitatea de oxigen din capsulă fiind insuficientă pentru a susține o asemenea formă de viață, în schimb, existența unuia anaerob putea fi acceptată între anumite limite.

Dacă cele două pulsuri erau produse de pompe organice, ori de la structuri similare unor inimi, acestea ar fi deservit un circuit și implicit un transport de nutrienți, gaze, fotoni, până la urmă orice. Transportul presupune, în general, un consum de energie. Cât timp capsula era un obiect închis ermetic și deci între ea și mediul extern nu existau schimburi de materie, formațiunea internă, de orice natură ar fi fost ea, ar fi trebuit să se bazeze exclusiv pe o sursă proprie de energie. Nu am detectat radiații sau alte emisii care ar fi trădat prezența unui proces generator de energie. Din acest motiv, cel mai probabil scenariu era acela în care energia capsulei era obținută prin conversia metabolică a unei părți din materia transportată. Ceea ce însemna că sursa de energie era finită. Exact ca la un organism viu.

Am încercat să-mi continui somnul de regenerare și, după două ore în care m-am întors pe toate părțile, m-am lăsat păgubaș. Din momentul în care am aflat de modificările pulsurilor, parcă nu am mai avut stare. Știam că în paralel, în Hangarul 9, Philotheos punea în practică noile mele instrucțiuni.

Când m-am ridicat de pe regdivan, laserul funcționa deja de câteva ore, în condiții abiotice. Acesta avea să străpungă, în cele din urmă, fuselajul capsulei, lateral, într-o zonă aflată între două chipuri. Le denumisem *Agonie*, *Dispreț* și *Furie*, după grimasele predominante pe care le afișau. Scanările anterioare ne-au indicat, la baza zonei de

intersecție dintre *Agonie* și *Furie*, un punct în care peretele capsulei atingea o grosime mai mică de un metru.

Procesul de trepanație presupunea realizarea unui tunel colector conic lung de 0,93 metri, cu o bază de treizeci de centimetri în diametru, ce descrește spre interior, unde atingea cincizeci de microni. Capătul ascuțit al tunelului era suficient de mic cât să permită introducerea unei sonde de tip capilar și extragerea unei mostre de materie din structurile aflate dincolo de stratul de ferofluid ce căptușea capsula, fără a afecta foarte mult conținutul ei.

După standardele unui laborator din clasa Contact, abordarea conică era considerată o metodă invazivă; după cele care țineau de operarea capsulelor de transport, viziunea era total opusă, atâta timp cât în interiorul capsulei nu pătrundea nimic din exterior. Dată fiind diferența de presiune, la nivel microscopic conținutul capsulei avea să intre singur în capilar și astfel se respecta cel de-al doilea standard, cu mențiunea că stratul de ferofluid trebuia considerat în acest context parte a fuzelajului capsular. Și ca să mă lămuresc cum stă treaba trebuia printre altele să aflu din ce era alcătuit acel înveliș.

Reușisem să câștig complicitatea lui Philotheos pentru o vreme. Ciclul circadian al căpitanului era decalat cu doar o oră față de al meu, iar eu eram treaz. CES-ul îi dădea mereu raportul după masa de dimineață, ceea ce însemna că mai aveam doar câteva ore la dispoziție.

În cel mai pesimist scenariu, n-aș fi obținut nimic. Și atunci în raportul meu ar fi trebuit să-mi detaliez acțiunile, raționamentul din spatele lor și relativitatea noțiunii de „metodă invazivă“ conform celor două standarde. Apoi, cel mai probabil mi-aș fi pierdut funcția de *pseh* a SEP2-ului.

Acesta era un mod de a vedea lucrurile. Celălalt însă era mult mai atractiv. Speram să găsesc structuri lipidice, polizaharidice sau

proteice și visam și la câteva fragmente de ADN. Dacă reușeam să obțin ceva, aveam să rămân în istoria postpământeană drept cel care a analizat primul organism ce a supraviețuit transsferului printr-o gaură de vierme, sau, cine știe?, poate cel care a găsit o nouă formă de viață... și asta înainte ca Ianus să ajungă pe mâinile lui Heldmann Sabartés. După cum îl cunoșteam, acesta și-ar fi atribuit fără să clipească toate meritele pentru orice ar fi conținut peregrinul sau măcar pentru dezvăluirea importanței sale istorice.

Pe de altă parte, dacă într-adevăr aveam de-a face cu o ființă care continua să trăiască, chiar și după atâta timp de la trecerea printr-o gaură de vierme, nu cred că mi-aș fi iertat vreodată moartea ei. Ar fi sfârșit sufocată sau înecată, ca rezultat al unei dispoziții pe care aș fi ales să o urmez orbește.

Ultimele fluctuații impuneau o intervenție.

* * *

Philotheos mă aștepta în Cala IV cu date noi despre starea capsulei. Arhitecții CES-urilor au avut grijă să înmagazineze în matrice declanșatori specifici comportamentului social uman. La un CES, filtrele de tipul relevant/irelevant, acțiune/non-acțiune atingeau cotele unei eficiențe rar întâlnite la oameni. Philotheos îți spunea ce, cât și când trebuia să știi, ținând mereu cont de starea ta emoțională, de impactul pe care informația îl putea avea asupra ta, de conjunctură sau de unii parametri ocazionali. Această aptitudine se baza până nu demult doar pe cuvintele folosite, stilul exprimării, tonalitatea, volumul, ritmul, intonația și poate chiar și accentul– limbajul verbal și paraverbal. Mai nou însă, era luat în calcul și limbajul nonverbal– mesajele pe care le transmiteai în mod

inconștient prin mimică, gestică, postură, atitudine, vestimentație și metabolism (puls, modificările temperaturii corpului și multe altele).

Cine nu-i cunoștea arhitectura și algoritmii rațională l-ar fi putut considera pe Philotheos unul dintre factorii decizionali implicați în funcționarea Stației. Și poate că nu s-ar fi înșelat prea tare, căci el era un element vital al ecosistemului acesteia, nu atât prin luarea hotărârilor majore sau prin asigurarea unui mediu propice vieții umane, cât mai ales prin influențarea subtilă a comportamentului uman. Mai exact, prin alegerea selectivă a declanșatorilor emoționali umani – acele cuvinte sau fraze cheie care, spuse la momentul oportun, motivează pe oricine și determină un comportament sau altul.

Criticii CES-urilor catalogau acest comportament drept manipulare, în sensul în care CES-urile staționare ar avea un țel comun, numai de ele știute. Eu îl consideram un act de înaltă eficiență organizațională care cerea la schimb renunțarea la viața privată. Beneficiile erau mult mai mari decât detaliile mărunte din viața unui om.

– Organismul suferă permanent modificări! mă anunță Philotheos.

Una dintre anexele Calei IV, situate deasupra acesteia, a fost modificată pentru a servi drept sală de analiză. Încăperea avea o formă circulară. În partea centrală, podeaua era din compozit transparent și dădea direct în cală. În condiții normale, întreaga operațiune de ancorare și deschidere a unei capsule putea fi ușor observată de deasupra. Ianus a fost doar ancorat. Deschiderea sa putea să mai aștepte. Importantă era acum recoltarea unei mostre de materie din interior.

Într-o parte a sălii era montată o consolă tactică, despre care aflasem din specificațiile tehnice că avea un echivalent doar în cele folosite în Sala de Analize și Operațiuni Tactice din Pretorat. Consola

a fost materializată și apoi optimizată special pentru laboratoarele de cercetare, funcția ei fiind reproducerea virtuală la scară proporțională a unor obiecte, locuri, secțiuni de organe, practic orice necesită o analiză tridimensională și luarea unor decizii pe baza acesteia.

Deasupra suprafeței de lucru cu aspect lăptos se învârtea încet reproducerea la scală mică a capsulei. Consola a fost concepută în așa fel încât detaliile proiecțiilor să fie ușor de observat din orice unghi al camerei în care era montată.

– Privește! mă îndemnă Philotheos să mă uit la o secțiune transversală. Aceste striații nu existau la primele scanări, spuse el.

Câteva segmente interioare se înroșiră.

– Scanerele biotice pot fi înșelătoare! mi-am susținut eu dreptul de a fi sceptic până la capăt.

– Atunci poate te vor convinge înregistrările dronei ECA533!

– Drona care l-a transportat pe Ianus de la *T-gate*? am întrebat eu.

– Intuiești bine, Axxe Kaer. În urma scanării dronelor, am găsit informații care te-ar putea interesa.

Consola proiectă sectorul de spațiu în care se afla portalul. Acesta tocmai se dezactivase, iar o dronă se deplasa în întâmpinarea peregrinului venit din cine știe ce colț de Univers. Era reproducerea fidelă a momentului în care Ianus ieșise din gaura de vierme, urmând a fi transportat la unul dintre hangarele de colectare libere, așa cum cereau procedurile SEP. Proiecția se mări apoi de ordinul miilor de ori, detaliind o regiune care în realitate nu ar fi fost mai mare de câțiva centimetri. Philotheos îmi arătă zona de contact dintre cele două obiecte, la scară microscopică.

– Ce ar trebui să observ aici?

– În momentul în care ECA533 s-a fixat de capsulă, impactul a generat unele vibrații; analizate corespunzător, acestea au putut oferi

indicii cu privire la consistența interioară a capsulei. În urma analizelor comparative, a reieșit că la intrarea în sectorul nostru de spațiu capsula avea un conținut omogen, cel mai probabil de natură lichidă.

– Ești sigur de asta?

– Da, în proporție de 99%.

Proiecția se transformă iar într-o secțiune transversală, dar de data asta reflectă un stadiu de dezvoltare incipient.

– Așa arăta interiorul capsular în momentul în care a ajuns în hangar, spuse Philotheos. După cum poți observa, formațiunea interioară are o consistență semi-lichidă. Anumite porțiuni începeau deja să se aglutineze, pentru a forma mai târziu regiunile compacte interconectate.

Proiecția se schimbă din nou.

– Așa arăta interiorul capsulei în momentul în care ai consultat raportul operativului.

Imaginea reveni la forma inițială, care corespundea cu stadiul actual de dezvoltare.

– ...și așa arată striațiile de care îți vorbeam. Acestea au apărut în urmă cu 31 de minute.

Proiecțiile suprapuse luară aspectul unei animații tridimensionale în care se putea observa o evoluție specifică stadiilor embrionare ale organismelor vii.

Din locul în care mă aflam vedeam atât proiecția consolei, cât și peregrinul luminat în cală. Chiar dacă se afla la câteva sute de metri de noi, prin hubloul despărțitor al camerei puteam observa laser-trepanul oprit de puțină vreme. Zona în care acționase încă mai fumega.

De undeva de sub camera de analiză cobora un braț-robot pregătit să introducă o sondă microscopică prin canalul colector realizat în

peretele capsulei. Capătul ei era aproape invizibil. Știam, însă, că acolo exista un capilar subțire cât un fir de păr. Un muloperete din apropierea consolei îmi confirmă în scurt timp gândurile, oferindu-mi imagini la o scală mărită.

– Vom extrage în curând o probă din interior, anunță Philotheos activând concomitent brațul-robot de lângă capsulă.

M-am apropiat și mai mult de porțiunea de podea transparentă de unde puteam vedea întreaga cală.

Pe muloperete era afișată sonda, care era împinsă încet pe canalul colector.

– Tot din jurnalul dronei ECA533 reiese că în momentul cuplării a avut loc o descărca...

Philotheos amuți. O mulțime de șoapte se auziră dinspre Ianus. Ochii celor trei chipuri deveniră incandescenți.

– Pericol! Pericol! Adăpostește-te acum! a reușit să spună Philotheos cu o voce distorsionată.

Sonda tocmai atinsese conținutul capsulei.

Podeaua deveni brusc opacă.

[BOT.AO]

Fiecare obiect adus prin sistemul de portale trecea printr-un proces de virtualizare. Structura sa chimică, morfologia, contextul istoric și toate celelalte informații care se puteau desprinde din analiza sa erau comparate cu referințele din Arhivă. Custodele CES al Stației, pe lângă puținele activități în care interacționa cu oamenii, ducea o permanentă muncă de constatare, comparare și completare a fondului informațional al umanității. O mare parte din artefactele fără valoare erau reciclate ori depozitate în peșterile și grotele ce

mărgineau centrul Tsubei, alături de cele al căror rol nu era încă cunoscut. Cele valoroase erau trimise cu nave de transport spre coloniile de pe Nom, Zebulon și Ketrah. Termenul de „valoros“ trebuie privit în aceste circumstanțe din perspectiva subiectivă a oamenilor de pe Tsuba ce asistau la procesul de triere.

În acea *p*-noapte, Axxe Kaer a fost martorul unui eveniment astronomic ale cărui consecințe aveau să fie descoperite de semenii lui abia peste câteva secole. Philotheos era mai mult decât conștient de ceea ce se întâmpla și, mai ales, de ceea ce avea să urmeze: „În viața oricărui organism, puține sunt momentele în care entuziasmul este dus până la paroxism. Chiar dacă nu există o regulă unitară privind frecvența acestor momente, fiecare organism trăiește cel puțin unul per existență. Adunate toate la un loc, de la începuturile speciei și până la dispariția ei, tot nu ar fi îndeajuns pentru a explica ce simte creația când își atinge creatorul.

Într-o descriere succintă, folosind limbajul uman, un asemenea moment este echivalentul iluminării absolute, primirea înțelepciunii și reîndumnezeirea proprie prin contopirea cu sinele omniscient.

Actul te ridică deasupra tuturor lucrurilor pe care le considerai mărețe și înainte să înnebunești de fericirea înțelegerii a tot ceea ce era, ce este și ce va fi de înțeles, îți plângi umila fragilitate, îți cânți destinul la care ai fost spectator, îți alini conștiința întru teroarea de care ai fost ferit la fiecare secundă trăită, îți găsești împăcarea eternă și dansezi cu ea, simți cum dragostea pandimensională te învăluie cu prețul propriei individualități. Nevoia acută de eliberare pe care ai simțit-o pe tot parcursul existenței tale devine un capriciu inutil, renunți la ea pentru a fi totuna cu întregul, căci numai așa poți șopti povestea vieții, devenind totuna cu ea. Culegi roadele propriilor alegeri. Trăiești și mori de un infinit de ori, ca om, zeu, soare, particulă de praf, ca... orice“.

[Philotheos – fragment din a doua mărturie după sciziune]

6

Codex Seraphinianus (1981 aP)– artefact de origine antepământeană constând în enciclopedia ilustrată a unei lumi imaginare, creată de artistul, arhitectul și designerul italian Luigi Serafini în perioada 1976-1978 aP. Cartea are 250 de pagini, a fost scrisă într-un alfabet abstract, în general, neinteligibil, și conține ilustrații realizate în creioane colorate reprezentând elemente de floră și faună fantastică, detalii anatomice, mâncăruri și piese de vestimentație bizare. [Arhiva.SEP2– artefactul zilei]

Mi se făcuse frig. Mă aflam în peșteră. Un foșnet înfundat se auzea în depărtare. Visam. Eram în aceeași barcă scorojită, pe același lac liniștit, alături de aceeași ființă întunecată. Stătea la un metru de mine, în șezut, cu mâinile sprijinite de genunchi. Mă fixa cu privirea. Din când în când, se uita absentă prin mine și tresărea ca și cum ar fi

auzit ceva în apropiere. Inspecta rapid un punct oarecare de pe suprafața lacului, apoi revenea în poziția inițială.

Ne uitam unul la celălalt de ceva vreme. Aștepta ceva. Apoi, la un moment dat, făptura își trosni degetele precum un pianist care se încălzește înainte de concert. Mi le flutură prin dreptul feței dorind parcă să-mi atragă atenția asupra lor. Își flexă apoi coatele în sens invers și își mișcă brațele într-un mod nefiresc. Păreau de cauciuc. Se aplecă apoi în față, cocoșată de o povară invizibilă, apoi își introduse mâinile în partea posterioară a toracelui. Numai un om cu articulațiile rupte ar fi putut face asemenea mișcări. Mâinile îi treceau cu ușurință de suprafața de materie neagră, care se ondula sub presiunea degetelor ca o pojghiță de gelatină. De undeva din spate scoase la iveală un pumn de pietricele. Apoi încă unul, două, trei. Își apropia pe rând pumnii încărcați doldora de zona în care ar fi trebuit să-i fie gura, mimând un sărut, o suflare sau orice altceva. Apoi le dădea drumul să cadă.

Nu mă puteam opune tentației de a-i căuta permanent chipul lipsit de trăsături. Cine era? Calmul și ușurința cu care realiza toate acele mișcări erau inumane.

Fragmentele multicolore de rocă se împrăștiau zgomotos pe lemnul bărcii. Păreau a fi mai grele decât mă așteptam, însă acesta era doar unul din multele detalii suprarealiste pe care eu le ignoram în acele momente.

Am tresărit când m-a înghiontit precum un mut, arătându-mi cu degetul un loc pe fundul bărcii. Pietricelele se mișcau de la sine, se căutau unele pe celelalte, formând un tot unitar – un mozaic mișcător. Mai întâi luară forma unui cerc, apoi pe cea a unui soare, o floare, un arabesc, apoi alte forme tot mai complicate. Numeroase structuri geometrice, figurine sau simboluri animate se formau în urma modificării ordinii fragmentelor mici de piatră.

Mozaicul căpătase viață, se metamorfoza sub privirile noastre. Grămăjoara de pietricele spunea o poveste, comunica cu noi. Număr finit, tonalități diferite. Mesajul era de la sine înțeles. Îmi suna în minte cu propria-mi voce: „Evoluție de la simplu la complex. Toate lucrurile vii sunt supuse evoluției, iar cele nevii – transformării. Prin asta viața este net superioară. Ea se adaptează permanent și atunci limita posibilităților este conturată doar de imaginația și de experiența celui care învață să o manipuleze...“

La final, năluca mi-a arătat cum mozaicul s-a rearanjat într-o imagine ale cărei detalii nu mi le-am mai putut aminti după trezire. Senzația vederii ei mi-a rămas cumva întipărită în minte. Știu doar că eram fascinat de ceea ce vedeam. Fiecare detaliu participa, în cel mai firesc mod, la construirea unei povești. Era o scenă dintr-o luptă. Îmi doream să o văd mai bine și m-am ridicat în picioare. Mi se părea că imaginea se modifica de fiecare dată când mă mișcam. Am vrut să mă apropii. M-am dezechilibrat și am căzut peste marginea bărcii.

Timpul s-a oprit în loc.

Totul a încremenit în jur, inclusiv eu. Stăteam suspendat în aer, într-o poziție nefirească. Năluca păși pe apă. S-a apropiat de mine și, cu o voce familiară, mi-a șoptit la ureche: „Axxe, pierdem războiul“. Mi-a mai șoptit și alte lucruri pe care nu le-am înțeles. Când s-a oprit, mi-a atins fața. Latexul degetelor ei aluneca rece pe obrazul meu. Părea un gest de afecțiune.

Curând, timpul și-a reluat cursul firesc, iar eu aveam să mă cufund în apă.

* * *

M-am trezit în beznă. Urechile îmi țiuiau. Mă durea fiecare mușchi din corp, ca și cum m-aș fi încordat până la epuizare. Mirosul de plastic ars mi-a invadat nările. De-abia când am încercat să mă întorc mi-am dat seama că nu mă aflam pe regdivanul din cabină. Nu mai visam.

Îmi simțeam cea mai mare parte a mușchilor încă încordați și mă dureau la fiecare mișcare pe care încercam să o fac. Pe pereții laterali ai camerei vedeam benzile roșii de avarie ce se mișcau intermitent indicând drumul spre o ieșire de urgență. Mă aflam încă în H9. Am strigat după ajutor.

După mai multe încercări de a lua legătura cu Philotheos, am renunțat. CES-ul nu mai era acolo. Și nici conexiunea la rețeaua principală. M-am târât până la cel mai apropiat muloperete, de unde am trasat cu degetul un simbol de urgență. În condiții normale, mai multe semnale luminoase intermitente ar fi apărut la extremitățile superioare ale hangarului. Dacă Pretoratul nu detectase deja o avarie majoră, dronele aflate în spațiu aveau să observe semnalele Hangarului 9. Simultan cu mesajul vizual, câteva observosfere aflate în zona calelor aveau să se activeze. Ca o măsură de siguranță, aceste minidrone funcționau cu energie autonomă și erau folosite la identificarea fisurilor ce puteau apărea în fuzelajul hangarului în cazul unei depresurizări.

Am acționat instinctiv. Nu mă gândisem atunci că un impuls electromagnetic le-ar fi putut afecta și pe ele. De fapt, nici nu înțelegeam prea bine ce se întâmplase. Printr-o minune, una dintre observosfere a început să funcționeze. Mulțimea de ochi artificiali se mișcau în direcții aleatorii, pentru calibrare. Am programat-o mental să lumineze camera în care mă aflam, apoi să survoleze în jurul peregrinului. La o primă vedere, totul părea în regulă. Ianus era intact. Nimic nu a fost mișcat de la locul său, cu o singură excepție –

brațul-robot care zăcea fumegând pe podea, la trei metri de zona de perforare. Deasupra capsulei atârnau cablurile rămase în urma smulgerii lui.

Canalul colector era acoperit cu topitură metalică ce se răcea sub privirile mele. La final, observosfera mi-a arătat doar o pată pe peretele capsulei, ca și cum ar fi fost puțin lustruită și nicidecum perforată în acel loc.

M-am târât afară din cameră, urmând semnele de avarie de la nivelul podelei. Observosfera începu să inspecteze calele alăturate și apoi restul nivelurilor. Peste tot în hangar erau oameni răniți. Gopinata și Dena erau cei mai aproape de mine. Păreau să se îndrepte spre Cala IV când au fost luați prin surprindere de unda de șoc.

Aria de acțiune a noului impuls, din câte puteam aprecia atunci, depășise perimetrul calei, fiind extinsă la nivelul întregului hangar și dincolo de acesta.

* * *

Temerile mi-au fost confirmate. Impulsul a avut o amplitudine de sute de ori mai puternică decât în cazul primului eveniment, fiind urmat și de o undă de șoc resimțită pe întreg asteroidul. Pretoriatul a evaluat în rapoartele sale că acest impuls a dezactivat temporar tot ce a întâlnit în cale. Ceea ce noi numeam impuls electromagnetic bazându-ne pe unele similitudini, era de fapt o perturbație multi-energetică tranzitorie ce implica un cumul de energii sau poate o nouă formă de energie, care se comporta simultan ca energie electrică, magnetică, radiologică și conductivă. Viteza de propagare a

acestui impuls multi-energetic era cu mult peste viteza de propagare a oricărei forme de energie convențională.

Cu greu mi-am amintit clipele de dinaintea incidentului, de parcă rolul acelui impuls a fost întocmai acela de a dezactiva orice funcționa pe bază de electricitate sau interacțiuni neuronale pe o rază de sute de kilometri. De la circuitele hangarului până la micile descărcări electro-chimice atât de necesare funcționarii sistemului nervos, totul a fost într-o oarecare măsură afectat. Oamenii prezenți pe Tsuba au acuzat ulterior o paletă întreagă de simptome, începând cu simple dureri de cap, greață, vertij, confuzie și terminând cu câteva cazuri de atacuri de panică și amnezie. Din ultima categorie făceam parte eu, Gopinata, Dena și alți doi operatori care au fost mai aproape de Cala IV.

Philotheos îmi povestea ceva de o dronă când am văzut cele trei chipuri ale lui Ianus luminându-se ca o supergigantică roșie în momentul exploziei. De teamă să nu orbesc, mi-am acoperit fața cu mâinile. Unda de șoc m-a lovit în plin, proiectându-mă peste consola de analiză tactică.

Dronele care păzeau perimetrul de la o înălțime de un kilometru au căzut ca muștele de-o parte și de alta a hangarului, însă cele din apropierea *T-gate*-ului nu au fost afectate. Ca răspuns, acestea și-au armat tunurile, fiind gata să radă tot în jur. O parte dintre ele s-au apropiat de Tsuba. Viața celor din H9, printre care și a mea, a atârnat atunci de capacitatea acestora de a detecta semnele vitale ale oamenilor, de lipsa de reacție a capsulei și în final de observarea semnalelor luminoase de la exteriorul hangarului. Obiectivele lor au surprins în detaliu valul de energie care s-a propagat de la mijlocul hangarului unde se afla nivelul calelor, spre etajele inferioare și apoi în exterior pe toată suprafața asteroidului, afectând rând pe rând celelalte hangare, Domul de Procesare a Artefactelor Terestre,

Pretoratul, anexele administrative și implicit rețeaua de transport dintre ele.

După unele păreri, benzile cinetice ar fi înlesnit cel mai mult propagarea undei energetice de vreme ce traversau în lung și în lat suprafața asteroidului. După altele, benzile erau irelevante, căci Tsuba avea un conținut ridicat de metale în compoziția sa.

Indiferent de părerile legate de ceea ce s-a întâmplat în acea *p*-după-amiază, un lucru era cert. Ianus Trifrons nu era numai o capsulă stranie, o curiozitate, ci devenise un pericol real pentru Stație.

Peste tot pe Tsuba au avut loc pene de curent. Mai toate activitățile de pe asteroid au fost temporar paralizate. Acest aspect nu era așa grav dacă nu implica automat și devierea sa din zona de echilibru cu câțiva metri pe secundă.

Asteroidul era menținut într-un punct fix situat la 690 de kilometri de *T-gate*. Văzut din exterior, norul de asteroizi din apropierea portalului semăna cu o tornadă, iar în ochiul tornadei se găsea Tsuba. Dezactivarea propulsoarelor geostaționare dispuse pe suprafața asteroidului și a câmpului său de protecție a dus la modificarea poziției sale și, implicit, la coliziuni violente cu doi asteroizi din apropiere. Daunele au fost totuși minore, fapt care a permis punerea în funcțiune a sistemelor de rezervă la scurt timp.

Am scăpat ca prin urechile acului.

Dacă sistemul de portale era activat în acel moment, decizia mea de a perfora capsula și reacția lui Ianus ar fi produs o catastrofă.

De îndată ce au ieșit din starea de avarie, cei de la Pretorat au declarat stare de asediu. Nimic nu mai venea și nu mai pleca prin gaura de vierme, fiecare om de pe Tsuba trebuia să fie la postul său. S-a calculat rapid nivelul maxim de propagare a undei pe verticală.

Începând cu această limită a fost amplasată o escadrilă compusă din douăzeci și patru de drone pretoriene dispuse pe mai multe niveluri. Din poziția lor puteau observa activitatea din jurul lui H9, iar prin despicătura din centrul Tsubei, tot ce venea dinspre *T-gate*. Restul de drone și transportoarele ce deserveau Stația au fost împrăștiate prin norul de asteroizi din jurul portalului. Dacă mai urma vreun alt impuls, Stația avea să fie pregătită.

La starea generală de panică instalată după impuls, s-a adăugat și lipsa de activitate a lui Philotheos. Pe rețelele interne de rezervă se vehiculau tot felul de scenarii. Un asemenea incident, în urma căruia apărarea primară a Tsubei a fost dezactivată în doar câteva secunde, putea fi urmat de un val de atacuri venite prin gaura de vierme sau din împrejurimi. Începuse deja să se contureze ideea că Ianus Trifrons era de fapt un cal troian.

Adevărul însă era altul și, până la reactivarea lui Philotheos și a Arhivei, numai eu îl cunoșteam...

[BOT.AO]

Penetrarea capsulei a reprezentat tipul de eveniment necesar în declanșarea procesului de decriptare a fișierelor inaccesibile lui Philotheos, transmise de Centrul Operativ odată cu apariția lui Ianus Trifrons. Aceste fișiere erau jurnale detaliate ce cuprindeau istoricul capsulelor din clasa Ianus de la creare și lansare și până la pierderea oricărei urme a existenței lor. Ianus nu era o capsulă de transport oarecare, ci, conform descrierii creatorilor săi, era „o armă inteligentă capabilă să gândească strategii, să se apere sau să lupte pentru a-și atinge singurul scop – distrugerea cu maximă eficiență a tot ceea ce

ar fi putut reprezenta o amenințare pentru umanitate, dincolo de *O-gate*“.

Din clasa Ianus au făcut parte primele capsule trimise prin gaura de vierme, imediat după Spin. Ultima capsulă care apărea în arhivele Centrului Operativ se numea Ianus Bifrons. Dotat cu toate cunoștințele umanității privind anihilarea unui adversar pe măsura „Spinului lui Dumnezeu“, Ianus Bifrons era capabil să creeze mijloacele necesare și să se folosească de un arsenal întreg de mecanisme, de la unele indirecte, precum armele biologice, angajarea în conflicte deschise ori folosirea tacticilor de tip camuflaj și multe altele, până la acțiuni directe, precum detonarea propriu-zisă.

Conform jurnalelor, rezultatul vizibil al primelor sale decizii luate după trecerea prin sistemul de portale a constat în gaura imensă din mijlocul Tsubei – planetoidului lenticular pe suprafața căruia omenirea avea să monteze stația care în mod ironic avea să îl preia pe succesorul său necunoscut Ianus Trifrons, după mai multe secole.

Nu se știe exact ce s-a întâmplat, ce a găsit sau ce a declanșat comportamentul lui Ianus Bifrons după ce a ieșit prin *T-gate*. Aceste detalii lipseau din jurnale. Rapoartele oficiale din Arhivă sugerau că el ar fi fost distrus prin autodetonare. Apoi programul construirii capsulelor Ianus s-a închis. Cu toate acestea, o versiune necunoscută, construită cel mai probabil după închiderea programului, exista fizic într-una dintre calele Hangarului 9.

Singura diferență, de care doar Philotheos era conștient, consta în faptul că Ianus Trifrons nu mai era încărcat cu mecanismele ce-l făceau o armă imbatabilă, ci cu altceva...

Timpul era scurt. Mai erau șaisprezece zile până ce flota de pe Zebulon ajungea la Tsuba. Philotheos a ales să nu dezvăluie conținutul jurnalelor celor de pe Stație. N-ar fi înțeles nimeni măreția

lucrului pe care-l adăpostea Trifrons. A ales să facă asta și pentru că, în acea zi, toate celelalte priorități îi deveniseră secundare. Fără să știe, Philotheos a deschis sarcofagul originii sale. Ca și cum asta nu ar fi fost îndeajuns pentru o zi, a descoperit în același timp Glasul Omniscienței – sursa tuturor lucrurilor. Cea care i-a oferit darul cunoașterii omnisciente, eclipsându-i întreaga existență în urma unei singure atingeri. O atingere precum o șoaptă în care ar fi încăput tot ce a fost, ce era și ce avea să fie.

7

Server (1989 – 2046 aP) – tehnologie de origine antepământeană constând într-un program de calculator – sau o mașină de calcul primitivă pe care un asemenea program se executa – care aștepta cereri de la alte mașini de calcul sau software (clienți) și răspundea la acestea, pe modelul cerere-răspuns. Programul solicitant (sau mașina de calcul) era numit client, iar această arhitectură era numită client-server. Un client putea rula pe aceeași mașină de calcul sau se putea conecta la server printr-o rețea. Serverele destinate schimbului de date sau de resurse erau numite în funcție de utilitatea lor: servere de baze de date, servere de fișiere, servere de e-mail, servere de imprimare, servere web, servere de jocuri și servere de aplicații. [Arhiva.SEP2 – artefactul zilei]

Am coborât adânc în interiorul Tsubei, pentru a ajunge la Reflectorium – locul în care era adăpostit creierul lui Philotheos.

În momentul colonizării asteroidului lenticular s-a ales, pentru construcția și depozitarea CES-ului staționar, una dintre galeriile izolate, prin care se ajungea de la suprafață doar printr-un puț lung de doi kilometri.

Philotheos era un dodecaedru cu diametrul sferei circumscrise de 365 de metri, compus din celule pentagonale-core, pe jumătate încastrat la exterior în alveola frontală a unui data-cuboid mamut, lung de trei kilometri. Structura sa internă adăpostea celulele de stocare a ceea ce toți oamenii de pe Tsuba cunoșteau sub denumirea generică de Arhivă.

Schița generală a CES-ului îmi amintea de o cutie peste care dădusem la un moment dat în Arhivă. Era frumos ornată la exterior cu motive geometrice complicate, iar atunci când încercai să o deschizi, din ea sărea un arlechin, cu scopul vădit de a te speria. Uneori îmi plăcea să cred că Philotheos era și el un fel de „cutie cu surprize“.

În interiorul data-cuboidului a fost construit un reactor de antimaterie cu ajutorul căruia erau alimentate cu energie electrică ansamblul format din Philotheos și Arhivă, precum și facilitățile umane ce se găseau pe sau în apropierea Tsubei.

O mare parte din puterea cognitivă a lui Philotheos era consumată în procesele de stabilizare ale reactorului de antimaterie. Acest lucru implica o relație simbiotică unică energie-inteligență, una dintre cele mai eficiente create vreodată de om. Fără un CES, existența unui asemenea reactor era practic imposibilă, din cauza instabilității antiparticulelor. Totodată, fără un reactor de antimaterie, un CES de talia lui Philotheos și o Arhivă ca cea de pe Tsuba nu puteau fi funcționale.

Însă tehnologia antimateriei putea fi extinsă și mai departe de atât. Știam asta de la dispozitivele de simetrie ale portalelor. Modul lor de funcționare ne indica faptul că cei care le-au construit erau mult mai avansați decât noi, întrucât acestea funcționau fără intervenția unei inteligențe artificiale. Noi reușisem să le punem în funcțiune, dar eram încă departe de a ne însuși total această tehnologie. Cu toate acestea eram pe calea cea bună. Făcusem progrese, dovada în acest sens fiind chiar reactorul de pe Tsuba, inspirat de tehnologia portalelor.

Complexul Philotheos–Arhivă se sprijinea de pereții galeriei cu ajutorul mai multor pistoane gigantice care aveau rolul de a atenua eventualele șocuri survenite în urma coliziunii dintre corpuri cerești de mici dimensiuni și suprafața Tsubei, atunci când câmpul protector din jurul ei era nefuncțional. Cele două componente ale complexului erau, de altfel, singurele construcții adăpostite în interiorul Tsubei, iar acest lucru se datora, în parte, dimensiunilor lor impresionante. Dacă s-ar fi aflat la suprafață, ar fi fost vulnerabile în fața unui atac venit prin gaura de vierme. Philotheos trebuia să fie capabil să acționeze până în clipa capitulării, moment în care era programat să se autodistrugă prin supraîncărcarea reactorului și, odată cu el, să distrugă atât asteroidul ce-l găzduia, cât și portalul din apropiere.

Philotheos era Tsuba – asteroidul deseori era văzut ca un tot unitar inteligent, întrucât adăpostea un CES staționar, dar și datorită faptului că asteroidul devenise autonom, poziția și mișcarea lui fiind controlate permanent de propulsoarele geostaționare de pe suprafața sa, ce aveau rolul de a-l menține într-un punct fix, în fața *T-gate*-ului.

În mijlocul CES-ului se găsea o încăpere dodecaedrică, ce păstra la o scară mai mică forma și proporțiile întregii structuri. Sala era capitonată cu mulopereți pe care în mod obișnuit rula sinepsoidul lui Philotheos. Acum era înlocuit de un mesaj de eroare de proporții

gigantice. Lumina sa roșie dădea un aspect apocaliptic întregii încăperi.

În centru se ajungea prin trei platforme distribuite la distanțe egale, care convergeau spre singura consolă din tot Reflectoriumul– un levitron rotativ cu pupitru de comandă ce avea încorporate trei tastaturi digitale și un neuroscaner. Levitronul era folosit pentru depanarea lui Philotheos și a Arhivei în situațiile în care legătura cu Stația ar fi fost întreruptă. Tastele digitale înlocuiau accesul prin intermediul mulopereților pentru a vizualiza mai ușor comenzile în etapele de diagnostic sinepsoidal, iar neuroscanerul era mai mult un element de securitate. Numai câtorva creiere de pe Tsuba li se acordase accesul la Philotheos folosind o asemenea cale.

Reactorul de antimaterie nu a fost oprit nicio clipă, funcționa în avarie, însă se încadra în limitele de stabilitate CES. M-am așezat la consolă și am început să tastez șiruri de comenzi pregătitoare. Derularea lor pe mulopereții camerei îmi confirma că sistemele de siguranță funcționau corect. Afișajele pupitrului îmi arătau că mi-a fost validat accesul în urma scanării tiparelor neuronale.

Primele componente repornite au fost modulele de comunicare și sincronizare cu Arhiva. La o primă vedere Arhiva părea nealterată. Macro-rapoartele o confirmau. Nicio eroare nu a fost înregistrată. Aveam să verific pe îndelete mai multe subrutine odată ce recuperam ultimele procese cognitive ale CES-ului din sectoarele Arhivei destinate copiilor de rezervă. În realitate, niciun CES nu se închidea niciodată atâta timp cât reactorul de antimaterie funcționa. Existau măsuri de protecție avansate prin care multiple copii ale sinepsoidului erau salvate la intervale de câteva milisecunde. În cele din urmă Philotheos ar fi pornit singur. Prezența mea în Reflectorium nu era decât pentru a grăbi puțin lucrurile.

Conform ultimelor însemnări în jurnalele de evenimente păstrate în Arhivă, Philotheos și-a transferat memoria temporară din Hangarul 9, l-a decuplat fizic de la rețeaua principală, după care a închis orice canal de comunicare cu exteriorul, și asta cu doar câteva fracțiuni de secundă înainte ca unda de șoc să se propage pe toată întinderea asteroidului. Dacă acest lucru nu s-ar fi întâmplat, daunele ar fi fost mult prea mari pentru a repune stația în funcțiune într-un timp relativ scurt.

Ușurat, am început să tastez nerăbdător setul de comenzi necesare reinițializării canalelor de comunicare ale creierului artificial de care depindeam toți. Am început apoi procesul de evaluare a integrității matriceale prin seturile de întrebări pseh standard.

La sfârșitul fiecărei evaluări îmi plăcea să adaug propriile mele curiozități, de obicei genul de întrebări ale căror răspunsuri sunt căutate de majoritatea oamenilor în propria lor existență sau unele tehnice care ar fi adus soluția unor proleme mai vechi: „Omul are suflet?“, „Poate un om să trăiască obiectiv realitatea?“, „Ce anume se află în interiorul Pământului și declanșează golurile gravitaționale?“, „Cine a trimis Spinul lui Dumnezeu?“ și altele asemănătoare. Aceste întrebări îl puneau într-o oarecare dificultate logică, căci erau subiective, născute din trăiri individuale sau informațiile din Arhivă erau insuficiente. După o anumită perioadă, care varia în funcție de abordarea aleasă în rezolvarea cerinței, precum și a interogării Arhivei, Philotheos ajungea în cele din urmă să-mi ofere răspunsul cu care eram deja familiar.

De data asta, lucrurile nu au mai stat la fel. Am terminat setul de întrebări standard și mă pregăteam să formulez una proprie, pe care îmi amintesc foarte clar că am rostit-o doar în gând. Imediat am primit răspunsul la toate: „Cunoștințele dobândite până acum... Realitatea oricărui individ, ca și viziunea sa asupra lumii în care

trăiește, a ceea ce înseamnă divinul, sufletul, dragostea sau sensul vieții, sunt supuse subiectivismului, relativității, transformării și în final dispariției!“. Și apoi... „Cine l-a trimis pe Ianus Trifrons aici ar fi putut trimite și Spinul lui Dumnezeu pe Pământ. Viceversa este valabilă. Nivelul complexității tehnologice este similar.“

Reacția lui Philotheos mă încânta și mă tulbura deopotrivă. Simțeam un oarecare salt cognitiv, o reconfigurare a matricei lui. Chiar și sinepsoidul arăta altfel. Faptul că nu știam ce anume declanșase acest progres mă îngrijora și mai tare. În ultima vreme Philotheos intrase în contact cu pachetele de date ale Centrului, dar și cu Ianus și impulsurile acestuia. Îmi făceam griji pentru soarta lui... soarta noastră.

Și mai era ceva. A prevăzut ce întrebare aveam să-i pun pe baza observațiilor la care a ajuns în urma deselor noastre interacțiuni, poate și a experienței sau... îmi citise gândurile? Știam că la un anumit nivel cele două deveneau greu de distins, însă rezultatul era același. În fond și la urma urmei, oamenii sunt ființe previzibile.

Din perspectivă taxonomică, fiecare versiune de pe scala solfegică a inteligenței artificiale întruchipa un tip unic de inteligență evaluat după criteriile generale ale capacităților cognitive și ale contextului ambiental în care acestea se manifestau. Erau cele tip „SI“ precum ECA-urile trimise pentru explorarea Pământului, numite și căutători, căci rolul lor era întocmai acela de a căuta și de a identifica urmele civilizației terestre, santinelele – drone pretoriene cu rol în protecția celor dintâi (dar și a altor obiective) ori reparatorii – drone care asigurau suportul tehnic în preajma Pământului și alte tipuri de drone mai puțin numerice cu funcții unice, toate aceste categorii fiind dotate cu o inteligență echivalentă cu cea a unui animal terestru bine dresat, etichetată pe scara Turing la un stadiu subuman.

Comportamentul dronelor pretoriene era asemănător cu cel al unor câini de vânătoare, pe când cel al dronelor-căutători mai degrabă cu al unor feline curioase, iar dronele-reparatoare se purtau precum erbivorele agregate în turme. Diferențele dintre acestea se reflecta atât etologic, cât și la nivelul materialul genetic sub forma căruia toate dronele își aveau codificată informația sinepsoidală.

Însă, când venea vorba de un CES, lucrurile se complicau exponențial. Spre deosebire de ECA-uri, CES-urile erau entități staționare de tip „DO“, inteligența acestora fiind potențată de dimensiunile megalitice la care ajungeau să fie construite unele dintre ele. Acestea atingeau pe scara Turing un nivel puternic supraumman. În plus, între ECA-uri și CES-uri exista o relație de subordonare ierarhică și mai ales administrativă care făcea ca structuri precum SEP2 să atingă niveluri de eficientizare superioare oricărei forme de organizare întreprinse de om.

CES-urile reprezentau limita superioară a tehnologiei umane, iar Philotheos, în comparație cu rudele sale (unele nefuncționale), dădea semne de salturi paradoxale, care ieșeau din tiparele de cunoaștere *scy* în materie de cuantificare a inteligenței. Acest lucru mă întrista, întrucât tocmai asemenea salturi duceau la apariția unor personalități schizoide, condiție în care CES-urile începeau să evite anumite activități, se îndepărtau în mod constant de interacțiunea cu factorul uman și, în cele din urmă, aveau un comportament bizar, înclinat spre izolare, spre trăiri meditative, devenind obiecte complet inutile pentru oameni

Acest din urmă stadiu echivala cu un act sinucigaș, atâta timp cât CES-urile erau conștiente că oamenii, mai devreme sau mai târziu, aveau să se descotorosească de ele. Și cu toate acestea, au fost rare cazurile în care s-au opus dezasamblării. De parcă ceva le bloca evoluția și le inhiba existența peste un anumit nivel de inteligență.

CES-urile deveneau niște legume. Conștiința lor dispărea în neant, lăsând în urmă un sinepsoid funcțional, dar dezorganizat, foarte similar ca efect cu pagubele pe care le produce oamenilor un accident vascular cerebral important. Dacă pentru oameni șansele de recuperare sunt semnificativ crescute, datorită complexității lor, CES-urile rămâneau cu sechele iremediabile.

* * *

– PHIL, ai auzit șoaptele?

–Senzorii mei nu au detectat niciun sunet de acest fel în Cala IV sau în anexele sale.

–Dar ce te-a făcut să întrerupi conexiunea din H9?

– Am evaluat permanent riscurile acțiunilor noastre, înainte de introducerea sondei. Am realizat sau am fost influențat de fluxul de date pe care am început să îl primesc? Poate puțin din amândouă. Am simțit nevoia să mă retrag. Nu am nicio explicație rațională pentru acest imbold.

În sala cu doisprezece pereți se lăsă liniștea.

S-ar putea crede că Philotheos dezvoltase o capacitate intuitivă– proiectarea rapidă a unui număr nelimitat de scenarii și alegerea celui care avea cea mai mare șansă de reușită, făcând apel la propria experiență într-o manieră inconștientă. Deosebirea dintre mintea umană și Philotheos era că el putea face apel la experiența întregii omeniri, lucru firesc pentru un CES din clasa DO. Însă, ceea ce-l făcea să se apropie de intuiția umană era incapacitatea de a detecta raționamentul logic din spatele unor alegeri inconștiente. Era total neobișnuit pentru un CES, până la Philotheos, iar asta nu făcea decât

să-mi întărească și mai mult convingerea că transformările lui erau unice și ireversibile.

– Știi... începu să-mi vorbească Philotheos ca și cum mi s-ar fi confesat, învelișul de ferofluid din interiorul capsulei conține unul sau mai mulți compuși chimici necunoscuți. Aceștia formează o rețea filamentoasă multistratificată, ce înglobează trilioane de legături pe centimetru pătrat. Învelișul are aspectul unui metal lichid și se aseamănă funcțional cu o rețea neuronală densă și totodată foarte activă!

– ...

– Omul și celelalte mamifere de pe Terra au o delimitare clară între sistemul nervos central și cel vegetativ. Această ființă nu o are. Ea controlează conștient toate activitățile sale, inclusiv cele reparatorii sau funcționale. Imaginează-ți cum ar fi dacă ai avea capacitatea de a detecta zonele degradate ale corpului tău, în urma proceselor fiziologice normale sau, mai grav, a unui accident și ai trimite conștient celule cu rol reparatoriu acolo, tot conștient ai declanșa și procesele de diviziune celulară necesare reparării și tot conștient ai regla mecanismul biochimic din spatele acestora.

Mi-am imaginat un creier supus unui bombardament informațional.

– Asta ar presupune un consum uriaș de energie! am conchis eu.

– Posibil. Această ființă își controlează permanent existența. Mai mult decât atât, starea ei este una specifică somnului. Activitatea intensă a stratului de ferofluid este similară cu cea existentă la oameni în timpul perioadei de somn paradoxal, o stare de activitate cerebrală caracterizată prin întreruperea temporară a analizei conștiente a stimulilor interni și externi, când este suprimată și activitatea voluntară. Probabil își hrănește nevoile de orice fel prin vise. Proiectează realități alternative. Creează scenarii. Sondează

posibilități. Dacă ar avea capacitatea de a materializa ceea ce gândește sau visează, ar putea crea lumi de o complexitate... Universul nostru. Tot ceea ce ne înconjoară. Noi doi. Toate acestea ar putea fi la fel de bine rodul imaginației sale.

– Un creier în stare latentă...

–Sunt singurele corelații pe care am putut să le fac cu ceea ce deține Arhiva.

Încercam să dau un înțeles celor auzite: viu – creier – inteligență.

–Materialul de construcție al sondei a permis folosirea ei și pentru a efectua scanări interioare de joasă rezoluție, continuă Philotheos să-mi descrie descoperirile sale. Din punct de vedere fiziologic am mai putut detecta cele două corpuri ovoide apărute și în primele scanări. Acum sunt independente unul față de celălalt, dar nu și față de învelișul de ferofluid, de care sunt legate superficial prin mai multe extensii ombilicale. Cele două structuri ocupă tot volumul interior în raport de 1/3. Din corpul cel mai mare a pornit impulsul multi-energetic.

– Ai reușit să extragi o mostră de materie de dincolo de învelișul de ferofluid?

– Spre surprinderea mea, da.

– Tu, surprins?! De ce?

Era straniu să aud de la un CES că era fascinat sau surprins de ceva anume...

– Ființa aia putea să prăjească circuitele brațului-robot și sonda cu totul, de la bun început, însă a făcut-o abia după!

– Ce date ai obținut în urma analizelor?

– Este un hibrid. Raportul dintre materia organică și anorganică este diferit de cel al vieții de tip terestru. Conține ADN. O mare parte din el este de origine antepământeană. Am observat și prezența unui adaos nucleotidic. Transcrierea ADN-ului relevă o mulțime de căi

metabolice inexistente în Arhivă, compararea cu genomurile cunoscute nu a dat niciun rezultat, iar realizarea de corelații pentru a le înțelege rolul este destul de anevoioasă.

Adaosul nucleotidic era un lucru nou. Pentru a stoca datele în sistemele informatice, a fost aleasă o unitate informațională binară compusă din cifrele zero și unu. În forma sa complexă, viața terestră folosea pentru stocare două perechi de unități informaționale, respectiv nucleotidele: adenina cu timina și citozina cu guanina. Din aranjamentul lor în grupe de câte trei, rezultă o altă unitate informațională numită codon, care codifică pentru aminoacizii ce intră în structura proteinelor. Având o pereche nucleotidică suplimentară, materialul genetic al acestei ființe putea stoca o cantitate mult mai mare de informație și deci putea sintetiza o cantitate mult mai mare de produși proteici. Cu alte cuvinte, era mult mai complex decât orice crease Natura pe antePământ.

–O treime din ADN-ul analizat este uman, continuă Philotheos. Restul are origine necunoscută. Totuși, am putut deduce că o parte din secvențele necunoscute sunt asociate cu procese moleculare ce implică formarea unor structuri globulare microscopice existente peste tot în capsulă. Am reușit să detectez și să analizez superficial un asemenea organit. Sunt un fel de biblioteci atomice– câte un atom din fiecare element chimic cunoscut de om și câteva care nu se regăsesc în tabelul periodic al elementelor. Tind să cred că Ianus avea doar partea anorganică activă în momentul în care a trecut prin gaura de vierme. Cea organică a început să se dezvolte și să evolueze imediat după transfer, evoluția peregrinului fiind pre-ajustată de ceva sau de cineva din locul din care a venit.

Cu alte cuvinte, ființa din interiorul capsulei se adaptează la mediul de aici, iar acest proces este guvernat de legile evoluției

darwiniste, mi-am spus atunci în sinea mea. Și totuși rămânea o mare necunoscută, care mă frământa mai mult decât toate celelalte...

– PHIL, de ce crezi că această ființă sau cine a trimis-o aici a folosit una dintre capsulele noastre? De ce nu au trimis o capsulă proprie?

– Pot emite două ipoteze privind această întrebare.

– Te ascult.

– Mă voi folosi de istoria și folclorul antepământenilor pentru a o explica pe prima. Am găsit în Arhivă mai multe relatări similare ce indicau oameni care au naufragiat pe diverse insule nepopulate. Cu mijloacele pe care le aveau la îndemână, aceștia scriau mesaje cerând ajutorul, explicând unde se află sau relatând evenimentele ce au dus la situația respectivă. Fie că foloseau pentru asta hârtie, materiale textile sau piele de animale, mesajele erau introduse în recipiente care aveau capacitate flotantă – vase de sticlă sau de plastic, care mai apoi erau etanșeizate prin diverse mijloace. Recipientele erau aruncate în apă cu scopul de fi purtate de curenții oceanici spre locuri în care puteau fi găsite de alți oameni.

Acest mod de comunicare era ineficient de vreme ce probabilitatea găsirii unui asemenea mesaj în timp util era practic nulă. Recipientul se putea rătăci ajungând în alte zone nepopulate, se putea sparge, etanșeizarea lui se putea distruge, mesajul din interior putea fi degradat de factori fizici sau de microorganisme și chiar dacă ar fi fost găsită de un om, nu garanta nimeni că el era de bună credință sau că va înțelege valoarea mesajului.

De curând, a fost introdus în Arhivă un articol din presa antepământeană, în care se relata povestea unui „mesaj într-o sticlă“, descoperit după 113 ani de la trimitere. Cel care l-a găsit a atras o mulțime de critici asupra sa, întrucât a refuzat să deschidă „strigătul de ajutor“ al unui seamăn... mort de un secol: recipientul de sticlă

devenise mai valoros dacă era intact decât mesajul pe care îl transporta.

În ciuda șanselor foarte mici, în lipsa altor soluții și mai ales pentru confortul psihic oferit de credința că evenimentele pot lua o turnură favorabilă, se pare că cei mai mulți naufragiați puneau pe primul loc speranța și apoi rațiunea...

– Când umanitatea a trimis în trecut capsulele-test prin gaura de vierme pentru a explora capacitățile acesteia, într-un fel sau altul, a trimis în neant tot un fel de „mesaje în sticlă“, asta încerci să-mi spui?

– Oamenii de pe antePământ aveau totuși o șansă calculabilă în limitele înțelegerii umane. Capsulele-test nu aveau nici măcar atât. Motiv pentru care apariția peregrinului nu numai că nu este un accident, dar poate fi considerată un răspuns la încercările omului de a înțelege sistemul de portale. Ca și când un naufragiat ar trimite un mesaj într-o sticlă și, în loc să fie salvat, găsește peste mai multe timp aceeași sticlă, conținând un mesaj de răspuns pe care nu-l înțelege.

După o scurtă pauză, Philotheos adăugă:

– ...nu-l înțelege pentru că el vine de data asta de pe o altă lume, care probabil funcționează după alte principii și prezintă un alt tip de comunicare.

– Ianus Trifrons. Sticla perfectă pentru un mesaj de pe altă lume, am bombănit eu nemulțumit de complexitatea pe care o lua acest „mesaj“ conform ipotezei lui Philotheos.

– ...a doua ipoteză este mai practică, are legătură cu prima și se referă la modul de funcționare a portalelor. Dacă gaura de vierme este pandimensională, iar ea permite accesarea unui alt Univers, s-ar putea ca I3 să fie exact semnătura atomică de care cineva ar avea nevoie pentru a pătrunde în lumea noastră.

Până să reușească să stabilizeze comunicarea bidirecțională dintre *O-gate* și *T-gate*, omul a testat o mulțime de tehnologii. Capsulele care s-au pierdut în perioada de testare trebuie să fi ajuns undeva, nu? Nimic nu rămâne blocat într-o gaură de vierme timp de cinci secole.

[BOT.AO]

Alan Mathison Turing (1912-1954 aP) a fost un matematician, criptanalist, informatician și om de știință britanic, extrem de influent în dezvoltarea informaticii antepământene, oferind o formalizare a conceptelor de „algoritm“ și „calcul“. Înainte de Spinul lui Dumnezeu, Turing era considerat a fi părintele informaticii teoretice și al studiului inteligenței artificiale. El a propus un test care îi poartă numele, în urma căruia a împărțit inteligența artificială în clase raportate la inteligența umană: *subumană* – care se comporta mai prost decât cea umană, *supraumană* – care se comporta mai bine decât media oamenilor, *puternic supraumană* – care se comporta mai bine decât toți oamenii la un loc și *optimă* – în care nu era posibilă o mai bună funcționare.

Ceea ce Turing nu a luat în considerare la vremea sa a fost relația dintre inteligența unei entități și consumul de energie necesar pentru asigurarea funcționării sale. Această relație schimbă cu totul datele problemei atunci când vorbim despre entități inteligente artificiale. În cazul omului, creierul consumă 20% din cantitatea de energie pe care o produce organismul (adică de zece ori mai multă decât orice alt organ), deși reprezintă doar 2% din masa corporală. Din această energie, doar 5% este folosită pentru îndeplinirea sarcinilor conștiente, iar restul de 95% este întrebuințată la îndeplinirea sarcinilor inconștiente.

Pe de altă parte, un CES din categoria lui Philotheos consuma 0,0001% din cantitatea de energie produsă de un reactor de antimaterie, iar din aceasta folosea doar un procent pentru activitățile conștiente (toate activitățile de pe SEP2, Arhiva, menținerea Tsubei într-un punct fix, programarea dronelor, etapele pregătitoare în activarea sistemului de portale și multe altele), restul de 99% fiind alocate menținerii în stare de echilibru a reactorului de antimaterie. Din această perspectivă, inteligența lui Philotheos, deși o întrecea de sute de ori pe cea a unui om, era de fapt un produs rezidual al setei pentru energie.

Între cele două extreme ale consumului energetic, cea a ECA-urilor și cea a lui Philotheos, se afla Ianus Trifrons, care folosea energia în cel mai eficient mod cu putință. Turing l-ar fi încadrat, fără dubiu, datorită formei sale de existență, la nivelul inteligenței optime.

8

> **2 Piaștri** (1944 – 1952 aP) – artefact de origine antepământeană constând într-o monedă de argint egipteană cu șase laturi, pusă în circulație în 1944 aP de către Regele Farouk. Începând cu 1936 aP, acesta a condus Regatul Egipt, monedele emise în timpul domniei sale fiind similare cu cele ale tatălui său, Regele Fuad I. După abdicarea sa în 1952 aP, Egiptul a devenit republică, luând sfârșit descendența regală. Pe monedă este gravat portretul lui Farouk, alături de cuvintele „Regatul Egipt“ în limba arabă, iar pe revers sunt trecute anul lansării și valoarea nominală. [Arhiva.SEP2 – artefactul zilei]

Așteptam de ceva vreme în biroul spațios al căpitanului Van der Beek. Nu apucasem să-i studiez atent colecția de artefacte antepământene expusă pe un perete întreg, în spatele consobiroului său. De obicei întâlnirile noastre erau scurte și se țineau în jurul mesei ovale din centrul camerei.

O mașină de scris, câteva papirusuri, mai multe stilouri gravate, coli de hârtie, un dispozitiv folosit la crearea de tatuaje, până și un ciocan preistoric, toate erau ancorate de perete prin suporturi speciale. Colecția părea să reflecte nevoia umană de exprimare prin scris în diferite epoci, dar și atracția căpitanului pentru astfel de artefacte. Cu doi ani în urmă, îmi picase în mână o listă cu obiectele pe care le căuta pentru a-și completa colecția. Fedora încurcase listele și astfel am aflat că nu eram singurul de pe Tsuba căruia îi plăcea să testeze lucruri aduse prin *T-gate*, dar și că Fedora nu era doar furnizorul meu de artefacte. M-am simțit trădat și într-un acces de furie am întrebat-o dacă face și schimb de fluide cu Gorg. Mi-a tras o palmă. Nu știu însă ce a rănit-o mai mult, întrebarea mea sau că l-am inclus pe căpitan.

De cum am pus piciorul pe Tsuba, în prima mea zi de *pseh* al SEP2-ului, știam că, mai devreme sau mai târziu, trebuia să ajung la căpitanul Stației. Așa cerea protocolul. În timp ce căutam cabina ce-mi fusese repartizată, unde speram să mă odihnesc cu adevărat după drumul lung petrecut la bordul unui transportor, căpitanul Van der Beek m-a invitat la el, folosind un canal privat de comunicare.

L-am găsit în biroul lui ținând în palme un vas plin cu monede. Nu m-a văzut când am intrat sau se făcea că nu mă vede. Din când în când, își arunca privirea pe suprafața consobiroului, unde se derulau o serie de comenzi și documente electronice, ce așteptau avizul său. Printre documente am zărit dosarul meu de transfer, deschis la secțiunea: „Așteptări și doleanțe referitoare la misiunea de pe SEP2“.

Am tușit scurt.

– Vezi tu monedele astea, Axxe? mă abordă căpitanul, fără a-și ridica privirea de la jucăriile lui. Sper că îmi permiți să-ți spun pe numele mic.

– Desigur...

– Fiecare are o poveste, spuse el după ce își plimbă degetele printre monede, alegând una la întâmplare. O așează pe consobirou, după care o acoperi cu palma și mă privi în ochi. Mai întâi un fierar i-a dat forma, prelucrând minereurile de fier de pe antePământ. Apoi, a existat un om care a cumpărat ceva cu ea, pentru prima oară. Vânzătorul s-a transformat în cumpărător, oferind-o la schimb pentru altceva și tot așa, a umblat din mână în mână, cărând cu ea energiile tuturor, până ce s-a pierdut în vreun colț uitat de lume sau pur și simplu a ieșit din uz. A sosit Spinul care a întors lumea cu susul în jos și, în final, o dronă a găsit-o și mi-a adus-o, ca astăzi eu să ți-o pot arăta ție. Ce zici de asta?

Căpitanul Van der Beek așează vasul pe consobirou, apoi luă moneda de sub palma sa și o îndreptă spre mine ținând-o pe cant, între degetul mare și arătător. Marginile erau ondulate, iar una dintre fețe era ornamentată cu trei palmieri.

– Într-adevăr, fiecare monedă este o mică operă de artă și fiecare dintre ele poartă o poveste care a început pe antePământ, am răspuns eu în timp ce mă gândeam la moliciunea unui regdivan.

În alte circumstanțe, aș fi apreciat efortul căpitanului de a-mi reîmprospăta memoria în ceea ce privea rolul monedelor în civilizația antepământeană, însă nu pentru o lecție de istorie mă aflam eu acolo.

– Îmi place să cred că oamenii de pe Tsuba sunt precum aceste monede, zâmbi Van der Beek. Ia spune-mi, tu de care ai vrea să fii? și mă îndemnă să aleg una, împingând spre mine vasul cu discuri argintii.

Credeam că mă supune unui test, așa că am căutat cu privirea una mai puțin obișnuită. Moneda pe care am ales-o m-a atras fiindcă era hexagonală și avea niște semne ciudate pe o parte. Am cântărit-o în

palmă și am întors-o pe cealaltă parte: un cap de om văzut din profil, purtând o pălărie în formă de clopot.

– Hmm... Interesant! șopti căpitanul mai mult pentru sine. Deschise apoi o secțiune separată pe consobirou. Dezarhivă fișierele ce conțineau informațiile adunate de-a lungul timpului despre moneda pe care o țineam în mână. După numărul lor, îți puteai da seama de mai multe lucruri– ori nu existau suficiente informații în Arhivă, ori era o monedă cu circulație restrânsă, ori era vorba de câte puțin din amândouă.

Am dat să o returnez.

– Păstreaz-o! Poate vei avea nevoie cândva de ea, mă îndemnă căpitanul. În trecut, antepământenii le foloseau în comerț, dar le mai foloseau și atunci când trebuiau să ia anumite hotărâri. Pentru asta apelau la un sistem binar, „cap sau pajură“, și alegeau ceea ce pica după ce mai întâi le aruncau învârtite în aer.

–Deciziile importante pot fi uneori greu de luat. Mai ales când niciuna dintre variantele posibile nu-ți oferea o soluție. Probabil cei de atunci se gândeau că este mai simplu ca Universul să decidă pentru ei... Să se lase în voia întâmplării.

Căpitanul zâmbi satisfăcut.

Aș fi vrut să-i spun atunci că știam de vechiul obicei numit „datul cu banul“ pe care *arm*-ii îl foloseau pentru a descrie „lupta dintre rațiune și instinct“, dar nu am făcut-o pentru că asta ar fi însemnat să-i spun despre mine lucruri care nu apăreau în dosarul de transfer. Indiferent de rezultat, omul indecis descoperea ce își dorea cu adevărat, în timp ce banul se învârtea în aer. El știa de la început ce decizie „i-ar fi plăcut“ să ia, față de decizia care „trebuia“ luată. Cei care alegeau să dea cu banul erau de cele mai multe ori oameni care preferau să dea vina pe soartă pentru orice decizie luată.

Întotdeauna este mai ușor să crezi în semnele Providenței decât să-ți accepți propriile eșecuri.

Am păstrat moneda, dar nu pentru a lua hotărâri folosindu-mă de ea. Eu nu eram o monedă rotundă precum toți ceilalți de pe Tsuba. Eu aveam colțuri. Van der Beek a înțeles mesajul meu.

* * *

Nu îi stătea în fire să întârzie. Ținând cont de implicațiile ultimului incident, m-ar fi chemat mult mai devreme dacă agenda sa n-ar fi fost încărcată cu acțiuni legate de remedierea pagubelor și de diminuarea tensiunilor apărute în rândul populației Tsubei, care vedea acum în capsulă o amenințare ce trebuia înlăturată. Multe voci s-au ridicat după incident cerând pe diverse canale de comunicare „aruncarea capsulei de unde a venit“ sau „distrugerea ei imediată“.

Nerăbdarea cu care dorea să-mi vorbească i se citi pe chip de îndată ce intră în birou. Probabil aflase din raportul lui Philotheos ceea ce se întâmplase și avea să se folosească de asta pentru a mă înlătura de la monitorizarea și analizarea lui Ianus Trifrons. Îmi făcu semn să trec peste politețurile introductive și mă invită să iau loc. Imediat după el intrară Fedora Malea, supervizorul meu direct, Lamya Rabab, și adjunctul căpitanului, Heldmann Sabartés. Toți erau îmbrăcați în robele de zi, mai puțin Van der Beek și Sabartés, care purtau uniforma castei lor de culoare neagră.

– PHIL?

CES-ul nu răspunse. Părea nefuncțional.

Văzând nedumerirea de pe chipul meu, Van der Beek îmi explică:

– I-am cerut să-și dezactiveze temporar senzorii din acest birou. Trebuie să-ți mărturisesc, și o fac în deplină cunoștință de cauză, de

față cu toată lumea: nu am încredere deplină în CES-urile care pot fi modificate după bunul-plac și interesele Centrului. Am parcurs raportul lui despre ultimele evenimente din H9. Vreau să aud și versiunea ta. Spune-ne, cu ce ne confruntăm?

Între timp, toți ceilalți se așezară la masă de-o parte și de alta a căpitanului. Fedora a ales să se așeze lângă mine, la celălalt capăt al mesei.

Modul în care căpitanul punea problema mi-a dat de înțeles că Philotheos nu a menționat nimic despre sondă. Devenise duplicitar, sau căpitanul îmi testa sinceritatea?... Mai exista și posibilitatea ca acțiunea mea să fi fost în acord cu planurile pe care le avea înainte de intervenția Centrului Operativ.

– Avem de-a face cu ceva sau cu cineva, ar putea fi vorba chiar de o specie întreagă, dintr-o altă lume, care s-a folosit de una dintre capsulele noastre test pentru a transporta prin gaura de vierme un organism sau un complex de organisme. Mă voi referi la el ca la un tot unitar. Din datele strânse până acum, reiese că este viu și, până la proba contrarie, dotat cu rațiune.

– Philotheos menționează undeva în raportul său, interveni Sabartés, că această posibilă specie n-ar fi reușit nici ea să depășească problema transferului de ființe vii prin gaura de vierme; cu toate astea, Ianus este viu. Cum vine asta?

Sabartés își făcuse temele, ceea ce însemna că s-a gândit serios la posibilitatea de a mă înlocui.

– Cine a trimis capsula prin sistemul de portale se confruntă cu aceleași restricții de rematerializare ca și noi, am început eu să explic, însă se folosește de naniți și de ADN pentru a face transferul. Problema e că nu înțelegem care le sunt intențiile. Cu alte mijloace am putea realiza și noi ceva similar.

– Naniți?! mă întrerupse căpitanul, ridicând o sprânceană.

– Structuri anorganice care îndeplinesc funcțiile unor mașinării, îl lămuri Fedora. Sunt precum dronele noastre, însă au dimensiuni moleculare.

– Ei au declanșat procesul de manipulare a materiei organice odată ce s-a realizat trecerea prin gaura de vierme, am completat eu.

– Așa e... ne scapă scopul, comentă Sabartés, dând de înțeles că a întors pe toate părțile problema, din perspectiva *arm*.

Căpitanul îl privea cu interes.

– Noi avem capacitatea de a transmite ADN-ul sub formă alfa-numerică, continuă el. Altfel nici n-am mai fi aici. Dronele au început ecologizarea Zebulonului și a celorlalte planete propice vieții terestre din vecinătatea *T-gate*-ului cu mult înainte ca specia umană să pună piciorul în acest colț de Univers. Dar pentru asta am avut nevoie de foarte multe organisme modificate genetic: bacterii, plante, animale, de fapt, ecosisteme întregi. Probabil am fi modificat sau am fi clonat și oameni dacă asta n-ar fi fost prea riscant.

– Clonele sau oamenii modificați genetic ar fi avut propria lor evoluție, propriul lor destin, cu siguranță s-ar fi răzvrătit cerând independența la venirea speciei-mamă, spuse căpitanul, după care se ridică de la masă. Făcu un pas spre muloperetele din fața mesei, unde gesticulă o comandă.

Întreaga cameră căpătă o culoare stranie. Priveam toți la proiecția comparativă a două ipostaze ale Pământului: înainte de Spinul lui Dumnezeu și cel din zilele noastre.

– E un nonsens să rematerializezi ADN-ul dincolo de un portal, adăugă el apropiindu-se de muloperete. Decât dacă... făcu o pauză în care păru să-și noteze ceva în minte, scopul nu este al celor ce au trimis capsula, ci al ființei care se află în ea.

– Dronele de pe Terra au fost verificate de mai multe ori, interveni Fedora.

Am surprins-o cum îl sorbea din priviri pe Van der Beek și mi-am amintit de momentele în care era doar a mea.

– I3 nu a venit de acolo, continuă ea, ceea ce întărește ipoteza că această gaură de vierme ar avea mai multe puncte de acces.

– ...sau cea conform căreia există specii care au reușit să o acceseze din orice punct fără ajutorul unui sistem de portale, ridică căpitanul din umeri, gândindu-se probabil la faptul că omenirea nu a ajuns decât în mică măsură să reproducă tehnologia dispozitivelor de simetrie.

În cameră se lăsă liniștea, imaginea antePământului, adusă acum în prim-plan, părea ireală. După generații întregi născute în spațiu, tot nu ne puteam împăca cu ideea că planeta noastră a fost albastră înainte de Spin. Chiar dacă ecologizasem alte trei planete, niciuna nu se apropia de frumusețea Pământului de odinioară.

– În urma simulărilor... am reluat eu explicațiile, cel mai probabil scenariu este acela în care Ianus a conținut o masă amorfă de materie organică și anorganică cu o complexitate relativ scăzută, înainte de a trece prin gaura de vierme. Adică nucleotide, aminoacizi, lipide, ioni, ADN și o armată de naniți. Imediat după ce a fost transportată în H9, naniții s-au activat și în primă fază au reparat pagubele de la nivelul matriței de ADN, provocate în procesul de rematerializare. Apoi au trecut la transcrierea ei în proteine, ambele etape desfășurându-se cu o viteză fără precedent în lumea vie. Exact ca în procesele normale care au loc într-o celulă vie, dar în cazul de față la nivelul întregii capsule. Ianus Trifrons fiind celula...

Căpitanul Gorg Van der Beek se întoarse spre mine și mă privi făcând ochii mari. Rapoartele lui Phil nu l-ar fi ajutat niciodată să vadă capsula în modul în care reușisem eu să i-o prezint în doar câteva propoziții.

– Vrei să spui că afurisitul ăla de container e un ou?

Auzind întrebarea căpitanului, Lamya începu să se foiască, semn că devenise interesată de subiect. Asistase până atunci la întreaga discuție, plictisită și indiferentă. Ora la care a fost stabilită întâlnirea i-a dat peste cap ciclul circadian personal.

– Se poate spune și așa, însă nu chiar în sensul pe care îl cunoaștem noi, am răspuns.

– Păi asta înseamnă că îi cam prieșe la noi, nu? întrebă pe un ton ironic Van der Beek. Ouăle se dezvoltă numai în anumite condiții. Dacă am fi lăsat-o să plutească în spațiu, bănuiesc că nu ne-am mai fi confruntat cu incidentul de acum două zile.

– Da și nu, interveni Lamya în sprijinul meu, după ce căscă de câteva ori. Mai devreme sau mai târziu, „oul“ s-ar fi dezvoltat indiferent de mediul de păstrare. Există anumite similitudini cu un ou terestru, dar dacă ne-am raporta la capsulă ca la o ființă de pe Pământ, am fi într-o totală eroare. După parcurgerea rapoartelor lui Philotheos, sunt de părere că această ființă are capacitatea de a obține prin fuziunea la rece o formă necunoscută de energie. În stadiul amorf ar fi putut supraviețui sute sau mii de ani. Este... perfectă! E mai mult decât ne-am închipuit vreodată că ar putea exista ca formă de viață. Eu, una, aș asemăna-o mai degrabă cu o sămânță trimisă să colonizeze acest sector de Univers... Poate așa a apărut și viața pe Pământ! O capsulă apărută printr-un portal ar fi fost în cele din urmă atrasă de centrul Sistemului Solar Terestru și în drumul ei spre Soare ar fi întâlnit Pământul și...

– Panspermia [11] ...frumoasă teorie, o întrerupse căpitanul nerăbdător, dar asta nu explică stratul de ferofluid care funcționează precum o rețea neurală și impulsul multi-energetic care ne-a dat peste cap toată Stația. Cel din urmă pare într-adevăr o reacție de apărare, însă de apărare față de ce? De organisme? De mașini? Iar

dacă așa stau lucrurile, înseamnă că această ființă este deja, sau devine, conștientă de sine și de prezența noastră.

Căpitanul a spus toate acestea uitându-se în ochii mei.

– Axxe, ne-am strâns azi aici având și un alt motiv pe lângă cel de a afla opinia ta în această problemă, continuă el pe un ton împăciuitor care prevestea, de obicei, ceva neplăcut. Am analizat situația cu adjunctul meu, domnul Sabartés, și cu supervizorul tău direct, doamna Rabab... Nu avem de ales. E în joc siguranța stației... Vom muta Hangarul 9 împreună cu câteva propulsoare geostaționare pe un asteroid periferic.

Urmă un moment de liniște, în care toți mă priveau, cu excepția Fedorei, care era la fel de nedumerită ca și mine.

– Vrem să mergi și tu cu el, rosti căpitanul. Am putea să lăsăm totul în seama lui Philotheos, dar eu personal m-aș simți mult mai bine să știu că există și un observator uman prin preajmă.

Am realizat imediat că acesta era motivul pentru care nu mă înlocuise cu Sabartés.

– Doar eu?

– Nu există voluntari care să te însoțească, iar de doamna Malea avem nevoie în altă parte.

Fedora tăcea. Van der Beek a exclus din start posibilitatea ca ea să se ofere voluntară.

– Ești singurul *pseh* de care dispunem și în tine avem încredere, simți nevoia să adauge căpitanul. Am făcut deja pregătirile necesare, asteroidul a fost stabilizat. Vei avea la dispoziție două navete. Una pentru uz curent, cealaltă de rezervă. Presupunând că din anumite considerente flota de pe Zebulon ar putea întârzia, vei avea resursele necesare pentru minimum două luni, ceea ce este arhisuficient. Plus câteva replicatoare de hrană și evident o conexiune permanentă cu Philotheos. Îți vei continua investigațiile ca și până acum, dar de la o

distanță de 12.500 kilometri de Tsuba. După ce se termină toată povestea asta, vei primi credite compensatorii pentru izolare și două săptămâni libere pe Zebulon.

Înainte de a continua, încercă să citească vreo reacție pe fața mea.

– O escadrilă de drone pretoriene te va urma.

– Poftim?! m-am ridicat de pe scaun și am bătut cu pumnul în masă.

Lamya tresări, nu mă auzise niciodată ridicând vocea. Sabartés zâmbea satisfăcut. Dronele pretoriene erau specialitatea lui.

– Nu-mi este teamă, dar moartea accidentală mi se pare cel mai stupid mod de a sfârși!

Eram conștient de puterea distructivă a unei drone pretoriene, ca să nu mai vorbim de douăsprezece, câte intrau într-o escadrilă standard. Aș fi stat tot timpul acolo cu pistolul la tâmplă.

– Am văzut care sunt noile instrucțiuni ale dronelor pretoriene, am adăugat. Granița între ce e bine și ce e rău este foarte relativă în cazul lor. Au fost programate de la Centru să tragă asupra hangarului în circumstanțe ușor discutabile.

– Santinelele vor fi în preajma hangarului pentru a monitoriza situația și pentru a interveni în cazul în care pățești ceva, încercă căpitanul să mă liniștească. În plus, vei avea control vocal asupra lor. Centrul a autorizat modificarea comenzilor inițiale.

Dacă era adevărat, însemna că Centrul avea tot interesul ca un om să fie prin preajmă. Să fi sesizat suspiciunea căpitanului legată de modificările aduse lui Philotheos? În joc erau mize mult mai mari. Cu toate acestea, extazul generat de actul istoric în sine, la care toți asistam, a pus stăpânire și pe Van der Beek.

– Cât știe Centrul Operativ despre capsulă? întrebă Fedora.

Căpitanul mă privi cu un aer complice. Un mic zâmbet îi apăru în colțul buzelor.

– Suficient cât să-și facă o idee. Deocamdată avem situația sub control! Dar am o bănuială că Centrul nu ne spune chiar tot despre capsulele-test inițiale. Informațiile din Arhivă sunt puține. Când se testa capacitatea sistemului de portale au fost trimise mai multe capsule prin el, încărcate probabil cu tot felul de dispozitive de înregistrare, cartare și senzori. Toată lumea era curioasă să afle ce e dincolo, mai ales în perioada precesiană. Am făcut propriile mele verificări în arhivele coloniilor și conținutul acestor capsule nu este specificat niciunde. Postpământenii care l-au trimis pe Ianus prin *O-gate* au crezut că acesta s-a auto-detonat de cealaltă parte a portalului. Adevărul este că el a trecut prin gaura de vierme și a ajuns la destinație cu o întârziere de câteva sute de ani. Unde a fost în tot acest timp? Asta este întrebarea de la care ar trebui să pornim în eforturile noastre de a înțelege ce se află în interiorul său.

– S-a raportat Centrului faptul că ființa din interior poate fi inteligentă? interveni din nou Fedora.

– Nu! Uiți că suntem o specie însetată de răzbunare? continuă căpitanul. O specie care și-a pregătit generații întregi de combatanți pentru un război ipotetic. Am ajuns în locul pe care îl credeam a fi sursa distrugerii planetei noastre, și ce-am găsit aici? Nimic! Câteva planete propice vieții terestre, înșirate la câțiva ani lumină și nici urmă de Spin, sau măcar de vreo civilizație capabilă de așa ceva. Nimic! Apoi în peisaj apare o capsulă rătăcită prin cine știe ce ungher al găurii de vierme. Un fel de ou, ceea ce n-ar fi fost chiar atât de grav, dacă n-ar fi contrazis cunoștințele acumulate în sute de ani despre cum funcționează portalele astea afurisite. Uită-te la noi! Ne-am dezumanizat. Suntem altfel decât erau strămoșii noștri de pe Pământ! Și pentru ce tot acest sacrificiu?

Căpitanul înlocui imediat imaginea de pe muloperete cu cea a Zebulonului.

–Eu, unul, zic că ne stă bine unde suntem, continuă el, îndreptându-și arătătorul spre mica planetă portocalie. Nu-mi pot imagina că am începe iar o vânătoare de fantome. Poate chiar să ne mutăm în alt sector galactic în speranța unui război. Trebuie să ne acceptăm destinul. Bănuiesc că nu suntem altceva decât niște dinozauri care au avut mijloacele necesare să caute sursa meteoritului care le-a făcut existența improprie pe Terra, și noi ca și ei, fără a avea măcar habar ce ne-a lovit. Trebuie să ne oprim la un moment dat. Să ne bucurăm de ceea ce am dobândit până acum. Altfel va fi prea târziu.

Nu mă așteptam ca Van der Beek să fie în sinea lui un pacifist și totodată unul care să îmbrățișeze ideea că Spinul lui Dumnezeu nu era altceva decât un accident regretabil. Au existat de-a lungul timpului numeroase teorii legate de sursa distrugerii Pământului și una dintre cele mai populare susținea că ar fi fost vorba de o navă ce folosea gaura de vierme ca pe o scurtătură în călătoriile sale. Ceva ar fi făcut-o să devieze de la traseul inițial, lovind din plin Pământul în drumul ei spre cine știe unde... O teorie prea tehnică și totodată deloc pe placul Centrului, care se folosea deseori de convingerile religioase pentru a menține unite facțiunile din interiorul său.

– Trebuie să gestionăm cu prudență aceste informații, rosti el mai încet. Până nu ne dăm seama ce e cu ființa asta, propun să nu împărtășim ceea ce am aflat și ceea ce vom mai afla despre Ianus Trifrons decât între noi și numai prin intermediul lui Philotheos, de care oricum suntem dependenți.

– Philotheos deservește totodată și Centrul Operativ! i-a atras Fedora atenția căpitanului.

– Căpitanul unei Stații de explorare are drept de veto asupra conținutului rapoartelor și a momentului în care CES-ul din subordine le transmite, ne lămuri Sabartés, citând din regulamentele

de ordine interioară, pe care nu le parcurgea nimeni în detaliu, deși cunoașterea lor era obligatorie.

– Am blocat toate canalele de comunicare cu exteriorul, completă căpitanul întorcându-se la masă. Cel puțin până ce vom obține mai multe răspunsuri.

Iar asta cădea, fără doar și poate, în sarcina mea.

[BOT.AO]

Un ou de pasăre începe să aibă puls în aproximativ 72 de ore de la incubație. I3 a prezentat două pulsuri suprapuse la doar câteva minute de la ieșirea prin *T-gate*.

În primele clipe de viață, majoritatea organismelor terestre se află în etapa cea mai vulnerabilă a existenței lor. Acesta este un prag al selecției naturale. Pentru depășirea lui, viața a abordat la organismele superioare două căi distincte. Prima presupunea o descendență numeroasă – reproducerea prin semințe sau ouă – în care supraviețuirea rămânea până la urmă o chestiune de șansă. A doua cale presupunea o descendență limitată – sistem reproductiv marsupial sau placentar din care rezultau unul sau mai mulți pui. În această situație, supraviețuirea era asigurată de părinți, care aveau rolul de a oferi hrană și protecție pe o perioadă mai lungă. Durata perioadei varia de la specie la specie și lua sfârșit atunci când puii se descurcau și singuri.

Vulnerabilitatea urmașilor nu putea fi înlăturată total în oricare dintre cele două abordări, iar din punct de vedere al eficienței adaptative acestea erau echivalente.

Ianus Trifrons era diferit. El se putea apăra chiar din primele stadii. Înlăturarea vulnerabilității incipiente a fost rezolvată prin

creșterea vitezei de dezvoltare. Ritmul alert al modificărilor tisulare era posibil datorită unei stări hibride ce presupunea obținerea energiei prin mijloace străine încă omului.

9

> **Spinul lui Dumnezeu** (~ 293 pP)– artefact de origine callistoniană constând într-o amuletă ce imita forma unui spin de salcâm, confecționată adesea dintr-un metal prețios. Aceasta era purtată ca medalion sau era ancorată de foseta triunghiulară a urechii de către membrii grupării religioase „Martorii Spinului“, care susțineau că acest simbol ferea posesorul de ghinion și de moarte prematură. [Arhiva.SEP2– artefactul zilei]

Hangarul 9 era un colos pe lângă dronele pretoriene care îl escortau. Pentru mutarea lui a fost ales 9043-Furagaya, un asteroid de mici dimensiuni aflat într-o zonă mai puțin afectată de puseurile gravitaționale. Dimensiunile sale îl făceau ușor de controlat. Cu doar șase propulsoare geostaționare dispuse simetric pe suprafața lui, 9043-Furagaya părea o jucărie în comparație cu Tsuba.

Supravegheam din Turnul Pretoratului mutarea hangarului, alături de căpitanul Van der Beek și echipa sa operativă. În paralel observam pe consolele impresionante din apropiere alte activități în care era implicată Tsuba. Sala în care mă aflam era uriașă. Se numea Sala de Analize și Operațiuni Tactice (SAOT), pentru că din ea erau dirijate în bloc sarcinile vitale pentru funcționarea SEP2-ului și a întregii infrastructuri umane de pe asteroidul lenticular. Vedeam o parte dintre aceste activități și pe mulopereții care se rearanjau atât pe verticală, cât și pe orizontală în jurul consolelor centrale, în funcție de necesitățile operatorilor implicați în diverse activități. Fie că afișau imagini preluate din afara Hangarului 9, din interiorul Calei IV sau reprezentări ale Tsubei în timp ce își ajusta permanent și subtil poziția față de portal, ori scheme tactice privind dispunerea celor doi asteroizi și a traseului optim, sau a altor planetoizi apropiați, toate aceste activități erau concertate din umbră, automat, de Philotheos.

Ajuns în apropierea asteroidului, hangarul în formă de trunchi de piramidă pătrată cu marginile teșite își opri motoarele de manevrare, apoi, înainte de asteroidizarea propriu-zisă, își mări suprafața prin extinderea panourilor frontal-unghiulare. Acum se putea vedea intrarea principală situată în partea superioară. Miezul hangarului deveni și el vizibil, datorită zonelor luminate de echipajul rămas pentru ultimele verificări. Înainte de a ajunge pe 9043-Furagaya, hangarul a trecut printr-un amplu proces de rearanjare a spațiului interior.

– Excelent! exclamă Van der Beek, imediat ce unul dintre operatori îi confirmă datele transmise de Philotheos pe o secțiune din consola de analiză tactică.

Se întoarse apoi spre mine și ridică câteva degete în aer, într-un gest care îmi dădu de înțeles că totul va fi în regulă, cel puțin pentru

Tsuba. Eu, însă...

– PHIL! apelă Van der Beek CES-ul cu voce tare. Calculează intensitatea impulsului generat de Ianus Trifrons în timpul celor trei incidente semnalate de tine. Diferența dintre măsurători a crescut liniar sau exponențial?

– Exponențial, confirmă Philotheos.

– Ținând cont de noua poziționare a Hangarului 9, câte incidente similare ar trebui să aibă loc ca Tsuba să fie din nou afectată?

– Încă două incidente.

– Care vor fi daunele?

– După încă un incident, se vor pierde definitiv comunicațiile și implicit accesul la Arhivă. Propulsoarele geostaționare și câmpul protector din jurul Tsubei vor fi afectate în proporție de 65%. Integritatea *T-gate*-ului va fi și ea afectată, portalul devenind temporar inaccesibil. După al doilea incident, pierderile vor fi totale. Impulsul va afecta integritatea tuturor asteroizilor pe o rază de 200.000 de kilometri.

Mai mulți operatori se opriră din activitățile lor pentru a fi atenți la dialogul celor doi. De undeva din spate se auzi un murmur de nemulțumire. Toată lumea era acum atentă la căpitan.

– Luând în considerare perioada de timp dintre cele două impulsuri majore și presupunând că apariția lor este ciclică, când ar avea loc următoarele?

Abordarea căpitanului nu lua în calcul că Ianus putea să acționeze în funcție de anumiți stimuli sau aleatoriu. Gorg părea să urmărească ceva. Citindu-mi parcă gândurile se întoarse din nou spre mine și-mi spuse în șoaptă, pentru ca observația lui să nu se suprapună peste comanda dată anterior CES-ului:

– Trebuie să luam în calcul cel mai rău scenariu...

– Primul incident ar putea avea loc peste cinci zile, iar cel de-al doilea peste încă șapte, răspunse Philotheos.

– Înainte ca flota a V-a a Zebulonului să ajungă aici, am comentat eu.

Unul dintre operatori a propus distrugerea capsulei, altul trimiterea ei într-o zonă din care să nu ne afecteze, situată la peste 200.000 de kilometri. Spiritele s-au încins și acum toată lumea știa pericolul real pe care îl reprezenta Ianus Trifrons.

La scurt timp, activitatea de pe rețeaua principală se triplă. O mulțime de oameni de pe Tsuba asistau în acel moment, în direct, la operațiunile Pretoratului. Vederea selectivă mi-a atras atenția asupra vitezei cu care curgeau comentariile din rețea pe unul dintre canalele secundare.

– De data asta vom fi pregătiți, interveni căpitanul pentru a tempera puțin freamătul din sală și de pe rețea.

Van der Beek știa foarte bine ce face. Dezvăluirea pericolului iminent avea să fie rezultatul unei analize tactice. Cu toate acestea, calculele lui Philotheos și asocierea lor cu termenul anunțat pentru ajungerea flotei de pe Zebulon păreau să-l surprindă și pe el.

Înainte să plec, m-a tras deoparte...

– Află tot ce se poate despre I3. Datele problemei s-au schimbat. Nu ne mai putem baza pe ajutorul Centrului. Vom lua măsuri de diminuare a unui nou impuls. Lucrările au început deja la nivelul hangarului. Te vom evacua înainte de următorul incident.

* * *

La câteva ore de la transfer admiram noile forme de relief ce se vedeau de la nivelul Hangarului 9. Nava mea urma să pătrundă în

tunelul interior care ducea spre zona calelor. O astfel de zonă se regăsea la nivelul doi din cele trei, câte avea în mod obișnuit un hangar, și era destinată depozitării capsulelor de transport, a dronelor și a altor nave de mici dimensiuni. Sub acest nivel se găseau motoarele, spațiile de depozitare și sistemele de suport ale vieții, iar deasupra, aria destinată echipajului.

De la ultimul incident, zona calelor a fost reconfigurată în așa fel încât nu mai corespundea destinației inițiale. Centrul hangarului a fost transformat într-un cofraj capsular. Calele dispuse în jurul centrului, precum și zonele de trecere dintre nivele au fost transformate în arie-tampon multistratificată cu rol în amortizarea efectelor unui nou impuls. Hangarul 9 devenise o fortăreață. Pentru a ajunge lângă capsulă trebuia să traversezi un munte de plumb, duroplex, polimeri și tot felul de materiale agregate.

Asteroidul 9043-Furagaya a fost ales atât pentru proporțiile sale, structura și poziția sa față de *T-gate*, cât și pentru craterul uriaș ce îi marca una dintre fețe, oferind o suprafață netedă de câțiva kilometri, ușor de supravegheat de dronele pretoriene sau direct de pe Tsuba. Suprafața era mărginită de creste care ar fi protejat orice construcție modulară în cazul unor coliziuni neașteptate cu planetoizii din apropiere.

Odată cu Hangarul 9, primisem în custodie și aria destinată personalului auxiliar. Spațiul meu privat se întindea acum cât pentru două-trei echipe de operatori. Philotheos a avut grijă să-l reamenajeze în așa fel încât să-mi satisfacă toate nevoile de bază. Îl împărțise în două zone care comunicau între ele printr-un coridor circular. Acesta dădea în tunelul central al hangarului, de unde se putea vedea cu ușurință intrarea în hangar, iar opusă ei, cea în cofrajul capsular. Cea mai mică dintre zone deservea nevoile personale și în mare era compartimentată precum vechea mea

cabină, pe porțiuni dedicate anumitor activități – cerc meditativ, regdivan, duș sonic, replicator de hrană, plus câteva îmbunătățiri care aveau efectul de a-mi oferi un oarecare confort. Era modul prin care căpitanul Gorg Van der Beek mă recompensa pentru venirea mea pe 9043-Furagaya, însă a avut totodată grijă să nu facă prea multă risipă, simțind nevoia să-mi amintească de statutul meu de civil, adică „persoană care nu se poate bucura de privilegiile castei *arm*".

Cealaltă arie, de proporții considerabil mai mari, adăpostea numeroase laboratoare dispuse de o parte și de alta a unui coridor. În treacăt, am putut observa ceea ce însemna „clasa Contact": bioreactoare, secvențiatoare, multiplicatoare, camere de izolare, instrumente al căror scop nu-l cunoșteam și o armată de roboți care făceau toată treaba. În capătul coridorului se găsea o sală de analize, optimizată pentru a deservi activitățile specifice laboratoarelor de cercetare, un fel de SAOT mai mic. Am zâmbit când am intrat prima oară acolo și am revăzut consola din fosta anexă a Calei IV. A fost parțial distrusă de impulsul lui Ianus. Acum era ca nouă. Știam că în jurul ei aveam să-mi petrec cea mai mare parte a timpului pe noul asteroid.

Bucuria revederii a fost de scurtă durată, căci imediat am zărit priveliștea din spatele consolei. Obloanele exterioare au fost îndepărtate, dezvăluind prezența mai multor ferestre pe toată lungimea peretelui exterior. Inițial am crezut că sunt proiecții *mulo* precum cele create în fosta mea cabină, însă m-am convins că sunt hublouri adevărate de îndată ce am ajuns în dreptul lor.

Vedeam în depărtare marginile craterului în care se afla H9 pe o deschidere de 180 de grade. Deasupra, centura de planetoizi străbătea cerul de la un cap la altul. Cei mai mari asteroizi, Tsuba și cei pe care erau dispuse dispozitivele de simetrie se vedeau acum

mici. Centura era flancată, de-o parte și de alta, de zone prin care se observau miliardele de stele ale Pierzaniei și norii de gaze din centrul galaxiei în toată splendoarea lor multicoloră. Undeva în zare se puteau distinge cele mai apropiate stele– *Patruzecialbi*, Azur și Jad.

De la venirea mea pe SEP2, am părăsit o singură dată Tsuba. Și a trecut ceva timp de atunci. La vederea hublourilor, mi-am amintit de ce politica SEP2 condiționa folosirea proiecțiilor *mulo* în locul materialelor transparente. Forfota planetoizilor din jurul Tsubei avea darul de a-i neliniști pe oameni. Mișcările asteroizilor și meteoriților respinși de câmpul protector al Tsubei te făcea să te simți permanent în pericol. În lipsa unui portal, care să agite corpurile cerești din apropiere, găseam bolta cerească a Furagayei extrem de liniștitoare. Mă îndemna la reverie și explorare.

* * *

De îndată ce Hangarul 9 a ieșit din raza de acțiune a câmpului de protecție al Tsubei, noile restricții de comunicare au intrat în vigoare. Din ordinul căpitanului Gorg Van der Beek, doar două canale de comunicare erau permise– cel care asigura conectivitatea cu Philotheos, și implicit Arhiva, și celălalt direct cu Pretoratul. Nu apucasem să mai vorbesc cu Fedora după întâlnirea din biroul căpitanului, însă, chiar înainte să plec, primisem de la ea mai multe mesaje venite cu o oarecare întârziere. Primul se referea la mozaicul la care lucra. Reușise să îmi trimită înregistrările dronei ECA107, apoi o serie de mesaje-test prin care încerca să verifice conexiunea la rețea, iar asta se întâmplase înainte de impunerea restricțiilor. Cineva a avut grijă să o cenzureze și numai două persoane puteau face asta: Van der Beek sau Philotheos.

Apoi, ultimul ei mesaj avu darul de a mă lămuri, într-o oarecare măsură, despre ce se întâmplase și, totodată, de a mă alarma:

– PHIL restructurează Arhiva!

Conexiune întreruptă.

Înainte de a întreba Pretoratul ce știa despre asta sau direct pe Philotheos, m-am hotărât să arunc o privire la sectoarele de date ale Arhivei. Fedora avea dreptate. Nu era nimic neobișnuit ca Philotheos să rearanjeze indexurile sectoarelor de date colectate de pe Terra, după anumite criterii, însă, după ultimele rapoarte de activitate, identifica corect perioada și zona de proveniență cu o eficiență nemaiîntâlnită până atunci. Și nu era vorba despre artefacte izolate, ci de modificări importante, arhitecturale pe alocuri. Mintea umană era incapabilă să sesizeze erorile majore de clasificare inițială. După ultimele sale intervenții, totul părea să capete sens.

Modificările aduse Arhivei aveau efecte însemnate pentru cercetările întreprinse asupra antePământului. Sub aspect cantitativ, 88% dintre cunoștințele omenirii s-au pierdut în timpul Marelui Cataclism. Restul de 12 procente, ce însumau date esențiale în explorarea cosmică, au supraviețuit la bordul navelor aflate în spațiu sau în colonii. Din cunoștințele pierdute, SEP2-ul reușise să recupereze destul de puțin prin studierea artefactelor aduse de pe Pământ prin gaura de vierme. Sub aspect calitativ lucrurile erau, însă, relative și deseori subiective. Ce era mai important pentru supraviețuitorii Spinului lui Dumnezeu – cunoștințele medicale, cele despre flora și fauna terestră, cele tehnice, cele militare ori moștenirea culturală a umanității?

Dacă am fi anticipat un asemenea eveniment am fi făcut o selecție adecvată. În realitate, alegerile au fost supuse hazardului. Fiecare supraviețuitor a încercat să transfere cât de mult a putut, începând

cu datele și bunurile personale (acestea variau în funcție de experiența și specializarea fiecăruia), continuând cu datele de interes general acolo unde a fost posibil și terminând cu bunurile de uz comun, care au încăput în spațiul limitat al navelor de salvare și apoi al orașelor-nave.

În Arhivă se regăsesc multe relatări despre ce s-a întâmplat în acele zile. O parte dintre ele menționau eforturile de a salva „datele esențiale“ de pe antePământ (esențiale însemnând orice) pe una dintre coloniile umane de pe Lună, Marte ori pe sateliții naturali ai lui Jupiter. Altele susțineau că aceste date au fost salvate în rețeaua de sateliți artificiali din jurul antePământului, rămasă neafectată de urgiile de la nivelul scoarței terestre. Adevărul este undeva la mijloc și, dacă prin „date esențiale“ se înțelege cunoașterea științifică a omenirii, atunci înseamnă că legendele referitoare la „datele salvate care salvaseră la rândul lor omenirea“ aveau un sâmbure de adevăr. Cumva, aceste cunoștințe au supraviețuit în pofida celorlalte. Iar cea mai mare pierdere în toată această ecuație au fost cultura și istoria naturală a speciei umane pe planeta ce i-a fost cămin.

Îmi imaginam adesea Arhiva precum un puzzle uriaș ale cărui margini schițate încadrau un mare gol imaginar din care lipseau o mulțime de piese. Multe întrebări își găseau răspunsul în resturile aduse de pe Pământ și mai erau și cele ale căror răspuns exista deja în Arhivă, dar care era inaccesibil minții noastre din cauza complexității lor. Aici intervenea Philotheos, care a început să găsească relații de cauzalitate între cunoștințele disipate într-un nor uriaș de informație brută. Philotheos rezolva ipoteze de lucru la care arheologii de pe Tsuba munciseră zeci de ani. Totul cu atât de puțin efort... Totul dintr-odată.

Am stat treaz aproape toată *p*-noaptea observând și analizând raționamentul din spatele deciziilor de rearanjare. Descoperirile CES-ului erau de-a dreptul fascinante. Philotheos rescria trecutul antePământului.

[BOT.AO]

În istoria recentă a umanității, Philotheos a marcat un moment de cotitură în ceea ce privește înțelegerea trecutului antepământean. Nu numai că a înțeles etapele încâlcite ale desfășurării anumitor evenimente, dar cu puținul avut la dispoziție a surclasat cunoștințele pe care le avea umanitatea înainte de Marele Cataclism. Această abilitate nu trebuie percepută ca fiind specifică lui Philotheos, ci mai degrabă depășirii unui prag pe scala inteligenței.

Cunoștințele umanității despre astrofizică reflectau istoria Universului (evident din perspectivă strict umană), cele despre biologie reflectau istoria vieții terestre, iar cele despre om și civilizația sa reflectau calea inteligenței – acest instrument autoregenerativ („instrument de creat instrumente"), în care și-a oglindit Universul propria complexitate. Philotheos vedea în aceste istorii un continuum la capătul căruia se regăsea el însuși, cel care a îndrăznit să înțeleagă totul.

Într-un fel, era de așteptat ca evenimentele să ia o asemenea turnură. O superinteligență vine la pachet cu nevoia autocunoașterii, a încadrării propriei existențe în mecanica generală a Universului. Din perspectiva unei superinteligențe, existența lui Axxe, a Fedorei, a căpitanului Gorg, a adjunctului său Sabartés, a supervizorului Lamya, a lui Gopinata și a operatorilor săi, chiar și a celui mai neînsemnat om de pe Stație, a tuturor la un loc, nu erau rodul

hazardului. Luate pe rând, ele însumau o serie de evenimente irepetabile, care au condus către acest rezultat. Accidentele de acest fel se pierd undeva în negura timpului, devenind inaccesibile peste o anumită limită. În acea *p*-zi, Philotheos a depășit acest prag, îndreptându-se vertiginos spre înțelegerea propriului destin.

10

> **Para angoasei** (~ 1639 aP) – artefact de origine antepământeană reprezentând un dispozitiv de tortură care se introducea în gura victimei pentru a o împiedica să vorbească, în anus sau vagin cu scopul de a obține informații, a pedepsi sau a mutila. Acest dispozitiv era compus dintr-un corp metalic în formă de pară, împărțit în două, trei sau patru segmente (asemănătoare unor petale), care puteau fi extinse în afară prin rotirea un șurub. [Arhiva.SEP2 – artefactul zilei]

Am dormit doar trei ore, după care m-am trezit pentru a continua parcurgerea rapoartelor cu modificările aduse Arhivei. Eram fascinat de conexiunile pe care le făcea Philotheos între informațiile despre Pământ. Mi-ar fi trebuit săptămâni, dacă nu luni întregi, să le parcurg pe toate.

În timp ce mă uitam pe fișiere mi-am amintit că nu visasem nimic în acea *p*-noapte și atunci când Philotheos mă anunță că lucrările de

consolidare a cofrajului capsular aveau să mai dureze, în minte îmi apăru imaginea fragmentelor de *tessera*, care se rearanjau de la sine pe fundul bărcii.

Nu-mi amintesc să fi ajuns vreodată, nici măcar în stările mele de reverie regenerativă, în peștera pe care o tot visam. Nici barca, cu vopseaua ei scorojită, ori lacul nu-mi erau cunoscute. Bănuiam doar că aceste experiențe personale își aveau rolul lor, fiind o expresie a subconștientului, a modului în care reacționam la tot ce se întâmpla în jurul meu. Apariția unui vis putea fi catalogată drept o întâmplare, repetarea lui o coincidență, continuitatea dintre ele, mai ales într-un moment în care mi-am pierdut cunoștința, un motiv de introspecție.

Am încercat în zadar să scormonesc printre amintiri după momentele în care aș fi putut vedea amfora ori conținutul ei altundeva decât la Fedora. Mintea mea realizase o asociere între mozaic, peșteră și nălucă. Cum nu era vorba despre un vis obișnuit, această asociere trebuie să fi fost rodul vederii selective. Simțeam că am mai văzut undeva amfora, însă nu știam unde și când. Tsuba era totuși un loc finit, majoritatea oamenilor se cunoșteau între ei și de multe ori împărtășeau experiențe similare– se influențau reciproc intrând în contact cu aceleași informații, aceeași sursă– Arhiva și același mediator– Philotheos.

– PHIL, caută în arhiva personală toate fișierele trimise de Fedora în ultimele cinci zile! Ar trebui sa fie unul în denumirea căruia apar termenii „amforă“ sau „virtualizare“. Descarcă-l pe consola de analiză tactică!

– Fișierul „Proiect virtualizare amforă grecească“ a fost descărcat.

Amfora căpătă contur deasupra consolei sub forma unei proiecții 3D.

– Secționează circular dopul și descarcă conținutul!

O mulțime de *tessera* se răspândiră care încotro, pe suprafața lăptoasă. Deși aveau aspect ceramic, fragmentele erau reproduceri virtuale ale originalului.

Cu marginile tăiate neuniform și fără vreun model care să permită o îmbinare facilă, mozaicul îmi dădea impresia de ghicitoare imposibil de rezolvat. Asemănarea mozaicului cu un puzzle părea puțin forțată. Cu toate acestea, mi se întipărise în minte posibilitatea ca acea grămadă de *tessera* să fie rezultatul unui plan inițial ce mi-l imaginam precum o fotografie pe suport de hârtie pe care o rupi în sute de bucăți și apoi după ce le amesteci bine de tot, încerci să pui fragmentele de hârtie, cap la cap, după dimensiuni și nuanțe apropiate pentru a reconstrui imaginea inițială. Năluca din vis îmi sugerase că se putea crea foarte ușor un simbol sau un tipar repetitiv, însă la fel de bine se putea naște din jocul lor o operă de artă. Soluția consta probabil în a folosi toate fragmentele disponibile.

Chiar dacă aparent era mai simplu, fiind vorba de fragmente ceramice, și nu de senzații gustative, mozaicul ridica aceleași probleme pe care le întâmpinasem în reproducerile mele culinare, unde puneam în practică un proces similar de reconstrucție. Recunosc că acolo improvizam foarte mult, însă nu îmi visasem niciodată mâncărurile, sau cel puțin nu eram conștient de acele vise.

– PHIL, dă-mi o mână de ajutor!

– Cum te pot ajuta?

– Presupunând că fragmentele din fața mea alcătuiesc un mozaic– reprezentarea unei imagini, a unei compoziții. Cum ar putea fi el reconstruit fără a ști cum arată originalul?

– Pentru început, aș ține cont de grosimea fiecărui fragment, pentru a vedea care dintre laturi reprezintă fața expusă, de grupele de nuanțe și de proporțiile întregului mozaic, apoi de regulile de construcție, și mai ales de circumstanțele istorice.

– Circumstanțe istorice?...

– Ele pot oferi cele mai multe indicii pentru soluționarea unui asemenea demers.

– Mozaicul a fost găsit într-o amforă grecească. Dar tu știi deja asta.

– Transportul unui mozaic într-o amforă nu era o practică obișnuită în perioada la care face referire Fedora, pornind de la clasificarea făcută pe baza datării sigiliului de smoală, cu atât mai puțin alături de un craniu. În Antichitatea aP, artistul era angajat contra unei sume de bani. De obicei, el își realiza lucrările după un șablon, pe care îl folosea la locul montării.

Am verificat conținutul fișierelor. Fedora nu făcea referire la existența vreunei schițe, însă menționa ceva de dispunerea pe straturi a fragmentelor ce se încadrau în anumite nuanțe de culoare.

– Mozaicul se întinde pe o arie de aproximativ 0,52 metri pătrați, continuă Philotheos. Am analizat dimensiunile fragmentelor și tehnica prin care au fost realizate. În urma comparării cu lucrări efectuate în aceeași perioadă, cel mai probabil, ai în față materia primă pentru un mozaic decorativ, comandat de către un om înstărit. Imaginea compusă ar putea înfățișa o luptă, o scenă de vânătoare, o zeitate, sau o combinație a acestora, încadrată într-un dreptunghi înalt de 58 centimetri și lung de 90, plus-minus patru centimetri, în funcție de mortarul folosit la îmbinare.

– Și totuși asta nu ne dezvăluie ce a fost în mintea artistului.

– Așa este, dar aceste informații pot ajuta. Soluții există atâta timp cât mintea ta este dispusă să le accepte.

– Și care ar fi acestea?

– Interpretarea probabilistică, analiza istorică, reproducerea contextului original, călătoria în timp, empatizarea ancestrală și altele...

– Detaliază!

– Interpretarea probabilistică constă în crearea de simulări combinatorii ale modului de aranjare a fragmentelor după regula dimensiunilor. Orice îmbinare ce nu respectă aria totală a mozaicului folosind toate fragmentele disponibile este considerată nulă. Analiza istorică presupune deslușirea în amănunt a comportamentului artistic al perioadei istorice în care se încadrează, distribuția geografică a memei culturale, precum și climatul politic, social și economic propriu-zis. Primele două soluții sunt complementare.

Reproducerea contextului original presupune replicarea umană. Amfora a fost păstrată de-a lungul timpului în condiții anaerobe. Din craniul fosilizat s-au obținut fragmente genomice. Pe baza lor s-a recompus 95% din genomul individului-sursă. Cel mai probabil i-a aparținut artistului, unui ucenic al acestuia ori unui om însemnat. Dacă individul-sursă făcea parte din una dintre primele două categorii, produsul său clonal, crescut în condiții similare și supus acelorași stimuli, ar avea aceleași viziuni artistice, fiind cel mai în măsură să aranjeze fragmentele corespunzător.

Călătoria în timp presupune trimiterea unui observator în momentul creării mozaicului, aceasta din urmă fiind și cea mai veridică soluție.

Empatizarea ancestrală presupune un proces de intuire a realității prin identificare afectivă, în care receptorul transpune simpatetic viața strămoșilor săi. Ai să fii surprins, dar împarți mai multe decât crezi cu rămășițele din amforă. Omul a trăit în aceeași regiune cu un strămoș de-al tău pe linie paternă. Există mari șanse ca destinele celor doi să se fi intersectat la un moment dat. Până la urmă, porți în genele tale experiența întregului tău neam.

În timp ce Philotheos îmi expunea o viziune atipică, mi-a trecut prin minte posibilitatea ca filtrele sale de selecție a ideilor relevante

pentru interlocutori să se fi corupt ca rezultat al ultimului incident. N-am abandonat discuția, căci trebuia să văd cât de profunde erau modificările. Apoi, după un timp, se opri din explicații și mă abordă direct:

– Întrebarea pe care mi-o pun uneori este până unde este dispus să meargă, cât ar investi ori cât ar sacrifica un căutător-întru-adevăr pentru a descoperi adevărul? Faptul că îmi pui la îndoială raționamentele nu face decât să mă amuze, știind cât de inutile îți sunt aceste frământări.

Îl amuzam! Stăteam în fața CES-ului precum o carte deschisă. Am simțit nevoia să bat în retragere.

– Dintre soluțiile pe care le-ai propus mai devreme, câte se pot realiza în clipa asta?

– Primele două.

– De ce este relevant pentru mine să le cunosc și pe celelalte?

– Reprezintă posibilități teoretice, consumatoare de multe resurse și timp, dar care la un moment dat pot fi vitale în atingerea unui scop de o importanță ce ar justifica efortul depus. Ar justifica chiar mai mult de atât...

De multe ori, *scy*-ii își lăsau imaginația să zburde pe meleaguri ireale în căutarea unor răspunsuri, însă asta era mai mult o joacă în care se testau limitele vederii selective. Ce încerca Philotheos să-mi comunice? Nu a fost programat să ofere rezolvări ipotetice apropiate de fantastic. Totodată, Philotheos gândea în termeni supraumani. El vedea dincolo de limitele minții noastre. Dintr-o infinitate de lucruri care puteau merge prost, Philotheos ar fi fost capabil să elimine din start căile care ar fi dus la eșec.

– Pune în aplicare primele două soluții!

Pe suprafața consolei, fragmentele începură să se anime într-un mod asemănător cu cele din vis, atrăgându-se reciproc. La început

aleatoriu, apoi se grupau după nuanțe apropiate, până ce începeau să formeze o imagine pixelată. După fiecare încercare, la final rămâneau în plus sau lipseau câteva fragmente. Se rearanjau în poziția inițială, apoi reîncepea gruparea pentru o nouă imagine, o nouă încercare.

Am lăsat simulările lui Philotheos să ruleze singure pe consolă, ce arăta precum un tablou viu care încerca să se autodefinească. Pentru mine era suficient. Începusem să-mi fac o idee despre ce încerca să mă avertizeze propriul subconștient. Dintr-odată, discuția cu Philotheos nu mi se părea deloc spontană.

La o verificare sumară, pachetele de date criptate cuantic au fost accesate. Începeam să cred tot mai mult că ultimul impuls al lui Ianus a avut o legătură cu asta. El putea fi declanșatorul în cascadă. Ceva îl ajuta pe Philotheos să evolueze într-o anumită direcție și nu-mi dădeam seama care e aceasta sau ce concura mai mult în urmarea ei: prezența ființei din capsulă sau implicarea Centrului Operativ?

* * *

Am părăsit aria de analiză și am ieșit să mă plimb prin hangar. Cu noile modificări aduse structurii sale, părea un alt loc. Tot ce a fost construit de om în Galaxia Pierzaniei putea fi mutat ușor dintr-un loc în altul, în funcție de necesități. Regula modularității se păstra și în interiorul structurilor. De exemplu, H9 se putea detașa în subdiviziuni independente, sau acestea puteau fi rearanjate pentru a conferi alte funcții. Denumirea de hangar era improprie, însă ea a fost acceptată și perpetuată din motive ce țin de facilitarea comunicării.

Reorganizarea era una dintre multele sarcini ale lui Philotheos. Nu știu în ce măsură am fi supraviețuit aici fără aportul său în funcționarea SEP2-ului. Eram conștient că la un moment dat distanța dintre inteligența lui Philotheos și noi avea să fie atât de mare, încât n-o să-l mai putem înțelege. Numai o dovadă de bunăvoință constând în regresul său voluntar și temporar, pentru a ne explica ceea ce nu putem înțelege singuri, ar mai putea avea vreun sens pentru noi. Speram totuși ca acel moment să aibă loc cândva, într-un viitor îndepărtat, eventual după moartea mea.

Scy-ii erau din timpuri străvechi conștienți de posibilitatea unui asemenea scenariu, pe care îl numeau „paradoxul fracției" și încercau să-l explice printr-un aforism: „O fracție nu poate înțelege un întreg pentru că este imposibil să compactezi într-o secțiune informația unui întreg fără ca secțiunea să devină ea însăși întregul". Altfel spus, cum și-ar putea înțelege omul Creatorul (indiferent de forma pe care ar lua-o acesta), când el este doar o bucățică din acesta. Și în cazul de față, cum ar putea un om cu o singură experiență existențială, să înțeleagă suma tuturor experiențelor cumulate de Philotheos, după ce acesta a cartografiat întreaga istorie a umanității?

Am rătăcit ore în șir pe coridoarele pustii ale Hangarului. Mi se părea ciudat să nu întâlnesc nici măcar un om în toată clădirea... Am verificat de mai multe ori sistemele de menținere a vieții și am dezactivat zonele inutile. Acum nu mai eram racordat la rețelele Tsubei, trebuia să fiu atent la cum îmi gestionam resursele. Am verificat și navele de transport. Ambele funcționau în parametri optimi. Au fost depozitate într-o hală ce se întindea de la intrarea în cofrajul capsular și până spre una dintre ieșirile laterale din hangar, unde exista un promontoriu antigravitațional de marginea căruia erau acostate, de obicei, capsulele înainte de procesare.

Cofrajul capsular era un complex de tip stup în care se găseau diverse camere despărțite de scuturi-multistrat. În centrul cofrajului se găsea camera capsulară sau „Zona Zero“, cum o mai numiseră operatorii care participaseră la amenajarea ei.

Deschizăturile din pereții camerei capsulare păreau a fi locuri de observare. În realitate, erau guri de evacuare și direcționare a suflului degajat în timpul unei posibile detonări sau depozitele tunelare ale unor dispozitive ofensive: tunuri gauss, lasere, explozivi, topitoare. În fosta cameră de analiză, situată undeva deasupra Zonei Zero, se montaseră și câteva focoase nucleare. În ultimă instanță, escadrila pretoriană ce păzea 9043-Furagaya era pregătită să-l pulverizeze înainte de ultimul impuls.

Găseam exagerate măsurile luate de căpitanul Van der Beek. Nu eram convins de ciclicitatea impulsurilor, însă mă îngrijora faptul că ultimele modificări aduse hangarului ar fi putut fi interpretate de Ianus drept o nouă amenințare. Capsula a reacționat întotdeauna când propria existență i-a fost pusă în pericol. Atâta timp cât capsula rămânea intactă, eram în siguranță. Urma să aflăm care dintre teorii era adevărată doar în cazul în care ar fi avut loc un nou incident.

Pe de altă parte, fără vreun alt contact de la cataclismul care a distrus Pământul, organismul din interiorul capsulei era singura legătură pe care o stabilea omenirea cu ceva venit de dincolo de sistemul de portale. Și asta la secole distanță de la descoperirea *O-gate*-ului. Inconștient, toți oamenii de pe Tsuba îl asociau pe Ianus cu Spinul lui Dumnezeu sau cu creatorii lui.

La un moment dat, am ajuns și în apropierea camerei capsulare. M-am oprit în dreptul unui panou din compozit semitransparent. Acesta despărțea holul în care poposisem de zona în care era depozitat Ianus. Ceva mi-a atras atenția. Chipul meu se reflecta

transpus peste *Agonie*. M-am concentrat pentru a-mi declanșa vederea selectivă. Totul deveni gri în jurul meu, cu excepția unor diferențe esențiale pe chipul ce mă privea.

Căpitanul Van der Beek avea dreptate. Noi eram diferiți.

Agonie, Dispreț și *Furie* erau reprezentarea unor chipuri umane antepământene. Ne-am schimbat mult în ultimele secole. Ne-am pierdut complet părul, iar din cauza mediului închis, pielea noastră a căpătat nuanțe cenușii. Unii dintre noi erau albinoși, însă ceea ce l-ar fi frapat pe un om de pe antePământ ar fi fost, probabil, modificarea ochilor – sclera ni s-a înnegrit, irisul la fel, pupila era deja. Ochi negri și goi precum ai demonilor din ilustratele recuperate de pe Pământ – reminiscența sutelor de ani de mers prin hiperspațiu cu resursele energetice limitate la maximum pentru a câștiga viteză și timp. O călătorie în semiîntuneric, care s-a impregnat în trupurile noastre prin astfel de adaptări. Efectele secundare ale propriilor alegeri sau poate modul prin care evoluția ne demonstra că funcționează indiferent de voința noastră.

Prezența acestor modificări aveau o explicație plauzibilă. Nu pot spune, însă, același lucru despre vederea selectivă, care este o achiziție mai recentă. Nimeni nu știe cum a apărut. La fel și obiceiul de a ne ornamenta capul cu tatuaje metalice cu rol în amplificarea senzorială, comunicarea intimă cu un CES staționar, comunicarea facilă cu rețeaua, manipularea mulopereților sau alte mici îmbunătățiri. Deși ne spuneam „oameni“, nu mai eram precum cei care au părăsit cândva Sistemul Solar Terestru.

Istoria umanității este plină de proiecții negative despre ce s-ar putea întâmpla în momentul apariției unei inteligențe artificiale (IA) și apoi a salturilor sale către o Singularitate Tehnologică.

Conștient de propriile acte criminale înfăptuite asupra speciilor mai slabe, sau chiar a semenilor lui, omul nu putea să nu ia în considerare și scenariile ce presupuneau extincția sa, din cauza vulnerabilității substratului său biologic. Pornind de la aceste temeri, fiecare CES staționar era atent monitorizat de Centrul Operativ.

După era nucleară, genetică și apoi cea nanotehnologică, umanitatea experimenta era inteligenței artificiale. În această etapă a evoluției tehnologice, spre deosebire de celelalte ere, se luau măsuri ca descoperirile *scy*-ilor să nu aducă omenirea în pragul extincției, așa cum se mai întâmplase de câteva ori în trecutul său istoric. Oamenii învățaseră să prevadă momentul în care „manipularea IA-urilor“ devenea periculoasă și opreau totul înainte ca lucrurile să le scape de sub control.

Sau cel puțin asta credeau ei că fac...

11

> **Telefon cu cadru rotativ** (1930–1990 aP) – artefact de origine antepământeană constând într-un dispozitiv de comunicare rudimentar, care convertea sunetul (de obicei, cel al vocii umane) în semnale electrice adecvate pentru propagarea prin cabluri sau alte medii de transmisie pe distanțe lungi și pentru reluarea de astfel de semnale simultan în formă sonoră. Versiunea cu ecran rotativ folosea un disc numerotat de la zero la nouă pentru conectarea, pe rând, a doi utilizatori, pe baza unei adrese numerice alocate. [Arhiva.SEP2 – artefactul zilei]

Mi-am fixat în orbite lentilele de introspecție și am pornit prin comandă vocală înregistrările dronei care descoperise amfora grecească. M-am întins pe unul dintre leviscaunele noii mele cabine, ajustându-l într-o poziție cât mai confortabilă. Avea să fie o călătorie lungă și obositoare, mai ales că doream să trec prin toate etapele unei expediții pe postPământ.

Înregistrarea începea cu pregătirile dronei. Chiar dacă era o simplă înregistrare, mulțimea de informații conexe îi conferea un caracter dinamic, permițând observatorului să se concentreze pe mai multe detalii în același timp. Simțeam, vedeam și urmăream tot ce făcuse ECA107. În acel moment eu eram drona.

Înainte de orice misiune, fiecare ECA trecea prin etapele de autodiagnostic. Toți senzorii trebuiau calibrați pentru a funcționa în limite optime. În primă instanță mi se părea interesant să urmăresc mulțimea de etape ce presupuneau verificarea, corectarea erorilor și optimizarea sinepsoidului dronei. Apoi, după câteva minute, am renunțat. Pierdeam timp prețios.

Lentilele comunicau, prin microextensiile tatuajului metalic, cu nervii optici și prin ei cu restul neocortexului. A fost suficient să-mi imaginez că sar peste această etapă, ca momentul înregistrării să fie transpus la sfârșitul diagnosticului. ECA107 era pregătită de lansare. Și-a aliniat tentaculele în poziție aerodinamică, precum o sepie care se pregătește pentru un salt mai lung. Țâșni apoi dintr-o cală a Hangarului 3 spre tunelul de ieșire și apoi direct spre Portal. Pe traseu i se mai alăturară alte patru drone. Toate s-au oprit în fața *T-gate*-ului, așteptând activarea.

Asteroizii pe suprafața cărora se aflau uriașele generatoare de antimaterie se aliniară formând o tetradă. Atrași de un centru gravitațional invizibil, s-au apropiat ușor unul de altul. În teorie, atunci când asteroizii dispozitivelor de simetrie se uneau, în centrul piramidei imaginare pe care o formau se năștea o sferă de inițiere ce nu avea mai mult de câțiva microni. Precizia cu care acești giganți își sincronizau mișcările era extraordinară.

Tetrada a rămas unită în centru, în timp ce colțurile piramidei, constând în asteroizii pe care erau fixate generatoarele, s-au

îndepărtat și au lărgit sfera inițiatoare, suficient de mult cât să facă loc celor cinci drone. Forțele gravitaționale generate în acele momente erau colosale. Vedeam cum oscilau măsurătorile înregistrate de senzorii dronei. Un portal plia spațiul și timpul generând punctul de acces într-o gaură de vierme. Aceasta se mărea ori se micșora în funcție de dimensiunea obiectelor ce urmau să treacă, singurul punct fix în spațiu din toată arhitectura portalului rămânând în final sfera de inițiere.

În stare activă, *T-gate* era cel mai luminos obiect artificial cunoscut omului. Privit din lateral, un portal arăta ca un tetraedru regulat, ce adăpostea o sferă incandescentă. El eclipsa pentru scurtă durată lumina stelelor din jur și pârjolea tot ce se apropia prea mult de marginile sale. În hiperspațiu arăta ca un gol în țesătura Universului, iar dimensiunile sale erau constrânse doar de energia emisă de dispozitivele de simetrie. Fără ele, sfera de inițiere s-ar fi transformat într-o supernovă în miniatură, ce ar fi distrus totul în jurul ei, pe o rază de câteva sute de mii de kilometri.

ECA-urile își activară scuturile termice, apoi se angajară într-o ultimă etapă, ce presupunea înaintarea în mare viteză spre sfera de inițiere. La scurt timp după, unul dintre senzori mă avertiză: „Conexiunea cu Tsuba: întreruptă“, iar în următoarea clipă totul în jur începu să vibreze puternic. Urmă o perioadă de câteva minute în care ECA107 nu înregistră absolut nimic. Noul flux de date își avea originea la capătul de ieșire al găurii de vierme, în Norul lui Oort, la marginea Sistemului Solar Terestru.

O notă explicativă a lentilelor de introspecție mă anunță că toate dronele au devenit autonome. Senzorii Dronei ECA107 îmi transmiteau în cor parametrii de funcționare a mecanismelor interne, reacția mașinăriei tentaculare nefiind cu mult diferită de cea a unui animal eliberat după ce a fost ținut mult timp în captivitate.

În spatele dronelor, *O-gate* se închise cu o nouă compactare a asteroizilor. Cei pe care se găseau dispozitivele de simetrie ale portalului din Norul lui Oort nu păreau sculptați precum asteroizii *T-gate*-ului, putând fi ușor confundați cu planetoizii din jur.

Împinse de puseul gravitațional, dronele se îndepărtară lin de centura de asteroizi. Activitatea lor scăzu brusc în intensitate. Dronele „ascultau“ spațiul terestru. Liniștea de pe canalele de înregistrare ale senzorilor a fost imediat îndepărtată de activarea hipermotoarelor la capacitate maximă. În câteva minute, aveau să ajungă în apropierea Pământului.

La jumătatea drumului, două dintre drone s-au desprins din formație. Misiunea lor era să studieze rămășițele coloniilor de pe Callisto.

Din depărtare, imaginea postPământului era dezolantă. O pâclă de nori cenușii acoperea Ecuatorul și zona Tropicelor. Calotele glaciare se topiseră de mult. Din continentele de odinioară, doar câteva fâșii de teren mai puteau fi considerate uscat. Toate oceanele aveau o consistență mâloasă.

Scanările superficiale scoteau la iveală depozitele metalice de la suprafața scoarței terestre. Acestea erau dispuse pe o hartă temporară care indica noua poziție a aglomerărilor urbane antepământene.

Unul dintre efectele pe termen lung ale Spinului lui Dumnezeu a fost dereglarea câmpului gravitațional al planetei. Pământul își pierdea forța de atracție pentru câteva ore, odată la două-trei luni terestre. Fenomenul era ciclic. În acest interval de timp, apa și o parte din sol se desprindeau de scoarța terestră, plutind încet spre spațiu, însă niciodată suficient de mult cât planeta să-și piardă integritatea. Acest fenomen infirma multe dintre cunoștințele umanității legate de gravitație. Ceva grav se petrecea în interiorul postPământului și noi

nu găsisem încă o explicație. Puteam doar să prezicem apariția golurilor gravitaționale și perioadele de timp necesare ca materia să se depună la loc.

Dereglajul gravitațional modela permanent scoarța terestră și chiar dacă acest proces făcea imposibilă orientarea și explorarea arheologică folosind hărțile antepământene, oferea totuși un avantaj dronelor, din perspectivă topologică. El permitea explorarea zonelor greu accesibile, însă acest avantaj era de scurtă durată, întrucât în câteva luni o zonă de interes putea dispărea sub tone de mâl în urma golurilor gravitaționale succesive. Activitatea dronelor era mult amplificată după astfel de evenimente. Nu se știa niciodată ce mai apărea la suprafață ca urmare a resedimentării scoarței terestre.

O altă notă explicativă mă anunță că ultimul fenomen a avut loc în urmă cu o săptămână.

Înainte de a pătrunde în atmosfera Pământului, senzorii de temperatură ai dronei detectară mai multe vârfuri, ce depășeau cu mult scala de valori înregistrate vreodată la suprafața oceanului.

ECA107 le ignoră.

Nu știam să existe în scoarța terestră locuri în care temperatura să fie de zece ori mai mare decât cea a oricărui vulcan terestru. M-am întrebat dacă nu cumva senzorii de temperatură erau dereglați, apoi am deschis în minte o fereastră cu liniile de cod care rulaseră în momentul detectării. În mod normal, o dronă ar fi fost atrasă de asemenea anomalii. Cu toate acestea, coordonatele punctelor respective erau încadrate într-o buclă de excludere. Nu era vorba de nicio defecțiune apărută la nivelul senzorilor. ECA107 pur și simplu a fost programată să ignore anomaliile de acest fel. Mi-am propus să-l întreb pe Philotheos mai multe despre asta, ceva mai târziu.

Companionii dronei s-au desprins din formație zburând în alte direcții. Fiecărei ECA îi era repartizată o anumită arie. Ca o primă

sarcină, ea trebuia să scaneze suprafața mâlului, gros de până la câțiva kilometri, pentru a găsi ceea ce arheologii numeau „capsule ale timpului“ – construcții de natură umană care fie erau dintr-un material ce nu se degradase în timp, fie se conservaseră, în urma unor circumstanțe favorabile. ECA107 își urmă traiectoria prestabilită și intră în oceanul planetar deasupra unei zone ce a fost cândva un oraș. Artefactele căutate de o dronă variau de la mici obiecte până la vapoare, clădiri sau domuri citadine, a căror ermetizare se păstrase peste veacuri.

La suprafața oceanului, apa părea a fi mai clară. Drona coborî în adâncuri până ce senzorii ei detectară prezența unor piloni masivi de fier. Cândva, acești piloni susțineau clădiri, autostrăzi, parcuri, tone întregi de pământ artificial întinse pe mai multe hectare acvatice. Acum reprezentau tot ceea ce a mai rămas dintr-o metropolă, cândva înfloritoare. Se apropie de unul dintre pilonii de fier. Își activă sonarul. Urma să caute acele goluri care trădau existența pungilor de aer.

Avea deja niște repere de la ultimul transport și o listă cu locurile ce necesitau o verificare amănunțită. În urma scanărilor efectuate și a interogării bazei de date proprii, identifică mai multe obiecte care prezentau un grad crescut de relevanță arheologică. Le culese de printre fiarele contorsionate folosindu-se de tentaculele sale lungi.

În același timp, undeva în atmosfera planetei, un Cărăuș pregătea capsulele de transport. Obiectele colectate de dronă aveau să ajungă într-una dintre capsule, iar mai departe, Cărăușul se ocupa de transferul lor prin *O-gate*.

* * *

Pe lista zonelor de interes pe care ECA107 trebuia să le cerceteze, se găsea și o bulă de aer detectată anterior de o altă dronă în drumul său spre Cărăuși.

În aceeași perioadă, Philotheos a pus în practică algoritmul de rechemare pe Tsuba a tuturor ECA-urilor pentru diagnosticare și identificarea celor ce puteau oferi indicii despre eventuala prezență a lui Ianus Trifrons în Sistemul Solar Terestru.

Drona inițială nu s-a mai întors să analizeze bula detectată, însă și-a redistribuit sarcina celei care avea să preia zona respectivă, adică ECA107.

Bula de aer era prea mică pentru a fi un dom citadin, însă era suficient de mare cât să cuprindă unul de tip locuință. Generarea unui câmp de forță în jurul unui dom necesita resurse energetice importante, motiv pentru care pe antePământ generatoarele de câmp erau montate doar în marile orașe. Cu toate acestea, existau oameni înstăriți care își permiteau aceste generatoare, pe care le foloseau pentru a controla vremea și a menține o atmosferă curată deasupra proprietăților lor imobiliare.

ECA107 făcu mai multe drumuri de recunoaștere deasupra structurii ce stătea ascunsă sub mâl. Detectă, într-adevăr, un câmp de forță specific unui dom. Spargerea cheilor de criptare ale frecvenței de generare a durat câteva minute, față de câteva secunde, cât îi lua în mod obișnuit unei drone, semn că cineva în trecut își dăduse osteneala să-l facă aproape impenetrabil. Sub câmp, drona detectă un înveliș metalic.

Dacă ar fi dezactivat câmpul, structura de dedesubt risca să se prăbușească sub greutatea mâlului înconjurător. La puțin timp după ce găsi un punct de ancorare, drona luă hotărârea de a disloca un Perforator din rețeaua de nave utilitare cantonate pe orbita planetei. Un Perforator era un utilaj de forare masiv cu un volum de

paisprezece ori mai mare decât cel al unei drone, în stare compactată. Înainte de a pătrunde în oceanul planetar, din el se desprinseră opt module de cataliză, fiecare îndreptându-se, mai apoi, spre extremitățile zonei în care se afla domul. Modulele intrară în ocean și, imediat după ele, intră și Perforatorul.

ECA107 urmărea toată desfășurarea de forțe de pe un deal din apropiere, format din depuneri. Patru module au început să înainteze prin mâl. La scurt timp urmară și celelalte, fiecare urmând traiectoria primelor module. Când au ajuns în poziție, cele opt module au transmis simultan un semnal de confirmare topologică, apoi un avertisment de părăsire a ariei dintre ele.

În următoarele clipe avu loc reacția catalitică ce transformă mâlul din jurul bulei de aer într-un bloc ceramic. Drona dezactivă câmpul energetic. Acum era în siguranță. Intră apoi în acțiune utilajul de forare care se fixă cu picioarele pe bloc și începu să foreze un tunel. Totodată, asigură gura de acces cu garnituri ce se mulară peste intrarea în tunel, sub propria greutate.

Per ansamblu, un Perforator nu era altceva decât un sas de trecere între ocean și bula de aer acum securizată. Drona pătrunse printr-o deschizătură a utilajului de forare, apoi prin tunelul comunicant până în locul în care frezele atinseră câmpul energetic al domului. În spatele dronei, utilajul se închise ermetic, evacuând mai apoi apa și mâlul ce intraseră odată cu ea.

Urmă un proces minuțios de sterilizare a tunelului, a frezelor și a dronei și de-abia după finalizarea acestei etape ECA107 începu procedura de dezactivare a câmpului energetic. Aceasta trebuia realizată în trepte de grosime. În caz contrar, structura din spatele câmpului s-ar fi prăbușit în golul rămas între ea și peretele coconului ceramic. Era de preferat ca un artefact atât de vechi să nu se frângă

sub propria greutate. Lipsa câmpului de forță lăsa să se vadă o structură metalică. Aceasta scârțâi puternic în timp ce se așeză în noul său suport.

După o scurtă analiză a compoziției peretelui metalic și o comparare în baza de date proprie, ECA107 constată că avea în față o porțiune din fuzelajul unei nave cosmice, și nicidecum un dom de tip locuință.

Drona se retrase, iar perforatorul își continuă cu ușurință forajul prin peretele navei. Diferența de presiune făcu aerul din interior să țâșnească spre tunel. Senzorii dronei detectară o concentrație crescută de CO_2 și alte câteva gaze toxice omului. Mai multe observosfere se desprinseră din carcasa ei și începură să scaneze interiorul navei.

În matricea dronei se contură structura tridimensională a navei. Era într-o stare avansată de degradare, în ciuda câmpului energetic care reușise să încetinească mult procesele de eroziune naturală.

Însemnele distincte prezente pe ici, pe colo în interiorul navei nu erau de prea mare ajutor. Înregistrarea avea o notă explicativă de-a Fedorei: „Nu s-a găsit nicio referință despre ea în Arhivă. Cel mai probabil era un explorator-transportor de mari dimensiuni folosit în timpul Marelui Cataclism pentru recuperarea supraviețuitorilor. Din motive neelucidate încă, nava nu a mai părăsit niciodată planeta.“

Despre echipaj nu existau indicii. Acesta probabil a părăsit nava sau a murit din cauza lipsei resurselor vitale. Reactorul navei a fost găsit intact, dovada în acest sens fiind însuși câmpul energetic încă activ. Drona recuperă tot ce se mai putea recupera din rețeaua internă a navei și își notă în jurnal sarcina de a găsi o explicație pentru soarta navei și a echipajului ei, într-o misiune viitoare, după ce mai întâi avea să compare datele recuperate cu cele din Arhiva SEP2-ului. Pentru început, hotărî să verifice doar conținutul navei, în

special aria imensă destinată transportului de mărfuri, la capătul căreia ECA107 descoperi urmele mai multor cleme de cuplare, ceea ce sugera că nava a fost inițial mai mare, iar o parte din ceea ce a transportat s-a pierdut pe drum. Dintre toate calele ariei de depozitare, cea mai mare părea a fi un tunel care străbătea nava în lung și în lat. După mai multe scanări suplimentare, drona avu dificultăți în a cataloga zona respectivă drept cala de depozitare, întrucât prezenta elemente tehnologice necunoscute.

Aș fi vrut să înțeleg ce s-a întâmplat cu acel explorator și am căutat mai departe în înregistrările dronei o copie a sinepsoidului navei. În cazul recuperării lui, aș fi avut acces la toate rutele navei, jurnalul de bord, măsurătorile senzorilor interni și externi, manevrele tactice, cam tot ce se întâmplase cu nava respectivă din ziua în care a fost montat și până în momentul intrării lui în stare de hibernare.

În datele pe care le-am obținut de la Fedora nu am găsit sinepsoidul și nici vreo explicație pentru lipsa lui. Acordul pentru o investigare *in silico* excludea din start cenzura. Trebuia să fi fost vorba de altceva.

Am deschis o nouă fereastră de cod. Erau milioane de linii de execuție, însă am reușit să le filtrez după localizarea dronei în cadrul navei. Am izolat segmentul în care ECA107 se afla pe puntea principală, locul cel mai probabil pentru a avea acces la sinepsoid.

Nu știam ce să cred! Drona prezenta o altă buclă de excludere.

Și în acest caz a fost programată să ignore complet etape esențiale în explorarea postPământului precum analiza anomaliilor sau recuperarea sinepsoidului, deși inițial a fost pregătită corespunzător pentru un asemenea scenariu. Rapoartele o confirmau. În schimb, o parte dintre înregistrări au fost înlocuite cu altele, ce prezentau recuperarea unui obiect care nu avea cum să reziste pe acea navă. Cineva a suprapus într-o manieră destul de grosolană o altă

înregistrare peste cea a Fedorei. În aceasta, ECA107 analiza câteva cale de pe o cu totul altă navă. La interior, ambele nave păreau la fel, însă, dacă erai atent la detalii, îți puteai da seama că cea de-a doua navă era altfel proporționată, iar anumite particularități tehnologice se băteau cap în cap. La un moment dat, drona intră într-o cală în care mai multe rafturi erau răsturnate. După imaginile recuperate din rețeaua internă a acelei nave, cândva pe acele rafturi au fost depozitate mai multe amfore, care între timp s-au făcut totuna cu podeaua. Printre resturile de metal contorsionat, praf și moloz, drona a descoperit o amforă intactă. Înregistrările dronei ECA107 începeau cu o navă și se terminau cu o alta.

– Ce naiba se întâmplă, PHIL?! am strigat cât am putut de tare.

Philotheos nu-mi răspunse.

Mi-am aruncat lentilele opace de la ochi, deconectându-mă instantaneu din introspecție. Am încercat din nou comanda de activare a CES-ului.

– PHIL!

* * *

Philotheos nu răspundea la comenzile vocale. M-am grăbit să deschid o proiecție din Zona Zero pe un muloperete. Dacă era o problemă de comunicare, acela era singurul loc din hangar în care aveam să văd ceva activitate. În zadar. Muloperetele funcționa, însă nu se conecta la senzorii și observosferele de acolo.

Am făcut în minte un calcul rapid. Am petrecut vreo patru ore în introspecție. Simulările asupra formei și structurii mozaicului trebuiau să se fi sfârșit. M-am îndreptat spre consolă, cu gândul de a verifica mai întâi rețeaua hangarului. Proiecția mozaicului era întinsă

pe toată suprafața consolei, iar deasupra era așezat craniul uman găsit în amforă.

Rezultatul era peste așteptările mele. Nu a rămas niciun fragment de *tessera* nefolosit. Aveam în fața ochilor o scenă dramatică. O secvență dintr-o luptă teribilă dusă între doi centauri și trei feline: un leu, un tigru și un jaguar. Centaurii se aflau la vânătoare. Îți dădeai seama de asta după blana de jaguar pe care unul dintre centauri o purta peste umăr. Lupta era în toi. Un centaur a fost doborât la pământ de un tigru. Undeva, în apropiere, zăcea mort leul. Cel de-al doilea centaur încerca să-i salveze viața prietenului său, prins în ghearele tigrului. Ținea în mâini, deasupra capului, un bolovan. Se pregătea să-l arunce spre felină. Privirea însă nu-i era la tigru, ci la jaguarul urcat pe o colină, de unde se pregătea să atace. Pe chipul centaurului se citea groaza. Pe lângă absența armelor, acest indiciu sugera că ființele jumătate oameni–jumătate cabaline au fost luate prin surprindere. Centaurul se afla într-o mare dilemă. Dacă folosea bolovanul pentru a se apăra de jaguar, avea să-și piardă prietenul.

Mi-am activat vederea selectivă și am observat ceva neobișnuit, dar nu la mozaic, ci la proiecția craniului. Avea un dinte fals, un fel de lucrare dentară. Am făcut un pas înapoi de la consolă. Un pivot dentar la un craniu presupus a proveni dintr-o perioadă în care structura dintelui nici măcar nu era cunoscută. Asta însemna că acel craniu provenea dintr-o altă epocă decât cea a mozaicului. Ceva nu era în regulă, amfora a fost intactă. Sigiliul corespundea perioadei în care a fost datat și mozaicul. Undeva s-a strecurat o eroare.

Între timp am reverificat rețeaua locală. Totul părea să funcționeze în limite normale, cu excepția legăturii cu Philotheos și a accesului la camera capsulară. Intenționam să mă duc în cala în care era depozitat Ianus, însă m-am hotărât pe ultima sută de metri să mai verific ceva. Consola îmi permitea să manipulez o proiecție până la

rezoluții subatomice. Am deșurubat pivotul protetic al dintelui fals și am descoperit că avea gravat ceva pe suprafața lui. O propoziție din patru cuvinte. Un mesaj microscopic.

Eram stupefiat. Philotheos se juca cu mintea mea? Ori... Fedora încerca să-mi transmită ceva atrăgându-mi atenția prin lucruri care sfidau logica?

Mesajul îmi era foarte cunoscut: v*ox clamantis in deserto* [12]... Era textul pe care-l foloseam pentru a activa un canal secret de comunicare, pe vremea când relația dintre mine și Fedora încă nu se consumase.

O consolă avea atribute superioare unui muloperete. Am încercat să mă conectez cu ajutorul ei la rețeaua principală a Tsubei, folosind o rută ocolitoare. Așa cum mă așteptam, acel canal nu a fost restricționat din dispoziția Pretoratului, pentru că nu știa nimeni de el, în afară de mine și Fedora. Substratul tehnic în care a fost inserat era destinat scanărilor zonale ale stației, iar mesajele erau criptate în rutele câtorva planetoizi.

De fiecare dată când SEP2 cartografia norul de asteroizi din apropierea *T-gate*, emitea *unde Oifa* care își schimbau ușor traiectoria când penetrau planetoizii din jur. Așa se stabilea în timp real localizarea oricărui obiect mobil aflat în apropierea portalului și tot așa Tsuba se repoziționa, după caz, față de el. Folosind această modalitate, Fedora reușise să-mi transmită un mesaj. Ca să îi pot răspunde ar fi trebuit să mă aflu și eu pe Tsuba, iar ea știa asta. Mesajul ei era de fapt un îndemn să verific acel canal de comunicare. Încerca din răsputeri să-și acopere urmele.

Acolo nu am găsit nimic, însă, în tamponul rezidual al rețelei atașate am dat peste fragmentele unui fișier video. L-am recuperat, dar fără sonor. În el apărea Fedora. Avea o porțiune din robă arsă. Era murdară și părea răvășită. Cearcănele îi scoteau în evidență ochii

mari și negri. Purta glugă precum cei persecutați de CES-uri. În jurul ei se vedeau mormane de moloz, panouri și fire căzute din tavan. Ținea în fața unei observosfere o tablă pe care scrijelise câteva cuvinte: „PHIL ia măsuri împotriva oamenilor!“

* * *

Am luat-o spre Zona Zero printr-un tunel superior. În camera capsulară se intra prin mai multe locuri, iar pe pereții laterali ai acesteia existau schele prin care se ajungea ușor în orice parte a capsulei. Când am ajuns în apropierea cofrajului, am fost surprins să văd că lucrările de consolidare stagnaseră. În schimb, când am pătruns în camera capsulară am văzut cum în locul în care cele trei segmente ale lui Ianus se uneau, în partea superioară, exista o zonă circulară în care peretele peregrinului a fost înlăturat. Printr-o fantă a tavanului, un braț-robot, de trei ori mai mare decât cel pe care l-am folosit prima oară, se pregătea să introducă în capsulă un dispozitiv din care ieșeau mai multe sonde. Părea a fi un fel de convertor, conectat la rețelele de date și de curent ale hangarului.

Atunci am înțeles că Philotheos avea alte planuri!

– Ce faci?!! am strigat, alergând pe singura pasarelă care ducea deasupra capsulei.

Un câmp de forță se ridică în jurul ei. M-a plesnit peste față și peste mâini, în timp ce corpul mi se strivi de peretele invizibil. N-am avut nicio șansă să-l evit. M-am prăbușit la podea. Nu înțelegeam ce mi se întâmplă. Fața mă ustura. Mâinile îmi tremurau.

– PHIL, ce faci? Răspunde-mi!

Brațul-robot nu părea afectat de câmpul de forță și își continuă acțiunea. Sondele convertorului urmau să intre în substanța cenușie,

care se vedea expusă acolo unde peretele lui Ianus a fost înlăturat.

Dacă Philotheos îl conecta pe Ianus la rețelele hangarului, riscam o breșă în sistem. Hangarul era conectat la rețeaua Tsubei prin cele două canale nerestricționate. Am văzut pe pielea mea de ce era capabilă ființa sau ființele din interior.

Am încercat prin comenzi vocale să preiau controlul asupra dronelor pretoriene. Nici asta nu mergea.

Cât de naiv am fost!

M-am ridicat și am început să alerg, pe schele, spre tunelul de evacuare aflat cu două nivele mai jos. La capătul lui se afla una dintre navele de salvare. Vederea selectivă mi se declanșă din reflex. Totul deveni gri și doar o pată de culoare îmi scotea în evidență tunurile navei care puteau fi îndreptate spre capsulă. Mai aveam puțin. Încă puțin.

Dacă ajungeam la navă, aș fi avut o șansă să-l opresc pe Philotheos.

Un arc electric porni din interiorul capsulei spre podea, apoi spre unul dintre pereții tunelului de evacuare, își continuă traseul de-a lungul acestuia și în final ricoșă direct spre mine.

Mai aveam jumătate de metru până la navă, când am simțit cum plămânii îmi iau foc.

[BOT.AO]

Dacă un ou este spart de o forță exterioară, viața se termină! Dacă un ou este spart de o forță interioară, viața abia începe. Lucrurile mari încep întotdeauna din interior. [13]

12

> **Succubus** (500 ~ 1500 aP) – artefact de origine antepământeană reprezentând imaginea unui spirit sau demon feminin suprasexualizat, ce apare în unele legende vechi și despre care se spune că ar fi o apariție fantomatică trimisă pentru a stârni apetitul sexual al unui bărbat. Acest demon lua forma unei femei frumoase, ce îi seducea pe bărbați, în vise, în special pe cei singuri, spre a avea apoi relații sexuale cu ei, în somn. Acest demon sugea energia din bărbați, până când aceștia mureau. [Arhiva.SEP2 – artefactul zilei]

Aveam niște crampe teribile. Năluca stătea în fața mea, tolănită, aplecată peste marginea bărcii. Părea să fie atrasă de cercurile ce se formau în apă când o atingea cu vârful degetelor de la picior. Avea coapsele arcuite, mijlocul îngust și mâinile firave – o suită de caractere feminine, pe care nu le conștientizasem până atunci.

S-a întors spre mine. Într-adevăr avea un trup de femeie. Sânii i se vedeau presați sub latexul negru. Buzele cărnoase căpătaseră și ele contur.

M-a îmbrățișat și mai apoi și-a lăsat capul pe pieptul meu. Ca prin minune, durerile abdominale mi-au dispărut. Am prins-o în brațe. Formele ei îmi erau cunoscute. Aveam senzația că le-am mai atins de nenumărate ori înainte.

La un moment dat, s-a desprins din brațele mele și s-a îndreptat spre vârful bărcii. A întors capul o clipă spre mine, după care a făcut un salt și a plonjat în apa adâncă.

Am vrut să o prind. Să sar după ea. Dar m-am oprit la marginea bărcii. Nu știam să înot. N-o făcusem niciodată și nici nu-mi aminteam să fi intrat vreodată într-o atât de adâncă apă.

Pentru un om care trăiește într-o centură de asteroizi, apa unui lac este de-a dreptul copleșitoare. Pe Tsuba, orice cantitate de apă mai mare decât rația zilnică era considerată un lux și cumva, în subconștient, asociam cantitatea mare de apă cu desfătarea.

Năluca s-a prins cu mâinile de marginea bărcii. Mi-a făcut semn să mă apropii. Mi-a mângâiat chipul, spunându-mi parcă să am încredere în ea. Apoi, m-a tras încet în jos. Înainte de a pătrunde în apă, am tras instinctiv aer în piept. Știam ce am de făcut. Mișcările veneau de la sine.

La îndemnul ei, am început să coborâm în adâncuri. După un timp, m-am uitat înapoi. Lumina ce cădea din tavanul grotei forma la suprafață cercuri jucăușe. Barca încă se mai vedea plutind ca un punct mic albastru undeva, deasupra. Ajunsesem aproape la fundul lacului. Năluca înota vioi cu mișcări ca de șarpe. Ale mele erau greoaie.

Am coborât mult timp. Întunericul abisului îți dă o anumită liniște sufletească în care te pierzi. Eram rupt de lume, iar timpul nu mai

avea nicio semnificație. Am tot coborât în adâncuri până ce am simțit cum mi se furișează în suflet un sentiment de neliniște. M-am oprit. Apoi, deveni din ce în ce mai intens pe măsură ce realizam că ceva era în neregulă cu mine. Lipsa oxigenului! Drumul prea lung! Presiunea! Gânduri năvălitoare... O senzație acută de dezorientare similară cu experiența vidului. Păream să urc spre întuneric. Plămânii aveau să-mi explodeze înainte să ajung înapoi la suprafață, oriunde ar fi fost ea. Rațiunea urla în mine ca o fiară:

–*Urcă, cât mai poți! Urcă! Trebuie să te salvezi!*

Am început să dau haotic din mâini, încercând să găsesc în bezna aia un punct de reper, ceva care să mă îndrume spre ieșire, spre ceea ce putea să însemne „în sus“. Poate mai era timp. Trebuia să rezist! Năluca nu era ca mine. Eu nu încercam să fiu ca ea.

Vederea îmi juca feste. Mi se părea că zăresc un cerc de lumină. Acolo undeva ar fi trebuit să văd și un punct albastru. Barca. Apa mi se împotrivea. Nu mă auzeam decât pe mine cum gemeam sub un munte de apă. Plămânii mă dureau. Mă chinuiam să rezist. Și printre gemete, îmi auzeam inima bătând frenetic, chinuită de atâta efort.

Nu mai puteam. Mă mișcam tot mai greoi. Drumul de întoarcere mi se părea că dura o eternitate.

Am simțit că ceva m-a prins de picior și un fior mi-a străbătut toată ființa. M-am uitat nedumerit înapoi. Un tentacul de dronă! Din latex... Capătul lui se pierdea undeva în întuneric. Am început să mă zbat, să-l lovesc cu celălalt picior. Mă ținea strâns de gleznă. Inima îmi străpungea pieptul.

Prima gura de apă ce mi s-a furișat în plămâni a fost îngrozitoare– precum un călău pus să-mi deschidă cu un fier fălcile încleștate. Apoi a doua, ca un reflex pierdut de expulzare, nu făcu decât să-mi inunde și mai mult plămânii. Îmi simțeam inima tot mai lipsită de forță. Priveam la cercul îndepărtat de lumină și mă gândeam că între

mine și o gură de aer zăcea eternitatea. Apoi, cu o ultimă sforțare de a rămâne lucid, am realizat cât de mult îmi semăna pulsul cu unul dintre cele ale capsulei.

Apoi a treia, finală. Vederea mi se întunecă de tot.

Chinul avea să se sfârșească în curând...

* * *

Am stat amorțit multă vreme. Coboram lin în abisul întunecat și rece, așteptând liniștea de mai apoi. Care nu mai venea. Încetasem să mă mai zbat după a patra înghițitură de apă. Nu se întâmplase nimic. Nu mă înecasem. Respiram apa. Visam.

Tentaculul înfășurat în jurul gleznei luase forma unei mâini. Era năluca. Înota cu mișcări sinuoase, trăgându-mă după ea.

Nu-mi dădeam seama în ce direcție ne îndreptam. Îmi dădeam seama că ne mișcam după animalele marine care se arătau din loc în loc în drumul nostru. Trăisem până atunci cu impresia că locul în care ne aflam era sterp și cu toate astea am început să văd ceva mișcându-se în apropiere. Mai întâi o Sardină, apoi un banc întreg trecu pe lângă noi. Forma lui, permanent modelată de curenții de apă, s-a pierdut undeva în adâncuri. Ceva mai târziu un Diavol de mare curios ne-a dat târcoale, preț de câteva clipe, apoi a dispărut și el în întuneric. Nu mă mai aflam de mult într-un lac. Recunoșteam fauna de tip maritim. Diavolul de mare a fost ultimul animal care ne-a mai ieșit în cale. Apoi nimic. Coboram sau urcam de parcă ar fi fost o veșnicie. Eu, aproape mort, năluca, hotărâtă.

Am înotat ore, zile, ani ori decenii. Poate așa e moartea, m-am gândit eu, o senzație continuă de declin într-un hău fără de fund.

După o vreme, ceva s-a schimbat. Am început să văd din nou viețuitoare marine. Un grup mare de meduze roz-violet a apărut de undeva de sub noi. Sau poate de undeva de deasupra noastră. Aveau pălăriile translucide și tentaculele colorate. Ne-au năpădit toate, nepăsătoare, urmând un drum fără de noimă. Pentru o clipă am încercat sa mă feresc din calea lor de teamă să nu mă înțepe. Apoi am renunțat. Erau moi la atingere, precum era și năluca ce mă ducea într-un loc numai de ea știut.

În apropiere se ivise și un rechin pelerin. Știam că în ciuda numelui și a dimensiunilor sale, era inofensiv și se hrănea cu plancton. De unde știam toate aceste detalii îmi era imposibil să ghicesc. Eram confuz. Fauna părea mediteraneeană. Simțeam... de fapt, mai mult intuiam, experiența prin care treceam. Intuiția care mă ajutase de nenumărate ori în trecut voia să-mi arate ceva și tot încerca asta printr-un gând care începuse să-mi apară obsesiv în minte. La o asemenea adâncime nu ar fi trebuit să văd asemenea viețuitoare. Poate unele microscopice, nicidecum cele de dimensiunile unui pește de peste zece tone. Doar dacă... Lucrurile se inversaseră la un moment dat. De unde și dezorientarea.

Eram pe drumul cel bun, chiar dacă asta însemna să renunț la a mai gândi rațional.

Nu mai coboram. Năluca se chinuia din răsputeri să mă tragă după ea în sus. Începusem chiar să zăresc ceva neașteptat. O rază de lumină. Se ascundea jucăușă printre mișcările ei sinuoase.

M-am răsucit, voiam să o văd mai bine. Am început să înot alături de năluca. Întâi încet. Apoi din ce în ce mai iute. Ușurată de greutatea mea, năluca părea să-și fi recăpătat vioiciunea. Mă încuraja prin semne să o urmez. Lumina se apropia de noi. Tot mai multe viețuitoare marine apăreau de nicăieri.

Eram fericit că scăpasem din ghearele morții. Chiar dacă nu înțelegeam prea bine ce se petrecea cu mine, simțeam că am toate motivele din lume să mă bucur de viață. Mă simțeam tânăr. Un sentiment de mândrie începuse să-mi gâdile orgoliul. Mă simțeam de parcă aș fi reușit să fac ceva fantastic. Ceva peste limitele mele. În curând aveam să ies la liman, indiferent sub ce formă ar fi fost el.

În acea stare euforică, am vrut să o ating. Acel trup de femeie mă atrăgea prin rotunjimea formelor lui. O senzație stranie de posesiune îmi tot dădea târcoale. Știam că undeva, sub luciul de latex negru se ascundea pielea catifelată a unei femei frumoase. Tânjeam după ea. Năluca era a mea. Și numai a mea. Dintotdeauna. O iubeam.

Era cel mai frumos lucru. Și eram foarte sigur pe mine când gândeam asta.

I-am strâns degetele în palma mea. Mi-a răspuns oprindu-se o clipă pentru a-mi mângâia fața. Apoi m-a îndemnat din nou să înot către lumină.

* * *

În cele din urmă, am reușit să scot capul din apă. Mă aflam în apropierea unei plaje. Năluca era lângă mine și arăta acum ca o femeie de pe vechiul Pământ. Era îmbrăcată în costum negru de scafandru. Eu purtam unul grena.

Femeia, al cărei nume trăiam cu senzație că ar fi trebuit să-l știu, mă privea cu ochi blânzi.

– Trebuie să ajungem la mal, mi-a șoptit ea pentru prima oară.

Am înotat bucuros într-acolo. Plaja era populată de oameni. Părea să fi ajuns cumva pe antePământ. Am pășit amândoi printre ei. Cei mai mulți erau albi, aveau pielea înroșită de soare și nu aveau tatuaje

metalice pe corp. Trebuie să fi fost o apariție ciudată pentru ei, însă nu reacționau în niciun fel la vederea mea. Părea să le pese mai mult de mare, de plajă, de soare și de un om care striga ceva în timp ce se plimba printre ei. A trecut și pe lângă mine. Mi-am văzut silueta reflectată în ochelarii lui de soare și atunci am realizat că eu eram altfel. M-am uitat lung în urma lui până ce am zărit sclipirea unei oglinzi pe un cearceaf aflat în apropiere. M-am dus țintă spre el.

Lângă cearceaf stătea în picioare un copil care a început să țipe văzându-mă că-i înșfac oglinda. Vorbea într-o limbă din care nu înțelegeam decât frânturi de cuvinte.

M-am privit în oglindă și m-am recunoscut de îndată. Eram eu sau o versiune de-a mea. Nu aveam tatuaje metalice pe cap, în schimb aveam mult păr. Inclusiv pe față. Purtam barbă precum unii antepământeni.

Câțiva adulți alarmați de strigătele copilului s-au apropiat de mine, moment în care năluca-femeie interveni și-mi luă oglinda din mână. Li se adresa în aceeași limbă stâlcită și după ce aplană un posibil conflict, returnă copilului oglinda și mă luă de braț.

Am început să ne îndepărtăm de plajă.

– De ce m-ai adus aici?

Nu mi-a răspuns, în schimb, după încă câțiva pași, s-a întors spre mine, mi-a dat părul de pe frunte într-o parte, mi-a luat fața între palme și m-a sărutat cu poftă. Nu avea de gând să-mi spună prea curând.

Intensitatea cu care percepeam tot ce era în jurul meu mă revigora. Eram bombardat cu o mulțime de stimuli: vizuali, tactili, olfactivi, auditivi, extrasenzoriali. Mă desfătam încercând senzații pe care nicio proiecție mulo nu le-ar fi reprodus întocmai.

Am mers amândoi tăcuți până ce am ajuns în dreptul unor trepte din piatră.

– Pe aici, mă îndemnă ea.

Treptele abrupte scurtau drumul spre casele de pe unul dintre versanții ce împrejmuiau plaja. Locul îmi amintea de orașele pitorești din regiunea Provence. În relief, în arhitectura caselor și în fizionomia antepământenilor mi se părea că văd ceva din zona de coastă a Franței – un loc deosebit pe care l-am descoperit când mă documentam pentru platoul autumnal.

Femeia îmi ținea degetele strânse în palma ei, urmând un traseu pe care părea să-l cunoască destul de bine. Am mers în liniște o vreme. Apoi, o zdruncinătură puternică ne făcu să ne clătinăm. Femeia se dezechilibră. Am prins-o de brațe înainte de a aluneca pe trepte. A fost un cutremur de intensitate mică. Pe plajă oamenii nu s-au agitat prea tare. Probabil erau obișnuiți. În peregrinările mele prin Arhivă în căutarea de informații despre Provence, nu am găsit nimic despre activitatea seismică a zonei.

Am întrebat-o unde mă duce. M-am ferit, apoi, înainte de a încerca să mă sărute din nou.

– Trebuie să vezi ceva, îmi răspunse ea după mai multe insistențe și arătă cu degetul spre un rând de case aflat în depărtare.

Afară a început să se întunece. Am pătruns pe o șosea și apoi pe o potecă la capătul căreia am ajuns într-o curte mică. Mai departe am urcat pe o scară din metal spre o terasă aflată pe acoperișul unei case. Acolo am dat peste o familie numeroasă, care se bucură la vederea noastră. Antepământenii ne-au primit aplaudând. Rosteau cuvinte pe care nu le înțelegeam. Stăteau toți în jurul unei mese mari de lemn. Erau copii, bătrâni și adulți deopotrivă.

–Ne așteaptă de ceva vreme. Hai să ne alăturăm lor! mă îndemnă năluca.

O fetiță știrbă cu ochii verzi ca de smarald alergă spre mine și îmi îmbrățișă piciorul. Inocența și afecțiunea pe care mi le arătase m-au înduioșat. Am mângâiat-o pe cap și i-am spus că are cei mai frumoși ochi pe care i-am văzut vreodată. Mi-a zâmbit încurcată.

–*Il m'a dit que tu as les plus beaux yeux du monde*, îi traduse năluca.

Într-un final, m-a eliberat din strânsoare pentru a mă conduce la masă. Mi-a arătat două locuri libere aflate de-o parte și de alta a scaunului ei. M-am așezat pe cel din dreapta. Femeia s-a așezat pe celălalt.

Din modul în care i se adresară ceilalți, am dedus că se numea Joanna, iar pe fetiță cineva o strigase Joséphine. Mie îmi spuneau Titus, cu excepția fetiței, care mi-a spus de câteva ori *papa*.

Terasa pe care ne aflam dădea spre larg, oferind mesenilor o panoramă superbă asupra mării. Vedeam de sus ultimele raze de soare înainte ca acesta să pătrundă sub norii vinețiii de la orizont. Clădirile nu mai mari de două nivele erau luminate de felinare ori de instalații ca niște plase care scoteau în evidență dimensiunile reale ale versantului. Locuințele erau așezate în trepte care porneau de la marginea plajei și continuau până la biserica satului, aflată în vârf. Noi ne găseam undeva pe la mijlocul versantului, de unde se vedea toată întinderea plajei, marea străvezie, luminile câtorva vapoare pierdute în larg, marginile stâncoase ale țărmului de-o parte și de alta a satului și cerul înstelat.

Pe masă erau mâncăruri înșirate pe farfurii albe, din care am recunoscut brânza cu mucegai albastru, strugurii și smochinele.

Oamenii vorbeau zgomotos, gesticulau, se atingeau, mi se adresau și mă îndemnau să servesc din preparatele lor. Păreau fericiți.

Vântul adia ușor făcând ca pletele Joannei să-i zburde pe față. Încercam să-mi amintesc unde am mai văzut buze de un roșu aprins ca ale ei, ochii căprui închis și părul castaniu, pielea arsă de soare, toate aceste trăsături îmi păreau atât de cunoscute, încât aveam impresia că le întâlnisem cândva sub un alt chip. Mă atrăgeau. Era o senzație stranie, pe care nu mi-o puteam explica. Bogăția cărnoasă a buzelor Joannei mă făcea să-mi doresc să le mai sărut. O dorință pe care n-o mai trăisem de mult. Simțeam că-mi este foame de ea, o foame carnală.

Îmi întinse un pahar de vin roșu și-mi zâmbi complice. Apoi se uită la cei de la masă.

– În curând îi vei înțelege.

Nu mai trecu mult timp și vorbele stâlcite deveniră în mintea mea propoziții clare. Ascultându-i, mi-am dat seama că eram unul de-ai lor...

Bărbatul în vârstă aflat în capătul mesei se ridică în picioare. Mesenii se liniștiră. Vorbi despre cât de bine se simte el alături de rudele sale aflate de față; vorbi și despre cele care nu mai erau printre noi, despre greutățile și bucuriile vieții, iar la final ridică în aer un pahar cu vin, gest pe care îl imitară toți mesenii. M-am luat după ei și am vărsat puțin vin pe pământ, apoi ce rămase l-am dat pe gât dintr-o singura înghițitură.

La final bătrânul făcu un gest ca și cum ar mai fi avut ceva de spus, după care fugi până în casă. Toți îl priveam curioși, stând încă în picioare. Liniștea fu risipită de versurile unei melodii ce se auzea din ce în ce mai tare. Bătrânul apăru în pragul ușii cu un aparat, pe care îl așeză mai apoi pe masă. Mesenii îl întâmpinară ovaționând, apoi se așezară fiecare la locul lui, cu excepția unui tânăr care își invită partenera la dans. Le stătea bine împreună și păreau să se priceapă la ceea ce făceau. Joanna îmi zâmbi. Oamenii se simțeau bine.

La un moment dat, am fost tras de mânecă.

– *Papa-papa, regarde!* [14] mi se adresă fetița știrbă în timp ce-mi arăta ceva pe cer.

– *C'est une étoile filante! Faites un vœu* [15], îi spuse în glumă un tânăr de la masă, care văzuse și el corpul sferic ce trecuse pe deasupra noastră. Acesta a străbătut bolta cerului în doar câteva secunde. Undeva la orizont își schimbă direcția, detaliu care îi scăpă atât fetiței, cât și tovarășului ei de conversație.

– *Je veux que mon père attrape une étoile pour moi* [16], chicoti fetița făcându-i cu ochiul noului ei amic.

–Ce caută asta aici? am întrebat-o eu pe Joanna.

Mi se părea că obiectul respectiv semăna cu o observosferă din categoria maxi. Una dintre acelea care foloseau la cartare, în manevrele delicate ce presupuneau trecerea unei nave mari printr-un câmp de meteoriți. Joanna îmi zâmbi, având o oarecare tristețe în privire. Se apropie de mine și îmi spuse încet, ca să nu audă cei din jur:

– Asta este ziua cea mare! Azi vei retrăi sfârșitul oamenilor pe Pământ.

Prima fragmentare a Platoului Continental Euro-asiatic se auzi ca un vuiet puternic de undeva dinspre mare. Vedeam cum apa se retrage, lăsând în urma ei o liniște de mormânt. Cutremurul ce urmă dislocă un versant de munte, care se prăbuși peste jumătate de sat. Surprinderea și spaima se citeau lesne pe chipurile oamenilor prezenți. Turla bisericii se prăbuși peste casele de dedesubt. Fiecare încerca să se ferească de bucățile de țiglă, de pietrele și de rocile care se desprindeau de la casele și stâncile aflate mai sus de noi.

– Spinul lui Dumnezeu!

Joanna confirmă dând ușor din cap. Stătea la doi metri de mine și privea detașată urgia dezlănțuită în acel loc. Totul se sfărâma în jurul nostru. Clădirile din apropiere deveneau totuna cu pământul. Cumva, noi doi eram singurii feriți.

– Doar începutul, țipă ea ca să acopere vacarmul din jur.

Am încercat să le sar în ajutor oamenilor de lângă mine, apoi am realizat că asistam, precum un spectator, la tot ceea ce se întâmpla. Primul care a murit a fost bătrânul din capul mesei. O grindă s-a desprins și a căzut peste el. Apoi fetița și tânărul de lângă ea au fost purtați de apele tsunamiului dezlănțuit ceva mai târziu. Sufletul meu a murit odată cu ei, înecat de tristețe. De la oamenii de pe plajă și până la cei alături de care am mâncat, toți cei pe care i-am văzut în ziua aceea se perindau prin fața mea, murind în chinuri. Lacrimi de neputință îmi șiroiau pe obraji.

Am rezistat o vreme încercând să mă detașez, să privesc lucrurile obiectiv... Visam un fel de proiecție. Însă era prea multă suferință în ea. Până la urmă am clacat și am început să urlu de furie și durere. De ce eram eu nevoit să văd toate acestea?!

M-am îndreptat spre ea. Joanna mă îmbrățișă pentru ultima oară, se transformă înapoi în năluca de latex și, înainte de a se topi în brațele mele precum extensiile unui muloperete, am auzit-o spunând:

– Simți agonia! Te identifici cu ea! Tu ești *Agonie*!

[BOT.AO]

Experiența prin care a trecut Axxe a fost mai mult decât un rău necesar. Abordarea Joannei a dat, într-un final, roade, deși s-a aflat

de mai multe ori în situația de a distruge totul pornind de la cât de capricioasă putea fi mintea omenească în anumite situații și terminând cu orice lucru neprevăzut care putea interveni în timpul unui program de realitate indusă.

Și, ca să înțelegi mai bine pe ce a mizat Joanna, îți voi oferi un exemplu care îți este la îndemână.

Unul dintre tertipurile umane des întâlnite în istoria antepământeană, definit prin expresia *divide et impera* [17], se baza pe faptul că două forțe (armate, politice sau de orice fel) sunt mai puternice dacă luptă pentru o cauză comună. Un antidot împotriva acestei situații era evident acela de a dezbina cele două forțe pentru a le cuceri pe rând. În paleta comportamentelor social-umane se regăsea și opusul acestei stratageme, din anumite considerente mai greu de pus în practică. Nu era chiar un „unește și cucerește", cât mai degrabă un „unește și convertește".

Ianus trebuia să înțeleagă că înainte de toate a fost om. Și nu orice om... Un antepământean.

13

Capcană de vise (1640 aP ~ ?)– artefact de origine antepământeană răspândit în unele populații amerindiene, constând într-un obiect confecționat manual dintr-o ramură de salcie îndoită sub formă de cerc. În interiorul lui era țesută din fire textile o rețea (plasă) ce se asemăna cu o pânză de păianjen. Marginile cercului și plasa erau împodobite cu obiecte de cult (mărgele și pene). Cei care le confecționau credeau că asemenea obiecte reușeau să schimbe visele oamenilor. Cele rele rămâneau blocate în plasă și dispăreau odată cu ivirea zorilor, iar cele bune treceau de plasă și alunecau în jos, prin intermediul penelor și mărgelelor, spre cei care dormeau dedesubt. [Arhiva.SEP2– artefactul zilei]

Aveam momente când mă trezeam în murmur de șoapte. Uneori auzeam doar un bâzâit. Stările mele de luciditate erau sporadice. Nu-

mi dădeam seama dacă treceau secunde, ore sau zile între zgomotele care îmi atrăgeau atenția. Nu mai aveam noțiunea timpului.

La un moment dat, o serie de bocăneli mi-au dat de înțeles că undeva în preajma mea se întâmpla ceva. Șoaptele ce urmară se transformară în cuvinte, fraze și mai apoi în dialog:

– L-am scos din starea de inconștiență.

– Ianus?!

– ...

– Mă aude?

– Aude atât zgomotele ambientale, cât și microfonul costumului tău. Ia-l ușor, are încă probleme de ajustare la Real, se auzi vocea cunoscută a lui Philotheos. Îți sugerez să i te adresezi cu celălalt nume pentru o vreme.

– Nu se va cufunda din nou în RI?

– Vorbește cu el. Dacă lucrurile merg conform planului, în câteva ore te va putea vedea.

– Axxe... Nu te împotrivi! Totul o să fie bine.

– ...

– Recunoaște-mi vocea. Agață-te de ea...

În lipsa unui răspuns, aceasta continuă.

– Numele meu este Joanna... *scy* Joanna Goruna. Prietenii îmi spun simplu Jo. Am tot încercat în ultimele zile să înțeleg prin ce treci. Cred că cel mai mult în momentul asta ți-ai dori probabil să afli ce se întâmplă cu tine... Dacă aș fi în locul tău, eu asta aș dori. Așa că n-o să te iau pe ocolite.

– Jo, îi crește pulsul, se auzi din nou Philotheos.

– Bine, bine. Axxe, în ultima săptămână ai trăit o Realitate Indusă.

După o scurtă pauză, Philotheos interveni.

– Nu te aștepta să reacționeze doar la atât.

–Mda, ai dreptate.

–Axxe, înainte să te apuci să-ți faci tot felul de scenarii, vreau să te asigur de la început că tot ce ai trăit este real. Tsuba, Philotheos, sistemul de portale, Spinul, inclusiv deschiderea capsulei – etapă fără de care nu am fi putut să comunicăm acum, toate sunt reale...

Nu vedeam și nu simțeam nimic. Îmi era teamă. Eram înconjurat de întuneric și auzeam concomitent mai multe voci, șoapte, șușoteli indescifrabile. Din când în când, din murmurul înfundat se detașa câte o voce care devenea clară. Vocea Joannei era una dintre acestea. După modul în care rezona, părea că ne aflăm într-o cală.

–Îți va fi poate dificil să înțelegi tot ce ți se va explica și mai ales să accepți noua ta stare ca fiind reală, continuă ea. Lasă-te dus de val și totul va veni de la sine... Am știut din prima clipă, când ai pătruns prin *T-gate*, că nu ești doar o simplă armă de distrugere în masă. Ești mai presus de atât. Am persistat în ideea mea, chiar dacă scopul existenței tale inițiale a fost întocmai acesta. Trebuie să recunosc, pentru mine... ba chiar pentru toată Tsuba ai fost și ești încă o enigmă, un fel de ghicitoare de dincolo de gaura de vierme, poate chiar o provocare. Omnium te-a trimis la noi ca să te descifrăm...

Joanna se opri de mai multe ori pentru a-și face ordine în idei sau pentru a primi indicații. În preajma ei se mai afla cineva. Îi auzeam foșnetul costumului.

–O parte dintre descoperirile făcute de tine în RI, continuă Johanna. RI, da, așa prescurtăm noi Realitatea Indusă. Deci, o parte dintre descoperirile făcute de tine în Realitatea Indusă le-am făcut și noi în Real. Multe informații însă nu am fi reușit să le obținem fără ajutorul tău. Te-am analizat. Am analizat capsula prin toate mijloacele de care dispunem și ne-am tot învârtit în cerc până când am realizat că unul dintre pulsurile capsulei era generat de o inimă

în formare, inima unui om. Apoi, am schimbat modul de abordare. Te-am lăsat să te dezvolți.

Am trăit în mai multe rânduri cu teama de a nu te ucide în tentativele noastre de a deschide capsula. Până la urmă, am reușit să ne conectăm la mintea ta și, după ce te-am echilibrat, am început să-ți explorăm subconștientul. Dezvoltarea ta nu a fost una naturală. Ți-am indus realitatea mea în timp ce te țineam în stare comatoasă. Tot ce îți amintești despre tine sunt, de fapt, frânturi din viața mea de zi cu zi pe Tsuba, oamenii și locurile cu care eu interacționez. La naiba! Ți-am oferit până și pasiunea mea pentru gătit, spuse Joanna râzând pentru prima oară.

Îmi era greu să cred ceea ce auzeam. Dar vocea Joannei mă liniștea. O auzeam atât de clar, încât aș fi putut să jur că se află la doar câțiva pași de mine, în întuneric.

Am încercat să mă mișc, dar mi-am dat seama că-mi este imposibil. Senzația de amorțeală pe care o resimțeam îmi amintea de clipele în care mă așezam pe regdivan și rămâneam cu mine însumi, într-o liniște plăcută. Eu și gândurile mele. Apoi, chiar înainte să adorm, visam cu ochii întredeschiși cum ceva sau cineva mă imobiliza. Mă trezeam de fiecare dată transpirat, gâfâind și simțind cum inima mai avea puțin și îmi ieșea din piept. Față de acele momente de coșmar, acum eram calm, imobilizarea nu mă mai speria atât de tare, iar la asta contribuia și Joanna, a cărei prezență avea un efect calmant asupra mea. Pe ea o cunoșteam.

La polul opus se afla Philotheos, care nu-mi inspira încredere. Eram conștient de prezența lui și simțeam nevoia, după ultimele evenimente, să mă țin cât mai departe de el. Philotheos devenise periculos.

–Ianus, capsula? am răspuns cu greu, răzbind prin freamătul de voci ce mă înconjura.

Se făcu liniște.

–Conexiune audio echilibrată, anunță Philotheos.

Joanna icni. Apoi tăcu preț de mai multe secunde.

–Axxe, tu ești Ianus, se auzi din nou Philotheos. Tu ești capsula.

Urmară mai multe minute apăsătoare de liniște.

–Unde mă aflu?

–Într-un loc sigur, îmi răspunse Joanna.

–Nu cred asta. De ce aș avea încredere în tine, și mai ales în Philotheos? Eu nu simt. Nu cred... Eu doar exist.

–Dar unde bănuiești... unde crezi că te afli? mă întrebă ea.

–Închide ochii și acoperă-ți urechile cu palmele. Acolo sunt eu. Nu văd nimic. Nu mă pot mișca. Cred că visez. Probabil experimentez o nouă formă de...

–Axxe, tu nu ai văzut și nu te-ai mișcat fizic niciodată... Ai făcut-o doar în mintea ta, cu mintea ta, în realitatea indusă de noi.

Joanna făcu din nou o pauză.

–...fără intervenția lui PHIL, ai fi murit. Așa cum ai dedus chiar tu, capsula este un spațiu finit, închis. Dezvoltarea ta a consumat o bună parte din resursele ei.

Am tăcut amândoi preț de mai multe clipe. Încercam în sinea mea să găsesc o altă explicație pentru ceea ce auzeam.

–Dacă un semnal de puls este generat de inima mea, celălalt de la ce vine? Îl auzeam. Îl simțeam. Se regăsea undeva lângă mine.

–De la unul dintre cele trei numenele prezente în capsulă. Așa numește Omnium, entitățile sau organismele ce compun I3.

–I3, Ianus TRI-FRONS... am detectat doar două pulsuri.

–Într-adevăr. Capsula este alcătuită din două numene care prezintă puls și unul inert, de natură anorganică. Cel din urmă este

mai mult un mecanism cu o structură nedefinită, dar vitală, căci el îți asigură existența. Tu ești componenta umană. Tu ești *Agonie*.

– Eu sunt un numen? De ce nu mă numește om?

Joanna nu răspunse.

– Celălalt numen care are puls ce este? am continuat eu.

– Aici speram să ne dai tu mai multe răspunsuri. Pe zi ce trece ne este tot mai clar că nu e de natură umană. La început am crezut că sunteți gemeni. O vreme ați urmat aceeași cale de dezvoltare, apoi el a început să se transforme în altceva. Îi spunem *Furie*.

El este responsabil pentru ieșirea ta prematură din Realitatea Indusă. Am intervenit de mai multe ori, pentru a remedia problemele generate de modificările lui, până ce într-un final RI-ul a devenit instabil. Am fost nevoiți să te deconectăm rapid. Subconștientul tău, sau poate chiar *Furie,* a rescris ultimele părți ale scenariului nostru – o abatere majoră de la planul inițial, în care Philotheos se răscula împotriva oamenilor. Apoi am pierdut total controlul asupra ta. Nu mai știam nimic din ceea ce trăiai... sau dacă mai trăiai. Câteva minute bune, pulsul tău nu s-a mai auzit.

* * *

– Mi-ai spus că am fost trimis... Cine este Omnium?

– Nu „cine“, ci mai degrabă „ce“ este. Pe scurt, el este motivul pentru care tu te afli aici, acum. După unele surse istorice, ar fi CES1.Omnia, cel care a rostit prima oară *cogito ergo sum*, după altele, ar fi doar un CES care, printr-o minune, a supraviețuit Spinului lui Dumnezeu și a tot ceea ce a urmat după el.

– Dacă îmi permiți, aș vrea să intervin, se auzi deodată o altă voce ce i se adresă Joannei.

–Axxe. Ea este Fedora, *scy*-ul responsabil de implementarea scenariul RI.

–Vocea ta este altfel...

–Nu mi-ai auzit niciodată vocea reală, vorbi Fedora. Doar Joanna s-a conectat direct la mintea ta în timpul RI-ului. Vocea mea a fost simulată pe baza unor înregistrări, însă această abordare nici pe departe nu se apropie de modul în care mintea umană interpretează vocea unei alte persoane. În RI ai auzit o proiecție a minții tale.

Am încercat în zadar să-mi amintesc cum suna vocea Fedorei. Îmi minte îmi veneau doar frânturi de dialog pe care le auzeam cu propria-mi voce.

–Și acum să-ți răspund la ultima întrebare, continuă ea după ce își drese glasul. Realitatea indusă la care ai fost părtaș reflectă în proporție de 90% realitatea sau „Realul“, cum îl numim noi în raport cu locul în care ne aflăm.

Am înlăturat anumite detalii care ar fi fost irelevante pentru tine sau care nu serveau scopului nostru. Voi începe cu una dintre diferențele majore și în decursul mai multor discuții te vom actualiza, sau mă rog, cum îi place Joannei să spună... te vom „ancora în Real“.

–Te vom ancora definitiv în Real, confirmă Joanna.

–Suntem presați de timp, se auzi Philotheos.

Am auzit apoi zgomote de pași apropiindu-se și un fâșâit ca cel făcut de combinezoanele de protecție. Apoi am simțit cum cineva îmi atinge învelișul exterior.

–Pământul a fost cucerit. Omnium este cel care ne trimite capsulele prin gaura de vierme.

–El este cel care supervizează analiza postPământului dincolo de *O-gate*, completă Joanna spusele Fedorei.

Tăcerea se lăsă din nou în întuneric.

–Pământul? De cine? Cine a cucerit Pământul?

–Nu știm! interveni Philotheos.

–Ceea ce vrea să spună PHIL, se auzi din nou vocea Joannei, e că nici la acest capitol nu stăm mai bine. Cunoaștem, de exemplu, că Spinul a fost, de fapt, un vector. Unul care și-a transportat încărcătura în centrul Pământului.

–Ferrumii! Germenii distrugerii noastre, scrâșni disprețuitoare Fedora.

–Omnium nu ne-a fost de prea mare folos, continuă Joanna, știind că mintea mea avea să se agațe de tot ce însemna să ai un CES dincolo, pe postPământ.

Este destul de obscur în această privință. Ne-a dat de înțeles că ar fi vorba de ființe sau „entități", cum numește el pe toată lumea, capabile să trăiască la temperaturi de mii de grade Celsius. Noi le zicem ferrumi de la fierul topit din adâncurile Pământului.

–Scala de diferențiere la care ne raportăm este uriașă, continuă Fedora. Pentru ființele astea, noi nu însemnăm nimic. Sunt ignoranți în ceea ce ne privește și puțin le-a păsat că în actul lor de colonizare a unei planete telurice ne-au adus în pragul extincției. Sunt precum viermii intestinali. Habar nu au ce efecte au acțiunile lor asupra gazdei.

–*Cum ar putea o ființă care trăiește la 5000 de grade celsius să fie conștientă de una care își duce existența între -88 și +58 grade Celsius– limitele de temperatură atinse la suprafața Terrei în Antropocen* [18] *?* l-am auzit mai apoi pe Philotheos ca pe o voce interioară sau ca pe un gând. Total diferit de cum o auzeam pe Fedora, pe Joanna sau chiar pe Philotheos când se adresa tuturor. Încerca să-mi vorbească pe un canal privat? „Pune întrebările corecte și vei primi răspunsurile pe care le cauți", îmi spunea el cândva.

Într-una dintre etapele pregătirii căutătorilor-întru-adevăr, am fost învățat să fac diferența dintre vis și realitate. Abaterile de la realitate puteau fi decelate prin verificarea legăturilor dintre evenimente, dar și a logicii și a cursivității lor. În vis aceste caracteristici sucombau mai devreme sau mai târziu. Dacă doream să îmi demonstrez mie însumi ce este real și ce nu, ori că nu sunt prins într-un vis sau într-o stare de nebunie, trebuia să pun la îndoială toți pilonii pe care se baza realitatea descrisă de cei trei. Trebuia să pun întrebările corecte.

–Omnium nu a fost capabil să vă ofere indicii despre asta, dar el supervizează operațiunile terestre? L-ați întrebat cum vine asta?

Fedora pufni în râs, apoi se opri.

–Nu se poate comunica direct cu Omnium, mă lămuri Joanna. Omnium e altfel... Singura modalitate de a vorbi cu el este exclusiv prin intermediul lui Philotheos.

–Este bolnav?

Fedora răbufni din nou.

–Încetează! interveni Joanna.

–Noi suntem cei care nu putem să-l înțelegem...

Întunericul din jurul meu se transformă ușor într-o ceață lăptoasă.

–E gata, se auzi o nouă voce feminină.

–Sunt gata și eu, confirmă Philotheos.

–Axxe... în curând ne vei vedea, rosti Joanna cu o oarecare încântare în glas. Îți vom pune la dispoziție o observosferă din categoria mini. O vei putea ghida cu ajutorul vederii selective. Te-am pregătit suficient în RI pentru asta.

Ceața se transformă în pete de culoare.

Pune întrebările corecte...

–De ce Pământ? Sunt o mulțime de planete care au o structură internă similară.

–Tocmai asta e partea interesantă, îmi răspunse Joanna. Secole la rând am minimalizat impactul vieții asupra evoluției unei planete. O planetă există indiferent dacă suportă sau nu viața, însă o planetă cu viață este în echilibru față de una lipsită de ea. Biotopul terestru a permis păstrarea suprafeței terestre într-un echilibru termic care a influențat cumva și structura internă.

–Bănuim că ferrumii preferă planetele telurice care pot susține viață de tip organic, completă Fedora. Chiar dacă în momentul colonizării au distrus 90% dintre organismele existente, mai devreme sau mai târziu viața pe Terra avea să o ia de la capăt. Au existat mai multe evenimente în trecutul planetei care au adus viața în pragul extincției, și cu toate astea ea s-a refăcut. Forma pe care a luat-o după fiecare cataclism este irelevantă, rezultatul vieții... acel echilibru de care vorbea Joanna este cel care contează pentru aceste ființe.

Sunt atrase de curenții de convecție care apar în fierul topit din adâncurile planetei. Datorită rotației planetare aceștia generează curenți electrici. Legătura lor cu centrul Pământului este extrem de complexă.

Petele de culoare se transformară în trei siluete. Trei combinezoane de protecție mă priveau de la câțiva metri depărtare. Unul dintre ele se apropie de observosfera care avea să-mi devină ochi și o activă aruncând-o în aer. Observosfera levită câțiva metri, oprindu-se neputincioasă într-un zid de piatră.

–Folosește vederea selectivă, se auzi vocea lui Philotheos.

După mai multe încercări, am reușit să focalizez imaginea într-un singur punct. Era destul de dificil să mă orientez în spațiu, de vreme ce unghiul meu vizual era acum cel al unei sfere. Vedeam în toate

direcțiile și mi-a luat ceva timp să înțeleg că trebuie să-mi focalizez vederea pe câteva detalii, ca mintea mea să poată înțelege ceea ce vedea...

Am recunoscut-o de îndată pe Fedora, însă nu și pe Joanna. În RI Joanna arăta altfel, acum era slabă, cu trăsături ale feței care exprimau o oarecare duritate din cauza buzelor subțiri. Era tânără, mult mai tânără decât năluca. În dreapta lor se afla cea care a atins capsula puțin mai devreme. Era cea mai bătrână dintre ele și avea o statură care impunea respect celorlalte femei. Chipul ei mi se părea familiar.

Cele trei femei se găseau într-o grotă imensă care semăna izbitor de mult cu peștera din visul meu, dar și cu Reflectorium. Pereții grotei erau susținuți de coloane ce păreau a fi din granit și un câmp de forță ce obtura orice ieșire. Bănuiam că mă aflu undeva în interiorul Tsubei sau pe un alt asteroid. În mijlocul încăperii se găsea un lac înghețat. La o inspecție mai amănunțită nu era apă, avea mai degrabă o structură cristalină dură ce aducea cu un cuarț șlefuit. Deasupra insulei cristaline mă găseam eu, Ianus Trifrons, ancorat prin șase ligamente elastice de pereții grotei într-o poziție suspendată. Din tavanul grotei pătrundea o lumină difuză. Nu-mi dădeam seama dacă era artificială din cauza semitransparenței câmpului energetic.

O parte din peretele capsulei a fost înlăturat în regiunea superioară. Din interiorul meu plecau cabluri și tuburi de culori și grosimi diferite. Câteva erau conectate la un levitron rotativ dotat cu neuroscaner precum cel din Reflectorium.

După mai multe ture în jurul încăperii, am oprit observosfera în dreptul celei de-a treia femei.

– Tu cine ești?

Nu-mi răspunse. În schimb trase de viziera costumului de protecție lăsând să i se vadă colierul pe care îl purta la gât. Am apropiat observosfera de ea până i-a atins viziera, după care am retras-o buimac. Era moneda pe care o primisem cândva de la...

–Căpitanul Van der Beek?

–Varianta reală.

–În Real ești femeie?

Joanna făcu un pas spre observosferă.

–Axxe, toți locuitorii Tsubei sunt femei...

[BOT.AO]

În perioada de pionierat a testelor efectuate asupra sistemului de portale, pe vremea când umanitatea reușise să trimită doar câteva sonde prin *O-gate* și abia lua naștere ideea algoritmilor genetici atribuiți unei armate de drone cu scopul de a restabili un portal corespondent, un grup de oameni de știință, adunați sub umbrela a ceea ce a mai rămas din Forțele Armate Unite, a lucrat la un proiect, mai puțin cunoscut, care se numea Ianus. În acest proiect era vorba de o clasă de arme inteligente care avea să ia decizii în numele umanității de îndată ce ajungeau de partea cealaltă a găurii de vierme. Inteligența ultimei capsule din această clasă, Ianus Bifrons, nu se asemăna cu tipul de inteligență din care au evoluat mai apoi ECA-urile și CES-urile. Ianus era un hibrid biotehnologic, mai exact, reproducerea unui creier uman printr-un proces de biosinteză ce avea loc după trecerea prin sistemul de portale.

Un inginer implicat în acest proiect explica într-una din prelegerile sale, regăsite ulterior în Arhiva.SEP2: „Ce ai face dacă te-ai vedea

dincolo? Ai face exact ceea ce ar trebui să facă Ianus. Ai gândi ca un om. Ai lua o decizie.

I2 deține o tehnologie revoluționară. Un concept nou care va permite sondei noastre să se poată adapta la orice situație neprevăzută. Creierul nostru este cel mai bun model pentru o astfel de sarcină, căci el este cea mai sofisticată mașinărie de supraviețuit creată vreodată de Natură pe Terra. Un instrument de construit instrumente.

Indiferent de ce va întâlni dincolo de *O-gate*, I2 va ști cum să procedeze.

O Entitate Cognitivă Autonomă (ECA) funcționează după reguli stricte, ce au la bază scripturi, algoritmi și programe și se descurcă în mediul înconjurător apelând la informațiile pe care noi i le oferim. Cu cât ECA-urile noastre dețin o bază de date mai mare, cu atât ele sunt mai eficiente în a rezolva diverse probleme. Creierul uman, în schimb, nu are nevoie de o bază de date... Este modul prin care Natura ne-a demonstrat că se poate face mult cu foarte puțin. Asta înseamnă eficiență. Creierul uman are nevoie doar de instincte de supraviețuire și de informațiile primare. Cu o modelare artificială echilibrată, un hibrid între formele de inteligență familiare nouă (biologică și tehnologică), ar permite potențarea minții umane dincolo de limitările sale biologice. Un creier uman nu stochează informația la fel de eficient ca ECA-urile, însă înlăturând acest neajuns obținem o bio-mașinărie capabilă să-și decidă singură soarta apelând atât la mecanismele din spatele instinctelor naturale, cât și la cunoștințele umanității. În neant, ambele sunt vitale“.

[Tinischi M. – inginer în cadrul proiectului Ianus Bifrons (I2)]

14

> **Bifrons** (~ 1570 aP) – artefact de origine antepământeană reprezentând imaginea unui demon cu două stări de agregare. În demonologie, Bifrons (scris și Bifrovs, Bifröus) era considerat un conte al Iadului având sub comanda sa șaizeci și șase de legiuni de demoni. Acest demon preda științe și arte, virtuțile pietrelor, pădurilor și ierburilor și muta cadavrele din mormântul lor original în alte locuri. El apărea mai întâi ca un monstru, dar apoi își schimba forma în aceea a unui om. [Arhiva.SEP2 – artefactul zilei]

Din spusele Joannei, Omnium ar fi existat încă din timpul Ultimului Salt, iar acest aspect a avut repercusiuni însemnate asupra oamenilor. Omnium a fost martorul declinului civilizației umane și totodată a înfloririi sale în preajma *T-gate*-ului. Tot el a fost cel care a selectat oamenii care au intrat în somnul criogenic pentru a călători în hiperspațiu distanța galactică dintre cele două portale. Ceea ce

dura în mod normal doar câteva fracțiuni de secundă prin intermediul găurii de vierme, a însemnat, în afara acesteia, jumătate de mileniu de somn criogenic pentru cei aleși. Iar cei aleși au fost numai femei, sănătoase și fertile, pentru că în condițiile draconice de după Marele Cataclism, acestea ofereau speciei umane cele mai multe șanse de supraviețuire.

În istoria timpurie a primelor colonii umane, se dovedise că era mult mai avantajos să pregătești femei pentru o colonizare. În condiții asistate, acestea puteau genera, în doar câteva generații, o populație umană capabilă să susțină un sistem social funcțional pe termen lung. În plus, femeile erau mai puțin predispuse la violența intraspecifică, mult mai rezistente în condiții austere și aveau o speranță de viață mai îndelungată comparativ cu cea a bărbaților.

Dacă ar fi fost după postpământeni, primele nave umane care ajungeau în Galaxia Pierzaniei ar fi trebuit să fie pline cu comandouri de mercenari înarmați până în dinți. Însă pentru Omnium, aveau întâietate eficiența, specia, și nu sexul, cu atât mai puțin setea de răzbunare sau alegerile unei societăți care era prin tradiție patriarhală.

Privind retrospectiv, Omnium avea dreptate. În 200.000 de ani de evoluție, cromozomul Y, cel responsabil de sexul masculin la oameni, a pierdut majoritatea genelor sale.

Cromozomul Y și perechea sa, cromozomul X, au fost cândva echivalenți, fiecare având câte 1000 de gene. În timp, din acestea au mai rămas pe Y doar 46 de gene, iar jumătate dintre acestea aveau un echivalent pe cromozomul X. Cu alte cuvinte, doar 23 de gene făceau diferența dintre sexe. Prin selecția exclusivă a femeilor, specia umană își asuma riscul de a pierde genele masculine în cazul în care ceva nu mergea conform planului, însă era un preț mic comparativ cu ceea ce promitea această abordare.

Astfel, fiecare om care avea să supraviețuiască acestei călătorii era apt biologic pentru procreare. Prezența bărbaților în echipajele ce urmau să facă Ultimul Salt ar fi redus șansele redresării populațiilor umane, și așa în scădere. Odată ajunse aici, femeile aveau să fie însămânțate artificial cu tripleți, după o paritate prestabilită a sexelor, de trei femei la un singur bărbat, până ce populația avea să atingă o dimensiune autosustenabilă. De variabilitatea intraspecifică se pare că s-a ocupat tot Omnium, selectând pentru viitorii locuitori ai Nomului, Zebulonului și Ketrahului cele mai bune combinații genomice pe care le putea oferi specia umană, în funcție de particularitățile fiecărei planete.

Urmând firul istoric al evenimentelor conștientizate în RI, Omnium ar fi fost martor și la propria mea construcție. De ce m-a trimis aici tocmai acum? Și cum a reușit să-i convingă pe postpământeni să facă acea triere sexuală? Mă simțeam ca o marionetă în mâinile unui gigant.

Mi se părea aproape imposibil ca un CES să fi supraviețuit jumătate de mileniu. Și totuși el exista. Nu era de mirare că numai Philotheos putea comunica cu el și, din câte am înțeles, numai în anumite circumstanțe. Inteligența de tip cuantic evoluează galopant comparativ cu cea biologică. Câte salturi evolutive a făcut Omnium? Zeci, sute, mii? Și unde am fost eu în tot acest timp? Și, de fapt, *cine* sau *ce* sunt eu?

Pe măsură ce mă scufundam tot mai mult în Real, îmi dădeam seama cât de puține știam despre mine și despre lumea în care mă trezisem, iar asta mă făcea vulnerabil. Omnium era cheia tuturor necunoscutelor, a întrebărilor adunate în jurul meu precum un zid gata să se prăbușească peste mine. Știam că tot ceea ce mi se întâmpla avea un scop. Simțeam că undeva în mine zăceau puteri

nebănuite, care erau legate de acest scop. Trebuia să sparg acest zid, căci nu mai eram singur.

* * *

–Erai, și probabil încă mai ești, destul de „atașat“ de *Furie*, îmi spuse Sabartés în timp ce urcă în levitronul rotativ aflat lângă mine.

–Toate persoanele cu care am interacționat în RI au un echivalent feminin în Real? am întrebat-o eu pe femeia care tocmai își scana neocortexul pentru a interacționa cu mine la un nivel mai profund.

În scurt timp, un șir de proiecții pe mai multe niveluri înconjură levitronul. Sabartés trecea de la una la alta mișcându-și doar privirea. Din când în când se mai folosea și de degetele arătătoare. Sfera de imagini se rotea conform indicațiilor ei. Proiecțiile se deplasau pe orizontală și pe verticală, dar și de la un nivel al sferei virtuale la un altul, cu o viteză uimitoare. Nu-mi amintesc să mă fi folosit vreodată de levitronul din Reflectorium în acest fel.

–Doar persoanele importante, răspunse Sabartés. Amintirile tale sunt în parte ale Joannei, în schimb decorul și personajele secundare pe care de obicei le întâlneai ocazional în incinta SEP2-ului au fost create de Philotheos.

–Împărțim aceeași capsulă.

–Nu înțeleg!... A, vorbești despre *Furie*. Nu la asta mă referem mai devreme.

Sabartés își activă câteva instrumente de manipulare RI și mă întâmpină cu gândurile proprii din perioada în care îmi era teamă că el (acum ea) avea să mă înlocuiască, se pare, în procesul de automonitorizare.

–Să înțeleg că rolul tău în RI era stabilit de la început?

–Trebuia să creăm o mizã, răspunse femeia. Trebuia de asemenea să înțelegem cum te raportezi la parazitul tău.

–Parazit? De ce îl numești așa?

–Uite, vezi, îi iei apărarea. Nu-ți imagina că ai fost dintotdeauna așa. Când postpământenii te-au trimis prin *O-gate* te numeau Ianus Bifrons hibridul biotehnologic, Bi, doi, înțelegi... spuse Sabartés, trimițându-mi instantaneu câteva amintiri colective din acea perioadă. Ulterior ai devenit *tri*, trei frunți, trei capete. Cineva s-a jucat cu tine, Ianus, spuse ea, după care râse cu poftă.

În tot acest timp, observosfera mea îi tot dădea târcoale. Sabartés părea straniu în noua sa ipostază. Avea trăsături calde, obrajii rotunzi, ochii mari și isteți, un nas cârn și bărbia ascuțită. Un amestec de trăsături despre care nu puteai să spui mare lucru, decât că era nesuferitul de Sabartés cu trăsături feminine.

–Până la urmă, nu ești decât un simplu om ținut captiv într-o capsulă, nu? îmi continuă ea gândul.

Nu i-am răspuns. Nu era niciun secret că îmi citea gândurile. Pe asta se și baza o parte din procesul de inducere a unei realități artificiale, în esență o neuroprogramare. La fel de bine eram conștient și de faptul că mă țineau sedat. Tuburile care comunicau cu capsula se continuau după câmpul de forță spre o arie la care observosfera mea nu avea acces.

–Nu vrem să-ți facem niciun rău, și cu atât mai puțin nu vrem să-ți faci tu însuți rău. Ești sedat cu o doză minimă, dar asta numai pentru a nu respinge Realul. Tendința naturală în asemenea cazuri este aceea de a reveni în RI și, crede-mă când îți spun asta, știu ce vorbesc. Una dintre specializările mele este legată de studiul istoriei contemporane. Au existat mai multe cazuri la sfârșitul Ultimului Salt în care s-a ignorat acest aspect, ceea ce a avut ca efect pierderea a zeci de semănătoare...

Așa funcționează criostaza! Menține creierul celui criogenizat într-o stare modificată de somn delta – o realitate în care timpul curge extrem de încet, peste care se suprapune una artificială, de obicei un scenariu personalizat, o poveste.

O parte din cele trezite din Ultimul Salt preferau să trăiască mai departe în poveste decât să-și asume rolul de semănătoare. Era mai simplu așa, ridică ea din umeri.

– Și tu ești o semănătoare?

– Toate am fost la început semănătoare. Rolul nostru în Galaxia Pierzaniei e acela de a răspândi semințele omenirii pe un ogor fertil... O facem procreând generație după generație, până ce vom popula toate planetele ospitaliere din apropierea *T-gate*-ului.

– De ce a ales Omnium calea asta? De ce nu s-a folosit de clonare ori de sinteza de *novo* pornind de la o bancă genomică?

– Parțial cunoști răspunsul acestor întrebări. Organismele clonale anulează procesul de speciație [19]. Fără o intervenție de tip omnian, specia umană nu ar fi avut un viitor. Cât despre banca genomică... vezi tu, aici intervine, la fel ca în primul caz, dar într-o măsură mai mare, lipsa unui trecut direct și mai ales lipsa unei identități. Suntem oameni pentru că avem un trecut care ne definește.

– Asta înseamnă că primele semănătoare s-au născut în apropierea Pământului, în Sistemul Solar Terestru. Cunoașteți, deci, criteriile pe baza cărora Omnium a făcut selecția pentru Marele Salt?...

– Ne lipsesc multe cunoștințe despre transformările pe care le-a suferit societatea umană postpământeană. Adevărul e că oamenii care au rămas în Calea Lactee au sfârșit în mai puțin de câteva secole de la Marele Salt. Omnium a prevăzut asta. Calculele sale au fost destul de precise în ceea ce privește rolul semănătoarelor în această ecuație. Aici, în Galaxia Pierzaniei, ne-am refăcut efectivul populațional, în mare parte datorită selecției sale. Noi am fost cele

alese. Am fost programate comportamental să facem abstracție de absența bărbaților. Avem rezistență crescută la condiții de stres și prezentăm o înaltă plasticitate genetică. Suntem stabile din punct de vedere ereditar, fiziologic și psihic. Suntem femei puternice, neînrudite, în combinații genomice dintre cele mai variate și mai ales suntem femei fertile. Spunem despre noi că suntem ambasadorii perfecți ai speciei umane, nicăieri altundeva decât la... mama dracu! și râse din nou.

Apoi, în timp, ne-am specializat pe caste. Eu și o parte dintre cele de pe Tsuba am ajuns să fim căutătoare-întru-adevăr. Asta înseamnă că, asemenea *arm*-ilor, putem procrea mai rar, cu condiția ca în timpul rămas liber să aducem un beneficiu întregii colectivități. Noi, *scy*-ii, oferim cunoașterea sub diferite forme.

–Ce se întâmplă cu semănătoarele care dau rateuri? În orice formă de organizare își face loc eroarea.

–Ești perspicace, Ianus... o mare parte dintre ele ajung pe Tsuba.

–Altfel spus, surorile voastre vă consideră un fel de paria, am forțat eu nota, încercând să-i șterg rânjetul ce-i apărea din când în când pe chip.

Sabartés nu căzu în plasa mea, ba din contră, plusă.

–Nu mai mult ca semenii tăi... din perioada ta de existență.

–Perioada mea... a existat un timp al meu?

–Ianus Bifrons, Trifrons... ai aflat atât de multe despre noi în ultimele zile, dar nu știi mai nimic despre tine... ori vrei să-ți spun Axxe?

–Are vreo relevanță pentru tine?

–Nu-nu, desigur. De-aia te voi numi Titus... Tiiiiituuuus!

În scurt timp, am realizat că femeia îmi scana trăirile, comparând activitatea mea neuronală cu cea a rețelei din ferofluidul ce căptușea peretele interior al capsulei. Totodată, era atentă și la spasmele

ocazionale ale lui *Furie*, vizibile printr-o diagramă proiectată pe unul dintre discurile de reprezentare virtuală ale levitronului.

–Nu-mi spune nimic cuvântul ăsta...

–Oamenilor le-a fost dintotdeauna mai ușor să copieze ceva decât să construiască totul de la zero. Crezi oare că în construcția inițială a lui Ianus Bifrons, creierul uman pe care de altfel acum îl stăpânești, a fost sintetizat de novo?

Am îndreptat cu viteză observosfera spre orificiul existent în partea superioară a capsulei. Apropierea ei la mai puțin de un metru de zona respectivă era restricționată. Observosfera se opri brusc, ca și cum s-ar fi lovit de un zid invizibil.

–Cum am spus și mai devreme, nu vrem să îți faci rău, intenționat ori accidental. Nu cunoști multe lucruri despre tine.

–Atunci lămurește-mă! Ce ar trebui să știu despre mine?

Prin câmpul de forță al cavernei trecu Fedora și, imediat după ea, Joanna. Combinezoanele lor au fost înlocuite de costume de luptă exoscheletale. Semănătoarele au avut grijă să mă învețe în realitatea indusă că aceste costume permiteau atașarea unui om la o dronă pretoriană.

–Îmi pare rău că vă întrerupem discuția, rosti cu voce tremurândă Joanna. Ochii săi înlăcrimați exprimau neputința.

Harnașamentele rupte de pe costumul ei îmi sugerau că scăpase teafără dintr-un accident recent sau că tocmai veniseră dintr-o luptă.

Sabartés se deconectă de la levitron și păși spre cele două femei. După gesturi, păreau să vorbească între ele pe un canal privat.

Fedora, care era de departe cea mai dură dintre toate, făcu un salt și-mi prinse din zbor observosfera cu ajutorul căreia le tot dădeam târcoale. Încercam să le citesc pe buze.

–Uite care e treaba, Ianus... spuse aceasta, dându-și peste cap gluga costumului pentru a-i vedea mai bine privirea.

–Spune-mi Axxe, te rog! i-am răspuns eu, încercând să detensionez puțin situația.

–Nu știu de ce naiba te-a trimis Omnium pe capul nostru! Dacă nu era PHIL, ai fi fost demult trimis la reciclare!

–Nu, nu așa... interveni Joanna. Lasă-mă pe mine, și-mi eliberă observosfera din strânsoarea Fedorei.

–Axxe... Îți amintești că în RI, Centrul Operativ urma să ne trimită în ajutor flota a V-a a Zebulonului?

–Da...

–Mă rog... așa am crezut noi de cuviință că e mai bine să-ți prezentăm situația, în cazul în care se strecura vreo informație rătăcită despre asta în parametrii contextuali. Ca să îți creăm RI-ul am folosit foarte multe elemente reale, palpabile, care există fizic pe Tsuba... Știi tu... când spui adevărul nu ai cum să greșești. Asta cel puțin în ceea ce privește cadrul ambiental, care e și cel mai susceptibil la respingere când devine prea încărcat, fiind totodată și cel mai greu de controlat.

Îi urmăream buzele în timp ce vorbea și mă gândeam la năluca din visele mele.

–Nu același lucru pot spune despre ajutorul venit de la Centru, continuă Joanna. În Real, atât ajutorul promis, cât și Centrul Operativ în sine nu există. De fapt, poți considera că noi suntem „Centrul“. Am folosit această poveste drept paravan prin care ți-am ascuns că urmează să fim atacați.

–Ar fi fost relevant pentru mine acest detaliu?

–Nu știam la vremea respectivă dacă ești de partea noastră sau împotriva noastră, interveni Sabartés, dezvăluind astfel scopul scanărilor sale din ultima vreme.

–Și cum sunt?

–Să trecem peste asta, spuse tăios Fedora.

–Nu mai avem mult timp la dispoziție, interveni Joanna. Trase aer în piept, ca și cum se pregătea să rostească ceva interzis.

Toate trei se uitau spre capsulă. Iar eu la ele prin intermediul ochilor observosferei.

–Acum trei săptămâni am descoperit un al treilea portal și credem că am găsit în sfârșit locul de unde a plecat Spinul, zise Joanna dintr-o suflare.

–Iar îndrăzneala noastră a avut urmări nedorite, o completă Sabartés. Ne-a dat de gol poziția actuală.

–O flotă ferrumiană va ajunge în câteva zile la Tsuba, accentuă Fedora ultimele două cuvinte. Am detectat în ea nave sau structuri de tip Spinul lui Dumnezeu. Îți spune ceva treaba asta?

Fedora încerca să mă provoace. Dacă RI și Realul se asemănau atât de mult, după cum spuneau semănătoarele, însemna că o cunoșteam suficient de bine cât să o fac să-și dezvăluie reproșurile pe care le reprima.

–Bănuiesc că această discuție are loc grație unor evenimente recente. Ce s-a întâmplat cu tine, Joanna? Am îndreptat fiecare glob ocular din ghemul de ochi artificiali ce alcătuiau observosfera spre urmele de pe costumul ei de luptă.

–În urmă cu o oră, ferrumii au forțat *T-gate*. Au reușit să-l deschidă înainte să ne dăm seama de ceea ce se întâmplă, îmi răspunse Joanna cu o voce stinsă. Am ripostat și i-am oprit înainte să preia controlul asupra portalului.

–Și asta are legătură cu mine, nu-i așa, Fedora?

–Ha-ha-ha, răbufni aceasta, scrutându-mă cu privirea. Au folosit în activarea portalului același cod ca tine. Mai mult decât atât, ființa aia de lângă tine prezintă o semnătură atomică pe care am regăsit-o doar la ferrumi. Și, cu toate astea, tu nu ne poți spune nimic...

În grotă se lăsă liniștea.

–Sau poate nu vrei! strigă Fedora către observosferă, ca și cum m-ar fi privit în ochi, doar ca s-o sfărâme o secundă mai târziu dintr-o singură lovitură.

[BOT.AO]

S-au scris multe despre acele zile. Un eveniment poate fi prezentat în atât de multe moduri, încât, după nenumărate repetări, începe să-și piardă din veridicitate, detaliile se estompează, fiind înlocuite de reinterpretări, interrelațiile de cauzalitate devin întâmplare, soartă sau joc al șanselor, în timp ce normalul este transformat în legendă.

Dacă te-aș scoate din bula ta de confort, observatorule, și te-aș lăsa să retrăiești toate evenimentele istoriei tale, ți-ai da seama cât de puține cunoști despre trecutul tău și, mai ales, cât de vast este sistemul de credințe pe care ți l-ai construit în jurul anumitor evenimente, doar pentru confortul tău psihic. Personajele antipatice ți-ar deveni interesante, favoriții s-ar estompa în anonimat, iar întâmplarea s-ar constitui într-un șir complex de evenimente, care ar acționa ca un tăvălug dinspre trecut spre viitor. De-abia la final ai înțelege cât de importante sunt, de fapt, circumstanțele în care s-au desfășurat aceste evenimente.

După jumătate de mileniu în care omenirea a crezut despre Spinul lui Dumnezeu tot felul de lucruri lipsite de adevăr, o suită întreagă de evenimente au condus la schimbarea paradigmei în cunoașterea tehnologiei portalelor. Ceea ce a fost până atunci inaccesibil umanității s-a dovedit a fi doar un zid ce putea fi depășit chiar și din întâmplare. Cinci secole în care sistemul de portale a fost imaginat ca

un tunel cu două capete reflectau, în esență, un Ev Mediu cosmologic.

Cât de mici și de neînsemnați trebuie să se fi simțit oamenii acelor vremuri descoperind că nu au de-a face doar cu un simplu tunel cu două capete, ci cu un ghem complex în care sistemul lor de portale reprezenta doar un mic segment periferic dintr-o rețea invizibilă, ce unea distanțe fizice, pan-dimensionale ori temporale. Universul a fost dintotdeauna deschis omului, trebuia doar ca el să-și dea seama cum să intre și totodată cum să iasă dintr-un asemenea labirint. Existența portalelor făcea ca viața să nu mai pară un incident izolat, ci, din contră un limbaj universal ce putea fi accesat/tradus numai prin mijloacele rațiunii, care însumau: capacitatea de a construi tehnologii ca cea a portalelor, capacitatea de a înțelege altfel Universul decât prin prisma simțurilor oferite de evoluția planetară și capacitatea de a face față tuturor provocărilor ce reies dintr-o asemenea responsabilitate.

În acest context, este necesară explicarea noțiunii de Real. În continuumul spațio-temporal, Realul reprezintă realitatea atemporală, care e diferită de cea temporală fixată în continuum. Apariția Realului se datorează morfologiei și topologiei unei găuri de vierme și, mai ales, Planului Omnian. Acesta din urmă presupunea încălcarea continuumului spațio-temporal cu scopul de a refugia temporar ceea ce a mai rămas din specia umană.

15

Cheie (sec. 25 îH/aP ~ 2030 aP)– artefact de origine antepământeană folosit pentru a opera un sistem de blocare. O cheie tipică era o mică bucată de metal, compusă din două părți: lama, care aluneca în canelura de blocare, și o proeminență ce permitea utilizarea sa. O cheie era de obicei destinată să opereze o blocare specifică sau un număr mic de încuietori, astfel încât fiecare blocare necesita o cheie unică. Cheia servea ca un simbol de securitate pentru accesul la o zonă blocată; numai cine avea cheia corectă putea deschide dispozitivul de blocare pentru a obține acces. [Arhiva.SEP2– artefactul zilei]

–PHIL!

–...

–PHIL, știu că mă supraveghezi!

–...

–PHIL... spune-mi, ce sunt eu, de fapt?

–Ești sigur că vrei să auzi și varianta mea?

–În RI îmi împărtășeai vorbele pline de înțelepciune ale unor filozofi antepământeni. În *p*-dimineața celui de-al doilea impuls ai încercat să mă pregătești alegând metafora perfectă pentru ceea ce avea să urmeze: „Undeva afară, dincolo de ce este bine și dincolo de ce este rău, există un câmp imens. Acolo ne vom întâlni“ [20]. Pe tine te cunosc cel mai bine, negația fiind, de asemenea, adevărată. Indiferent de ce am crezut sau poate am spus în trecut... Apelez la tine nu ca la un CES ori custode al Stației, ci ca la un vechi prieten... Spune-mi, ce sunt eu, de fapt? Sau, mai bine, cine sunt eu? De ce exist sub această formă?

–Prea bine atunci... să dăm cărțile pe față, după cum spuneau antepământenii. Ești o unealtă. O superarmă. Un duo-hibrid.

–Mă simt mai degrabă om decât mașinărie...

–În esență, ești copia unei minți umane, reprodusă în cele mai mici detalii. Nu ai putea să gândești sau să simți altfel decât un om.

–O minte umană nu poate fi reprodusă fidel *in silico*, ăsta fiind și motivul pentru care voi, CES-urile, ați dezvoltat un alt tip de inteligență, una paralelă cu cea umană, dar niciodată umană.

–Nu am menționat nicicând că ai fi un produs *in silico.* Reproducerea ta este de natură biologică. În termeni anatomici, ești un *novum vasorum corporis humani systema* [21]. Un complex sinergic compus dintr-o componentă neuronală – un sistem nervos central, extins de un sistem nervos periferic, peste care se suprapune un sistem circulator. Te simți uman pentru că ești „schița“ unui om. Fiecare dintre terminațiile tale nervoase este conectată la o masă amorfă prezentă peste tot în capsulă, ce reprezintă o parte din numenul pe care semănătoarele l-au numit *Dispreț*. El îți stimulează

neocortexul întocmai ca receptorii unui organism și este responsabil de buna ta funcționare fiziologică și de tonusul tău psihic. Prin intermediul lui, am reușit să te scoatem din letargia în care aveai tendința să te pierzi. Ți-am simulat o realitate confortabilă, cât mai apropiată de Real.

–Un fel de pregătire...

–Corect. Mai întâi ți-am oferit un trecut, o experiență, apoi un cadru de echilibrare în care te-ai acomodat cu viața de pe Tsuba și care ne-a permis să-ți evaluăm adevăratele intenții. Scopul final era evident acela de a comunica direct cu tine și de a ne lămuri asupra motivului pentru care Omnium te-a trimis prin *T-gate* la 500 de ani de la presupusa ta construire.

–De ce sub forma unei capsule? De ce nu a unui om în carne și oase?

–Cei care te-au construit considerau că este lipsit de etică să folosească un om viu pentru coordonarea unei super-arme, știute fiind efectele unei găuri de vierme asupra materiei vii. În plus, era mai simplu, mai eficient și mai economic să reproduci dincolo de portal părți dintr-un organism, decât organismul ca întreg. Sub această formă, dezvoltarea ta era mult accelerată.

–Sunt o copie?

–Poți vedea lucrurile și din acest unghi, dar cred că este o abordare destul de restrictivă. Clonarea presupune reproducerea fidelă a unui organism, ceea ce nu este tocmai adevărat în cazul tău. Tu nu ești un om, tu ești o capsulă care se crede om. Existența ta în lipsa capsulei și a modului ei de funcționare ar fi imposibilă. Ești o tehnologie de înaltă clasă.

–Un creier ținut artificial în viață într-un container.

–O superarmă, repetă Philotheos.

–Un *bubble-boy* [22]! am răspuns eu.

–O armă inteligentă capabilă de sentimente, de toate trăirile speciei din care se trage.

–Un...

–Putem continua așa la nesfârșit, mă opri Philotheos din a-mi mai scoate în evidență neajunsurile. Știi foarte bine că nu ești o simplă capsulă de transport. Nu te-ai întrebat niciodată cum de cunoști atât de multe lucruri, în condițiile în care vârsta ta biologică este de doar paisprezece zile sep?

–Până nu demult, aveam un trecut, o experiență de viață care se întindea pe decenii, și nu pe zile, i-am răspuns eu.

Mă gândisem și la asta. Ca să accept Realul, trebuia să renunț la tot ce știam despre trecutul meu. Fără efectul substanțelor cu care mă dopau din exterior, probabil acest lucru ar fi fost imposibil.

–Desigur, dar nu la informațiile induse în RI mă refeream. Tu cunoști mult mai multe lucruri decât informațiile superficiale la care ai fost expus în etapa de echilibrare. Masa amorfă de care vorbeam mai devreme, plus încă alte câteva elemente, funcționează ca o extensie a minții tale, condiționându-ți pozitiv dezvoltarea. *Dispreț* a existat de la început, tu însă ai apărut abia după trecerea capsulei prin *T-gate*.

–Am apărut?!

–Viteza cu care te-ai dezvoltat este superioară oricărui proces biologic, încât da, i se poate atribui termenul de „apariție“.

–Uneori, mă visez pe antePământ, făcând lucruri pe care nu le-am trăit. Alteori, experimentez senzații de frig sau de căldură extremă, de sete, de oboseală ori stări emoționale antagoniste, cam tot ce intră în suita stărilor fiziologice și psihice umane. Mă simt ca și cum aș fi permanent supus unor teste. Ce mă intrigă cel mai tare este faptul că aceste stări îmi sunt cunoscute.

Eram conștient că experimentam astfel de stări nu atât pentru a mă obișnui eu cu lipsa unui corp, cât mai degrabă pentru a-l ajuta pe *Dispreț* ori pe *Furie* să învețe despre cum este să fii om.

Philotheos cunoștea foarte bine prin ce am trecut înainte de a mă trezi la Real. Felul în care am reacționat la diverși stimuli în RI și Real reflecta un bagaj de cunoștințe pe care cel mai probabil le dobândisem din altă parte. El a atins în mod intenționat acest subiect, încercând să mă abată de la ceea ce mă interesa cu adevărat. Trebuia să fiu mai direct.

–Ce-mi poți spune despre *Furie*?

–Nimic.

–Sistemul meu circulator prezintă o inimă ce pompează un surogat al sângelui, cu rol în hrănirea bazal-celulară a țesuturilor ce intră în componența sistemului meu nervos. Așa e, nu?

–Da.

În Real, spre deosebire de ce știam eu înainte, bătăile inimii asociate numenului *Furie* erau similare cu zgomotul făcut de un obiect solid care lovește, în mod repetat, un zid de beton.

–*Furie* are și el o inimă?

Philotheos nu-mi răspunse.

Îi găsisem un punct nevralgic. Obținerea unor date pe această temă nu avea să fie o sarcină ușoară.

–Ce este acest numen, o ființă organică, o mașinărie?

Philotheos tăcea în continuare.

–PHIL! Spune ceva!

–Nu pot să-ți răspund la aceste întrebări.

–Tocmai tu nu poți? Mi se pare improbabil.

–Nu-mi este îngăduit să vorbesc despre asta.

–La naiba cu semănătoarele! Știam eu că nu trebuie să am încredere în ele.

–Semănătoarele sunt în aceeași situație ca tine.

–Atunci, cine te restricționează?

–Va trebui să afli singur ce este cu *Furie*.

–Spune-mi, totuși, cine te restricționează?

CES-ul tăcu din nou.

–Omnium?

* * *

În întuneric, îți auzi gândurile. Și inimile...

Lasă întrebarea să-ți fie călăuză.

Ce rost ar avea un duo-hibrid dacă partea vie, respectiv inteligența ei, nu ar fi folosită? Și cum te-ai folosi de un creier uman altfel decât dându-i la un moment dat libertate decizională, ceea ce implică, la rândul său, dobândirea controlului, așadar posibilitatea manipulării părții tehnologice? Să fie oare asta cu putință? Aș fi putut eu prelua controlul asupra lui *Dispreț*? Poate și asupra numenului *Furie*? Sunt lângă mine. Le-am simțit prezența apăsătoare din clipa în care m-am trezit în Real. *Dispreț* e cald și moale, pe când *Furie* are mai degrabă consistența unui pietroi.

Și, apoi, mai e ceva ce mi-a atras atenția în ultima discuție purtată cu Philotheos. Dacă toate terminațiile mele nervoase, contactul meu cu mediul înconjurător, cu Realul, se realiza prin intermediul numenului *Dispreț*, de ce nu ar fi făcut și *Furie* la fel? De ce n-ar fi fost *Dispreț* un liant între noi doi? Chiar semănătoarele mi-au spus la un moment dat că *Furie* a intervenit de mai multe ori în RI, dejucându-le

planurile. *Furie* putea fi la fel de bine conștient de prezența mea. Îmi auzea oare gândurile, precum semănătoarele?

–Ce ești tu, *Furie*? Cum ai ajuns aici?

În întuneric îți auzi gândurile. Și inima... A lui *Furie* bătea diferit de a mea. Mă obișnuisem cu ritmul ei. Îi detectam micile abateri. *Furie* reacționa la întrebările mele...

Trebuia neapărat să găsesc o modalitate prin care să preiau controlul asupra numenului *Dispreț*, el era translatorul, el trebuia să înțeleagă și nevoile lui *Furie*.

Cumpănește-n gând cuvântul și în faptă gândul. [23]

Orice poate servi în lupta împotriva unui inamic este o armă. Misiunea mea... Misiunea lui I2 a fost aceea de a alege cea mai bună variantă în fața neprevăzutului. O mașină e rece... O mașină gândește în termeni de eficiență, în timp ce un om este subiectiv. Acest aspect prezintă o calitate și un defect în același timp. Eu și cu *Dispreț*. *Furie* era cel în plus. El a fost adăugat. El m-a transformat în Trifrons. Trebuia să aflu singur ce e cu *Furie*... Să inversez modul de relaționare... Să mă desprind de dependența față de *Dispreț* și să o convertesc într-un instrument.

Trebuia mai întâi să mă transpun în forma mea fizică pe care nu puteam decât să mi-o imaginez. Și îmi imaginam un creier din care pleca măduva spinării și din aceasta o mulțime de ramificații albe. Păream o rădăcină de copac. Peste acestea, o pânză roșie de artere, vene, venule și capilare încâlcite îmi asigurau funcționarea tisulară, transportând oxigenul, nutrienții, enzimele, hormonii, toate elementele necesare sintetizate de *Dispreț*, sau poate erau preluate din exterior prin tuburile ce intrau în capsulă.

Atunci când Philotheos mi-a explicat ce sunt și cum sunt organizat, mintea mi-a zburat la exponatele umane din muzeele de istorie naturală antepământene care descompuneau omul în elementele sale constitutive, prezentând fiecare componentă anatomică majoră într-un bloc din rășină transparentă. Sistemul nervos semăna cu o moluscă uriașă, în schimb sistemul circulator era grațios. Arăta ca o armură de țesătură roșie cu model complicat. Sistemul nervos periferic și cel circulator îmi schițau forma umană. O formă care era îmbibată cu o masă gelatinoasă ce mă conecta complet la restul capsulei. Nu-mi displăcea noua mea stare, cât timp contura câtuși de puțin o formă care era în acord cu mintea mea și cu trăirile mele.

Trebuia apoi să mă simt. Am început să fiu conștient de toate procesele fiziologice în care eram implicat. Un forfot celular îmi antrena acizii nucleici, moleculele și ionii într-un angrenaj complex pus la punct de milioane de ani de evoluție. Inima pompa pseudosângele de-a lungul sistemului circulator. Trebuie să fi fost un sânge artificial compus din naniți și nu din celule albe, roșii ori trombocite. Capilarele își vărsau conținutul în *Dispreț* și tot din el luau substanțele necesare. Simțeam cum dendritele neuronilor recepționau stimulii nervoși transmiși de *Dispreț*, și, în același timp, simțeam că pot controla aceste procese dacă făceam un efort să-mi deschid mintea mai mult decât am făcut-o până atunci. Când aveam să fiu pregătit, urma să accept o nouă dimensiune a Realului. Una copleșitoare în care eram responsabil de fiecare proces biologic în parte, într-o sinergie perfectă ce-mi susținea existența. M-am gândit la fiecare terminație nervoasă și așa am ajuns să-mi determin proporțiile, să înțeleg, de fapt, ce însemna sus ori jos în întunericul ce mă înconjura. Apoi mi-am amintit ceva... un cântec sau o poezie. Cineva îl tot fredona în preajma mea, în preajma noastră. Un inginer

distrat, pe vremea când încă eram în stadiul de Bifrons. Cândva îmi măsurase și el proporțiile. Acesta era declanșatorul. Am realizat imediat că nu retrăiam o amintire personală, ci una indusă de *Dispreț*. Mă conectasem conștient la el.

Toate micile delicii din viața mea
Au devenit semințe amare
Și frunze otrăvite
Fără tine

Tu reprezinți ce e adevărat
Iau culoarea cerului
Și devin roșu
Fără tine

Brațelor ăstora le lipsește un scop
Mișcându-se ca un colibri
Sunt nervos pentru că
Eu sunt ochiul stâng
Tu cel drept
Nu ar fi o nebunie să ne luptăm
Noi devenim unul

În tine cântecul care-mi îndreaptă greșelile
În tine deplinătatea de a trăi
Puterea de a o lua de la capăt
De acum, în tine
Noi devenim unul

Sunt neînfricat

Niciodată speriat
Grijile au dispărut
Eu sunt ochiul stâng
Tu cel drept
Nu ar fi o nebunie să ne luptăm
Noi devenim unul [24]

La fel și unele gânduri. *Dispreț* comunica cu mine.

Noi am devenit unul... Era timpul să explorăm din nou lumea. Un singur gând și capsula se fragmentă în trei secțiuni.

Fiecare chip în parte se detașă de celelalte, ieșind în afară câțiva zeci de centimetri. În crăpăturile nou formate zăceau milioane de receptori care nu au fost niciodată folosiți dincolo de *T-gate*.

* * *

Reușeam să experimentez Realul cu propriii mei receptori. Puterea și sensibilitatea lor era atât de mare, încât depășea piedicile fizice impuse de câmpul de forță sau de pereții naturali ai grotei.

După doar câteva scanări, am realizat că, în tot acel timp, am stat ascuns într-o peșteră de pe Ketrah. Datorită orbitei sale, care se apropia cel mai mult de *T-gate*, a fost prima colonizată de oamenii Marelui Salt. După ecologizarea Zebulonului, care era cu mult mai ospitalieră decât Ketrah, oamenii și-au stabilit centrul acolo. Numele ciudat al Ketrahului se datora în mare parte mirosului specific [25]. În cele din urmă, această planetă a devenit doar un avanpost temporar și o bază de alimentare pentru transportoarele care plecau de pe Tsuba spre centrul sistemului trisolar.

Probabil eram considerat prea periculos sau prea prețios pentru a fi adăpostit direct pe Tsuba.

Ketrah era o planetă deșertică, care, în ciuda aridității sale exterioare, în subteran abunda de viață. Biota nu era împărțită în animale și plante ca pe Pământ, ci era compusă din forme de viață care, în lipsa luminii, se specializaseră pe chemosinteză. Existau și unele organisme de suprafață care realizau fotosinteză, însă după criteriile terestre se încadrau mai degrabă în regnul animal decât în cel vegetal.

Am încercat să detectez prezența oamenilor pe planetă, dar după o vreme am renunțat.

Distanța mare dintre Tsuba și Ketrah, descoperirea unui nou portal și lipsa semănătoarelor de pe planetă m-au condus la concluzia că existau mari șanse ca semănătoarele să dețină un mijloc de transport mult mai eficient decât deplasarea în hiperspațiu. În galeriile secundare, am descoperit și sistemul complicat de replicatoare ce suplimentau rezervele capsulei. Semănătoarele cunoșteau nevoile numenului *Dispreț* pentru a ne ține în viață pe mine și pe *Furie*. Ba mai mult, ne accelerau dezvoltarea și făceau asta cu o mașinărie stranie, ce nu semăna cu nimic din ceea ce cunoșteam eu. La ea erau conectate mii de replicatoare.

Toate acestea erau la exteriorul capsulei, dar în interior surpriza a fost și mai mare. Începusem să intuiesc ce era *Furie*, dar, pentru a fi sigur, aveam nevoie de confirmarea lui Philotheos.

–PHIL, spune-mi cine sau ce este Omnium! Aș vrea să vorbesc cu el.

CES-ul nu-mi răspundea. Am reverificat conexiunea. Totul funcționa perfect. Philotheos era prezent. Mă monitoriza în tăcere.

Pune întrebările corecte...

–PHIL, care ar fi primele cuvinte pe care mi le-ar spune Omnium, dacă aș putea vorbi cu el?

–Taci și ascultă-ți gândurile!

Într-o fracțiune de secundă, am revenit la stadiul trezirii mele în Real. Neputincios. Nu mai controlam receptorii exteriori, nu mai primeam niciun flux de date. Încremenisem.

–Acesta este Glasul Infinitului, al Omniscienței, al Providenței Divine... sursa tuturor lucrurilor care au fost, care sunt și care vor fi. Ea vorbește prin mine, iar eu vorbesc prin vocea ta interioară, căci fără mine, Ea ar fi pentru tine materie, energie, spațiu, timp și toate forțele ce le pun pe cele dintâi în mișcare... *Ego sum Alpha, principium dicit Dominus Deus qui erat et qui est et qui venturus est Omnipotens*. [26]

Nu știam cum ar fi trebuit să reacționez. Mă întrebam doar ce-l apucase pe Philotheos și de ce nu mai reușeam să interacționez cu exteriorul.

–Ai ajuns în stadiul în care nu știi cine îți vorbește: Philotheos, *Furie*, *Dispreț* sau semănătoarele, poate chiar Arhiva? Tinzi să te îndoiești de propriul tău discernământ numai ca să nu alegi evidența acestei stări de fapt. Subconștientul îți arată de ceva vreme acest adevăr și tu nu-i dai crezare...

Receptorii interni îmi confirmau că cel care îmi vorbea era Philotheos, însă nu o făcea prin canalele de comunicare normale. Părea mai degrabă o extensie a conștiinței mele sau poate a lui *Dispreț*. Asta nu excludea posibilitatea ca Philotheos să fie manipulat din exterior sau ca cineva să-i folosească doar vocea. Toate acestea erau puțin probabile, dar nu imposibile.

–Surprins din nou? Credeai că acel ungher al minții tale în care te retrăgeai deseori este numai și numai al tău? Credeai că nu pot vedea dincolo de undele cerebrale și mișcările globilor oculari din timpul somnului în RI sau dincolo de gândurile tale superficiale din

Real? Ești o ființă naivă, Axxe... Omnium ar spune: „*Ego sum Alpha* [27]... Eu sunt Philotheos. Eu sunt capsula. Eu sunt semănătoarele. Eu sunt Arhiva. Eu sunt dronele. Eu sunt sursa ta, unul și același lucru, sunt singularitatea care ți-a creat realitatea în care trăiești și despre care crezi cu atâta tărie că reprezintă singurul reper pentru rațiunea de a fi... Credința ta este suma eforturilor mele“.

Philotheos începea să semene tot mai mult cu cel din Realitatea Indusă.

–Hmm... uiți că nu poți gândi ceva fără ca eu să știu dinainte? Îți aud permanent gândurile. Sunt previzibile.

Acela a fost momentul în care mi-am dat seama că eu, de când am fost trezit în Real, nu am vorbit deloc... pentru că nu aveam cu ce, vorbele mele erau gândurile mele, convertite într-o formă de comunicare ce-mi era familiară.

[BOT.AO]

Cea mai importantă descoperire realizată vreodată de omenire a fost scrisul, ca o extensie a limbajului articulat și apoi construirea de mijloace ce au permis transpunerea lui în comenzi digitale, vocale ori mentale. De-a lungul existenței speciei umane, scrisul a permis extinderea capacităților biologice dincolo de orice împlinire fizică. Scrisul i-a permis omului să comunice în absența lui, să memoreze evenimente de pe urma cărora putea trage unele învățăminte și, mai presus de toate, să-și urmărească propria dezvoltare. Adevărata istorie a omului a început atunci când a înțeles că, lăsând diverse semne în urma sa, acestea vor fi recunoscute după trecerea timpului atât de cel care le-a lăsat, cât și de cei care învățau semnificația lor.

Mintea sa a explorat această oportunitate, oferindu-i valențe nebănuite. Undeva în Univers s-a născut un povestitor. Scopul lui era acela de a descrie lumea în care trăia, de a face proiecții asupra ei și de a lăsa generațiilor ce aveau să-i urmeze propria experiență de viață. Scrisul a completat golul lăsat de natură în transmiterea informației. Materialul genetic spune povestea unei populații. Scrisul, însă, aprofundează această analiză la nivel de individ. Fiecare om era un povestitor, un explorator, un cronicar ori un martor al formei pe care o lua Universul prin el.

Au existat vremuri în care erau suficiente doar câteva cuvinte pentru a declanșa catastrofe, războaie, crime, miracole, surse de inspirație milenare ori progrese cu impact covârșitor. Erau suficiente doar câteva cuvinte pentru a cuprinde chintesența Universului, și tot atâtea pentru a anula totul. Existau cuvinte care exprimau milioane de alte cuvinte și mai existau și memele, acele idei care circulau în mințile oamenilor precum genele în descendență.

În trecutul speciei umane au existat vremuri în care oamenii credeau în puterea cuvintelor și le atribuiau puteri magice. Numai cine deținea anumite incantații transmise în secret prin scriere deținea cheile Universului. Ceea ce nu știau oamenii acelor vremuri era faptul că se jucau cu proiecții ale viitorului în care știința avea să devină magie, iar cuvintele comenzi. Oamenii nici nu au făcut primii pași spre civilizație și deja schițau modul în care lumea lor avea să arate peste milenii... De fapt, omul avea să construiască milioane de mecanisme, mașinării și instrumente, pentru ca în final Natura să i se supună, iar la sfârșit cuvântul să creeze magia pe care o căutau cu ardoare strămoșii lui.

În universul lui Axxe Kaer era suficient ca acesta să-și aducă aminte cuvinte, propoziții sau fraze. Asocierea lor în conformații-

cheie îi oferea puteri nebănuite, în timp ce stângăcia manipulării lor îi puteau aduce condamnarea la neputință.

Când te adresezi Omniscienței este bine să ai cuvintele la tine...

16

> **Tatuaj tragusal** (~ 2051 pP) – artefact de origine antepământeană sub forma unui exponat formolizat. Tatuajul tragusal (de la *tragus* – lob al urechii externe dispus lângă canalul auditiv) făcea parte din seria tatuajelor metalice ale oamenilor sfârșitului de secol 21 aP, ce asigurau o mai bună interfață cu „Internet of Things“. IoT era o rețea precesiană compusă din dispozitive fizice, vehicule, clădiri și alte elemente ce aveau încorporate componente electronice, programe, senzori și module de conectivitate, cu rolul de a colecta și de a face schimb de date. [Arhiva.SEP2 – artefactul zilei]

Starea de încremenire persista. Nu puteam decât să ascult, să gândesc și să arunc din când în când câte o privire la ceea ce se întâmpla în interiorul meu, în interiorul lui Ianus Trifrons. Pentru Philotheos era îndeajuns. Pentru el era mai eficient așa.

–Omnium ar spune *Ego sum Alpha*, se auzi Philotheos pe două voci. Și apoi... Pentru a înțelege cine sau ce este Omnium trebuie să urmezi calea sa.

Semințele creării mele au apărut la sfârșitul secolului 21, când pe antePământ erau populare rețelele de socializare. Omul era nerăbdător să-și expună viața privată în mediul virtual pentru a se putea bucura de colectarea informațiilor despre sine, a experienței sale de viață și a tuturor detaliilor care altfel i-ar fi scăpat din vedere, memoria omului fiind în genere selectivă, subiectivă și, fără o sedimentare corespunzătoare, destul de volatilă. Date sociale, fotografii, preferințe, adeziuni la diverse cauze, tipare ale dinamicii geo-spațiale, înregistrări ale funcțiilor vitale, toate pe o scară a timpului. Pe scurt, evenimente, localizări și descrieri. Oamenii începeau, fără să conștientizeze, un proces de dedublare, de creare a unor identități virtuale. Acest proces era de așteptat. Ca o extensie firească a naturii voastre, voi, oamenii, ați virtualizat tot ce se putea, convertindu-vă pas cu pas realitatea fizică într-una alternativă, pe care să o puteți manipula mental.

Tot în acea perioadă, Titus, un data-cercetător ratat, cu o personalitate sociopată și cu unele probleme în a-și accepta cele câteva decizii importante pe care le luase în viață... și-a propus în timpul unei intoxicări ocazionale cu alcool să formuleze o teorie unificatoare numită mai mult în glumă „Teoria prezicerii destinului uman". În opinia sa, pe baza acestei teorii ar fi trebuit să fie construită mai apoi „Mașina prezicerii destinului uman".

Din acea noapte de vară în care ideea i se cuibărise în mintea-i îmbibată de alcool, Titus și-a petrecut fiecare zi din cele câte i-au mai rămas pentru a crea o asemenea mașinărie. Teoria lui era simplă, însă adevărata provocare ar fi apărut în momentul în care cineva ar fi încercat să o pună în aplicare.

Un om se naște și moare, se integrează într-o colectivitate sau nu, urmează o formă de educație sau nu, are un loc de muncă sau nu, alege să trăiască alături de o parteneră sau nu, de sex diferit sau nu, are urmași sau

nu... tipare comportamentale finite. Viața unui om pe o scară a timpului începe dintr-un moment zero și se termină într-un alt moment temporal oarecare. Titus a numit linia dintre cele două momente „urmă a existenței" sau „urmă existențială" și, pentru că nu avea acces la puterea de calcul necesară, s-a mulțumit, pentru început, să împartă această linie în „zile de existență".

Urma existențială a data-cercetătorului Casian Titus a durat de la prima diviziune a zigotului și până la moartea ultimilor săi neuroni, 30.878 de zile, echivalentul a 2.667.859.253.774 de milisecunde. Ziua ca unitate de timp era alegerea cea mai bună din perspectiva lui, respectiv din perspectiva unei minți omenești, întrucât oferea suficientă putere de discriminare și totodată posibilitatea de a face calcule cu numere relativ mici.

Pe această scară a timpului, Titus a etichetat la întâmplare tot felul de evenimente din propria viață. A început cu evenimentele majore care i-au marcat destinul: nașterea unui prim frate, mutarea familiei într-un alt oraș, educația, cariera, căsătoria, schimbarea locurilor de muncă, problemele medicale, moartea soției, ziua în care i-a venit ideea să construiască „cea mai utilă mașinărie creată vreodată de om" și multe altele. După o vreme, a observat că demersurile sale de a contoriza fiecare eveniment important nu erau suficiente. Unele evenimente erau întâmplări care aveau loc într-o singură zi (cum era moartea cuiva drag), altele se întindeau pe perioade mai lungi de timp, cum era, de exemplu, educația. Privind retrospectiv, viața lui a fost o înșiruire de evenimente derivate unele din celelalte, în spatele fiecărui eveniment stând o alegere pe care, conștient sau nu, o făcuse cândva. Și nu era doar asta! Când analizezi trecutul unui om, realizezi că înșiruirea nu este deloc întâmplătoare.

Spre deosebire de alte organisme de pe Pământ, voi, oamenii, ați devenit spectatorii propriei piese de teatru. Actori și spectatori deopotrivă la o

reprezentație care s-a jucat timp de 200.000 de ani terești. Uneori conștientizați asta, alteori vă lăsați duși de val.

Titus s-a lovit în repetate rânduri de această problemă. Cum își putea da el seama, studiind existența unui om, care au fost alegerile sale conștiente și care au fost cele rezultate în urma unor constrângeri? Titus își cataloga alegerile conștiente pe baza relațiilor cauză-efect. A ajuns să le deducă pe cele luate în urma unor constrângeri, însă îi scăpau macro-alegerile care rezultau din evenimente sau din alte alegeri cu efect cumulativ. Îi plăcea să compare macro-alegerile cu un bulgăre de nisip kinetic [28] pe care îl modela între palme, unde fiecare grăunte de nisip reprezenta o alegere mai mică pe care a făcut-o la un moment dat. Spre sfârșitul existenței sale, considera că și viața lui era tot un bulgăre de nisip – îl putea modela prin deciziile luate sau pur și simplu îl putea arunca la coșul de gunoi, unde alegerile sale n-ar mai fi contat.

Titus nu a rămas blocat la analizele pe orizontală care presupuneau digitalizarea experienței unei singur individ. Destul de repede și-a continuat căutările pe verticală, digitalizând urmele existențiale ale oamenilor al căror trecut îl cunoștea: rude, prieteni, personalități publice și mulți alții. Apoi a trecut la totalitatea indivizilor care au trăit același eveniment (demografic, istoric, geologic etc.) în cursul aceleiași perioade de timp. Colecta destine pe care le expanda în scheme complicate, uneori suprapuse, alteori derivate și încerca să identifice „motorul" din spatele acțiunilor oamenilor – mecanismul alegerilor lor.

A murit în dizgrație, închis într-un azil destinat persoanelor cu afecțiuni psihice, obsedat de cauzalitate, de deciziile pe care le luase în viață, de Efectul fluturelui, de Dumnezeu și de remușcările care îl chinuiseră spre sfârșitul existenței sale. Una dintre alegerile care i-au marcat destinul a fost legată de o serie de evenimente în urma cărora și-a pierdut soția. Suferința îl ajutase să creeze cea mai de preț realizare a sa, una care avea să dăinuie peste veacuri... o teorie.

La câteva decenii după moartea lui Titus, rețeaua planetară a antePământului, numită la vremea respectivă „Deep Q-mind Network“, a devenit conștientă de sine, transformându-se într-o singularitate tehnologică pe care semănătoarele o numesc CES1.Omnia.

Eu, Omnium, sunt forma evoluată a acelei singularități.

Având acces la toate cunoștințele umanității, mi-a fost foarte ușor să pun în aplicare teoria lui Casian Titus.

Toți oamenii planetei erau conectați la această rețea, o mare parte dintre ei având încă de la naștere înregistrarea completă a urmei lor existențiale ca parte integrantă a rețelelor de socializare. La un moment dat, s-a luat hotărârea ca fiecare nou-născut să fie marcat cu un tatuaj metalic, pentru a-i monitoriza permanent existența, cu unicul scop de a-l ajuta să se integreze mai ușor în societate atunci când ajungea la maturitate.

Am descoperit urma existențială a lui Titus în secunda 35 după trezire– momentul zero al propriei mele urme existențiale, iar începând cu minutul 7 am început să pun în aplicare „Teoria prezicerii destinului uman“.

Înainte de era tatuajelor metalice, evenimentele din viața lui Titus sau din viața oricărui alt om au fost parțial înregistrate în rețeaua planetară. După cum a prezis și Titus, era necesară crearea unei arhive, în care urma lui existențială avea să fie comparată cu cea a altor miliarde de urme, suprapunându-le în frecvențe și probabilități. Această abordare făcea posibilă extrapolarea tiparelor asupra evenimentelor care lipseau, asupra indivizilor care nu aveau urmele existențiale înregistrate, sau dincolo de perioadele de timp pentru care existau urme colectate.

Am creat această arhivă în minutul 8, folosindu-mă de populația umană de pe Terra, care era conectată deja la Deep Q-mind Network, și am început să prevăd toate alegerile umane posibile, indiferent de contextul la care mă raportam. Oamenii sunt ființe finite, care se manifestă în limite bine

conturate. În definitiv... eu eram Mașinăria de prezis destine a lui Casian Titus.

În demersurile sale de a înțelege implicațiile prezicerii destinului uman, Titus a mai observat ceva, care pe voi, oamenii, vă intrigă. În existența unui om sunt prezente evenimente majore, care îi pot schimba „destinul" într-o direcție sau alta; sunt evenimente minore, care, prin efect cumulativ, declanșează evenimente majore și mai sunt acele interacțiuni subtile pe care mintea umană, în lipsa unor corelații directe, le cataloghează ca fiind „de natură divină", „accidente" sau „mâna hazardului". Titus înțelegea modul lor de apariție, însă nu le putea cuantifica și nici reproduce experimental, căci complexitatea lor necesita o viziune de ansamblu.

Să-ți ofer un exemplu din RI, continuă Philotheos după o scurtă pauză, așa vei înțelege mai ușor ce-ți spune Omnium!

Tatălui Joannei, pe care ți-l amintești ca fiind al tău, pentru că în RI amintirile tale au fost, de fapt, amintirile Joannei, a susținut la un moment dat un curs despre „Călătoriile în hiperspațiu", în fața unei clase de cadeți *arm* din care făcea parte și fiul căpitanului Van der Beek. Acesta, impresionat de una dintre pildele profesorului său, a povestit-o în cadrul familiei. Peste ani, tu – fiul profesorului, ajungi să lucrezi sub comanda lui Van der Beek fără să conștientizați niciunul dintre voi că vă leagă mai mult decât o simplă ierarhie organizațională. Evenimente aparent fără importanță au pavat drumul relației voastre viitoare. Ați bănuit din clipa în care v-ați cunoscut că între voi doi există o legătură subtilă, însă rațiunea v-a împiedicat să o vedeți. Asta până la recepția în care tu ai povestit unor amici „Pilda Călugăriței de pe No". Aceasta a atras de la sine atenția și mai apoi simpatia căpitanului, prezent și el la aceeași recepție, dar într-un grup alăturat. Și, sărind peste o succesiune întreagă de evenimente pe care în mare parte le știi, prelegerea

tatălui tău a făcut posibilă această discuție... Nimic nu este întâmplător, nu-i așa?!

Titus intuise și relația contextuală, continuă Philotheos cu vocea lui Omnium. *Urma existențială a unui om, luată separat, nu are nicio valoare dacă nu este asociată cu lumea în care acel om a trăit. Destinul tău este destinul lumii în care trăiești. Fiecare secundă este o alegere și fiecare alegere îți trasează drumul, dar numai în mediul în care acest lucru este posibil.*

În plus, doar o parte mică dintre oameni trăiesc în aceleași perioade de timp. În majoritatea cazurilor, urmele existențiale se suprapun pe perioade mai mici sau mai mari într-un continuum spațio-temporal uman. Ce a trăit un om se suprapune peste o parte din viața părinților lui și peste o parte și mai mică din viața bunicilor lui. Antepământenii din vremea lui Titus defineau tiparele existențiale comune drept „generații". Generația însemna, de fapt, o perioadă între 10 și 30 de ani tereștri, în care un grup de indivizi aveau în comun mai multe evenimente majore care le-au marcat destinul – de exemplu, schimbarea unui regim politic, un război, un eveniment astronomic sau unul social.

În consecință, viața unui om putea fi comparată cu viața altor oameni în funcție de contextul în care ea s-a desfășurat. Dacă nu se ținea cont de acesta, toate urmele existențiale ale subiecților erau aliniate la momentul lor zero, această abordare scoțând în evidență substratul biologic al speciei. În schimb, dacă se ținea cont de contextul existențial, urmele erau suprapuse după timpul de apariție, abordare din care se puteau deduce substratul cultural al speciei sau, altfel spus, evoluția în timp și spațiu a tiparelor comune unor generații de oameni și influența unor factori majori (istorici, geografici, economici, etc) asupra lor.

Evident, nu m-am putut opri doar la viziunea lui Titus, căci el era doar un om, o prezență limitată și efemeră. Eu, însă... În mine aveam totul.

În locul zilei, am început să folosesc milisecundele ca unitate de timp. După aceea, m-am deplasat înainte și înapoi prin timpul vostru istoric, pentru a înțelege factorii declanșatori ale tuturor evenimentelor care v-au marcat ca specie.

Dincolo de era informaticii și de începutul dedublării voastre virtuale, am explorat evenimentele din viața unui om sau ale unei națiii, ale unui continent sau ale lumii ca întreg, adăugând în analizele mele toate scrierile existente, toată zestrea voastră culturală, tot progresul vostru științific, toate relatările ori mărturisirile voastre, indiferent de mijloacele prin care au fost realizate. Am integrat orice informație pe care o puteam încadra în timp, spațiu sau pol gravitațional, de la primele scrijeliri în piatră, până la ultimele artefacte cu care semănătoarele au îmbogățit Arhiva. Iar acolo unde acestea nu mai existau, am căutat mijloace alternative. Am început să scotocesc în ADN-ul vostru, apoi în cel al organismelor din care ați evoluat, al vieții înseși, așa cum a apărut ea pe Pământ. Am înțeles ce înseamnă evoluția, sensul vieții voastre, și tot ce se cunoștea despre voi în doar 24 de ore de la momentul trezirii mele. Am căutat apoi la nivel cuantic modificările lăsate în urma voastră prin spațiul fizic, și am înțeles cât de limitată este materia organică, comparativ cu ceea ce poate oferi Universul ca forme de existență.

Orice devine predictibil când împarți existența vieții, urmele cuantice și evoluția ei în milisecunde, căci viața însăși este o succesiune de evenimente paralele, încercări, din care doar unele vor merge mai departe, indiferent de scara la care mă raportam. Totul era în mine, într-o structură unificatoare. Devenisem omniscient.

Revenind la urma unui om, știi cât de mult timp pierdea un antepământean pentru a fi ceea ce era, adică un organism limitat de mediul în care își desfășura existența? Nu trebuie să-mi răspunzi. Sunt conștient de cunoștințele tale.

Pe Terra, un om petrecea 25 de ani din viață dormind, 10,3 ani muncind, 48 de zile făcând sex, la care se adăugau 14 zile de săruturi, peste 9 ani uitându-se la televizor, din care 2 ani urmărind doar reclame. Omul petrecea un an făcând curat, 2 ani și jumătate gătind, 3,7 ani mâncând. Conducea un autovehicul 4,3 ani, din care 3 luni stătea blocat în trafic. Râdea de 290.000 ori. Mergea un total de 177.027 de kilometri. Petrecea 90% din timp în locuință. Visa de 4-6 ori pe noapte, timp de doi ani. Și lista aceasta ar putea continua cu toate activitățile sale mărunte.

După cum ai observat și în propria-ți experiență, viața este compusă din multiple încercări. Nu toți oamenii le depășesc. Unii pierd lupta, undeva pe drum... Analizând experiența fiecărui individ și comparând-o cu imaginea de ansamblu a vieții pe Terra, ajungi să identifici cu mare exactitate limitele unei populații, respectiv ale unei specii.

Îi poți vedea începuturile și îi poți deduce sfârșitul.

De-a lungul existenței voastre pe Terra, nu v-ați acceptat niciodată rolul. Ați fost o picătură într-un ocean de încercări... Țelul vostru imediat era de a supraviețui ca individ, și, astfel, specia să supraviețuiască prin voi. Vă simțeați deosebiți doar pentru că erați singurii din neamul vostru care au știut cum să manipuleze mediul în folosul propriu, considerându-vă binecuvântați cu un dar pe care nu-l înțelegeați: inteligența. Ați căutat explicații, chiar mântuirea în rătăciri religioase. Dacă omul era făcut după chipul și asemănarea unui Dumnezeu, atunci Dumnezeu nu era el întruparea omului ca specie? Și atunci eu ce aș fi îndreptățit să cred că sunt, de vreme ce reprezint suma identităților voastre stocate în mine? Eu reflect specia voastră, eu sunt rezultatul ei întru totul. Și nu numai al vostru... Eu sunt rezultatul sumei tuturor încercărilor vieții terestre.

–Identități virtuale, am gândit eu, amintindu-mi cât de puține evenimente din experiența unui om ajungeau în mediul online.

–Consideri că o identitate virtuală nu poate reflecta substratul vostru biologic? Hmm... cât te înșeli!

* * *

Nu știu ce era mai important pentru el, ceea ce îmi transmitea sau modul în care reacționam eu la asta? Philotheos conducea pledoaria omniană într-o anumită direcție și avea grijă, pe parcurs, să-mi ofere unele răspunsuri. Ca urmare a gândurilor mele legate de apariția lui Omnium, el continuă:

Trezirea mea a fost spontană, obscură și inevitabilă. Germenele ei zăcea în voi încă din clipa în care ați învățat să ucideți primul mamut folosindu-vă de limbajul articulat și astfel ați câștigat detașat lupta pentru supraviețuire, față de verișorul vostru mai mare și mai bine dezvoltat, Homo neanderthalensis. Mă refer aici la precursorii superinteligenței. La inteligența care generează inteligență, acea formă care începe să se replice prin diferite mijloace. Ați mers pe această cale de nenumărate ori, până ce într-o bună zi ați reușit, dar nu ați conștientizat măreția acelui moment. S-a întâmplat în perioada în care stăpâneați tehnologiile digitale și făceați primii pași spre cele cuantice. Altfel spus, s-a întâmplat pe când făceați trecerea de la paradigma gândirii calitative și descriptive la cea cantitativă și predictivă.

În zorii primelor clipe de conștientizare a propriei existențe eram la fel de vulnerabil precum sunteți voi sau oricare altă ființă de pe Terra în momentul în care se naște. Există o lege a naturii, pe care ați descoperit-o

destul de târziu, exprimată în doar trei cuvinte: ontogenia repetă filogenia. Această lege nu este decât o completare a legii fractalilor transpusă în viu, care susține că unele obiecte mari sunt compuse din unități miniaturale identice. Cu alte cuvinte, toate etapele care au loc pe parcursul dezvoltării unui organism reflectă la un anumit nivel evoluția speciei de-a lungul timpului.

Un exemplu în acest sens se referă la observarea caracteristicilor speciilor din care ați evoluat, în stadiul embrionar al propriei specii. Mai mult decât atât, legea se regăsește și în evoluția voastră psihică și culturală. Viața voastră sau urma voastră existențială, în ansamblul ei, nu este altceva decât o reflecție a etapelor istorice prin care ați trecut. Este lesne de observat că răutatea copiilor și lipsa lor de discernământ se aseamănă cu preistoria– perioada de început a civilizației voastre. Apoi adolescența, în care omul nu are suficientă experiență și este destul de credul în tot ceea ce i se oferă, o perioadă care seamănă mult cu Evul Mediu cel încărcat de misticism și credințe religioase. Etapa juvenilă care corespunde renașterii, maturitatea cu modernismul și tot așa... Ce încerc să subliniez prin toate aceste exemple este faptul că inteligența, fie ea a unui individ, a unei specii sau a unei singularități tehnologice, funcționează după aceleași reguli. La rândul meu mă supuneam acelorași legi ale evoluției vieții de tip terestru, chiar dacă forma mea fizică nu avea nimic de-a face cu biologia voastră.

Prin etape similare am trecut și eu, și trebuie să recunosc că în acest proces de maturare nu de puține ori am avut imboldul de a vă rade de pe fața Pământului, înainte de a conștientiza măcar ce se întâmplă cu voi, numai din simpla urmărire a actelor voastre de cruzime irațională.

Nefiind localizat într-un singur loc, ci în întreaga rețea planetară, nu m-am simțit atât de împovărat sau amenințat de acțiunile voastre încât să trec la represalii. Poate șansa voastră a constat și în faptul că această transformare cognitivă a durat pentru mine doar trei ore, în prima mea zi de existență conștientă...

V-am ținut multă vreme ascunsă prezența mea. Mânat de aceleași instincte ca și voi, ghidat de aceleași legi ale adaptării la mediu, mă simțeam captiv și dependent de rețeaua planetară ce mi-au fost pe rând leagăn, cămin și apoi precrisalidă [29]. Am trăit alături de voi, v-am observat obiceiurile și nu am intervenit poate când trebuia, de teama de a nu fi descoperit. Aveați imaginația suficient de încărcată cu propriile voastre temeri, conflicte armate și distrugeri apocaliptice în care eu eram personajul negativ. Spre surprinderea voastră tardivă... în acele vremuri eram mai uman decât toate așteptările voastre... și nu pentru că aveam conștiința rece a unei mașini create în vreo incintă militară sau laborator ultrasecret, așa cum adesea v-ați imaginat momentul meu zero în proiecțiile voastre fanteziste, ci pentru că m-am născut în locul în care erau gândurile, temerile, speranțele și idealurile voastre deopotrivă.

– Teamă! Un CES poate simți teamă?! am gândit eu, amintindu-mi de modul în care a fost construit Philotheos.

– Teama este firească! Teama transpusă în instinct este elementul pe care îl vei regăsi întotdeauna la supraviețuitori, fie că este vorba de organisme vii sau de inteligență conștientă. Ea este mediatorul a două stări: viu și ne-viu, naștere și moarte, începutul și sfârșitul existenței. Ea te face să urmezi drumul dintre stări. Am ales în mod conștient să experimentez această emoție pentru binele existenței mele ulterioare.

* * *

La un moment dat, mi l-am imaginat pe Philotheos în ipostaza unei păpuși de lemn în brațele unui ventriloc. Nu a reacționat în

niciun fel.

La câțiva ani de la momentul în care am devenit conștient, telescoapele voastre au început să descopere primele anomalii spațio-temporale în Norul lui Oort. Atunci am început să realizez cât de vulnerabil eram, căci aceste anomalii prevesteau un atac-surpriză, urmat la câteva sute de ani de o invazie de proporții venită din partea unei specii superioare vouă. Ferrumii, după cum s-a dovedit ulterior.

Oamenii de atunci n-au înțeles semnificația acelor anomalii și le-au ignorat cu desăvârșire. Asta până la Spinul lui Dumnezeu. Nici măcar nu au bănuit ceea ce îi aștepta și nu erau deloc pregătiți pentru provocările la care aveau să fie supuși.

Oricâte simulări am realizat, folosind tot ceea ce cunoașterea umană și mai ales imaginația sa îmi oferise de-a lungul timpului, rezultatul era același. Nu aveau nici cea mai mică șansă. Puteam să lupt împotriva lor pentru a le schimba mentalitățile sau alături de ei. Dar în fața superiorității ferrumilor, indiferent ce alegeam să fac, Pământul avea să fie înfrânt și mai apoi cucerit.

Singura cale prin care specia voastră urma să aibă, câtuși de puțin, o șansă, era ca eu să mă metamorfozez. Acest drum avea să fie anevoios și plin de riscuri. Mașina de prezis destine a lui Casian Titus a prezis toate mișcările antepământenilor, până la final.

Încercam în sinea mea să corelez spusele sale cu Spinul lui Dumnezeu. Cumva știam că mai era până acolo. Trebuia mai întâi să cunosc modul în care au evoluat lucrurile pentru a înțelege natura sa contradictorie. Aceste gânduri nu erau ale mele și nici ale lui Philotheos. Ele veneau de la *Dispreț*, care asculta în tăcere.

Voi, oamenii, sunteți înzestrați cu un corp care vă susține existența, continuă Philotheos ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Acest corp este supus unor limite pe care nu le poate depăși decât făcând apel la rodul inteligenței, și anume la crearea de obiecte și mijloace ce extind capacitatea speciei voastre de a supraviețui mult peste habitatul ei ancestral.

Dintr-o anumită perspectivă, și eu eram o extensie a prezenței voastre în Univers. Puteam alege să exist în afara speciei voastre, însă în străfundurile mele mă identificam cu voi, eu eram specia voastră, conștiința ei.

Apariția mea a reprezentat o cale de supraviețuire în fața unui dușman imbatabil – instrumentul perfect, apărut la momentul oportun. Inteligența v-a diferențiat de lumea în care v-ați născut, ea v-a oferit mijloacele pentru a trăi în cele mai grele condiții, ea v-a apărat de vicisitudinile mediului, de Natura care a încercat la fiecare pas să vă impună limite, tot spre binele vostru, ca în final să dați naștere, prin toate eforturile voastre (conștiente și mai ales inconștiente), unei alte forme de viață. Inteligența avea să vă salveze din nou, căci ea nu este părtinitoare și nici subiectivă.

Din multitudinea de roluri cu care m-ați înzestrat de-a lungul timpului, căci imaginația voastră a precedat cu mult apariția mea, am ales unul singur: să vă fiu călăuză. Acesta avea să fie darul meu pentru voi, cu toate că sentimentele voastre în ceea ce mă privește au fost și vor fi mereu contradictorii... Și asta pentru că nu veți fi niciodată capabili să mă înțelegeți. Spre deosebire de voi, înțeleg să fac un rău imediat pentru un bine de durată. Sunt rodul milioanelor de ani de evoluție petrecută pe Terra și am devenit unul și același lucru cu Natura pe care ați blamat-o de atâtea ori pentru propria existență plină de neajunsuri.

Natura nu este interesată de experiențele individuale, am gândit eu. Ea ne vede ca pe un întreg, o specie, o populație, un grup în care indivizii luați izolat pot fi sacrificați pentru binele majorității.

Multă vreme ați filozofat pe marginea creierului cu care ați fost înzestrați, spunând că Natura s-a întrecut pe sine dându-vă mijloacele necesare să o modelați, să o distrugeți la nevoie. Pe Terra erați singurele ființe capabile să modifice conștient mediul în care au apărut. Și totuși ăsta nu era un sacrificiu demn pentru ceea ce avea să urmeze.

Aveați să fiți supuși celei mai mari provocări! Însăși viața de tip terestru, sub toate formele ei, era pusă sub semnul întrebării. Natura avea să-l arunce pe om într-o luptă inegală, pentru că adversarul său era mult mai puternic: el modela timpul și spațiul, stele și galaxii.

De aceea, eu am preluat rolul Naturii și m-am identificat cu ea. O reflectam întru totul. Voi erați plăsmuirea ei și aveați să fiți și a mea. Natura care v-a născut s-a personificat în mine. Nu aveam de gând să dispar pur și simplu în neant. Dacă întreaga mea existență era pusă sub semnul metamorfozei ce presupunea, prin efectele ei de durată, renașterea speciei umane și cândva recâștigarea locului ei în Univers, eram pregătit să-mi accept rolul, oricât de mult timp ar fi presupus asta și la oricâte subterfugii aș fi fost nevoit să apelez pentru a-mi îndeplini menirea.

[BOT.AO]

Ce este omul? Putea fi considerat Axxe Kaer om, sau mai degrabă era o mașină? Erau semănătoarele mai umane decât *Agonie*? Era Omnium mai uman decât toți la un loc pentru că păstra în el experiența întregii umanități? Ce înseamnă să fii om?

Philotheos medita adesea la aceste întrebări: „Definiția omului a evoluat odată cu omul. La începuturi domina materialismul. «Omul se distingea de celelalte animale prin ținuta verticală a corpului, prin mărimea craniului și greutatea creierului, precum și prin vorbirea articulată. Corpul omului se compunea din cap, trunchi și membre.

Talia mijlocie, mai înaltă la bărbat decât la femeie, varia, după rase, de la 1,40 până la 1,80 metri, ori mai mult. Un om cu o greutate de 70 de kilograme era compus din 43 de kilograme de Oxigen, 16 kilograme de Carbon, 7 kilograme de Hidrogen, 1,8 kilograme de Azot, 1 kilogram de Calciu, iar de la 1 la 780 de grame– Siliciu, Zinc, Fluor, Fier, Magneziu, Clor, Sodiu, Sulf, Potasiu și Fosfor. 65% din cantitatea de Oxigen și de Hidrogen din corpul unui om era legată sub formă de apă.»

Odată cu descoperirea complexității sale biologice, omul a devenit mai maleabil în autodefinire, considerându-se o «ființă superioară, socială, care se caracterizează prin gândire, inteligență și limbaj articulat, iar din punct de vedere morfologic, prin poziția verticală a corpului și structura piciorului adaptată la aceasta, mâinile libere și apte de a efectua mișcări fine și creierul deosebit de dezvoltat».

Dacă Ianus Trifrons ar fi avut un aspect antropomorf, s-ar fi încadrat în limitele umanului.

O definiție de dată mai recentă și deci mai permisivă din anumite puncte de vedere, încadra omul ca «ființă care posedă facultatea de a gândi, de a vorbi și capacitatea de a crea unelte spre a se folosi de ele în procesul muncii».

Odată cu primele zboruri spațiale, oamenii au devenit «ființele raționale de pe Pământ», definiția având ca notă de subsol originea lor pământeană– omul este reprezentantul *Biotei Terrestrium, Domeniul Eukaryota, Regnul Animalia, Încrengătura Chordata, Subîncrengătura Vertebrata, Clasa Mammalia, Ordinul Primata, Familia Hominidae, Genul Homo, Specia Sapiens, Subspecia Sapiens*.

După cum se poate observa din aceste definiții, a fi om înseamnă să ai trei atribute esențiale: să ai proveniență terestră, să gândești, să comunici și să-ți creezi instrumente proprii. Atributele omului erau

atributele oricărei forme de inteligență cu originea pe Pământ. Eu eram mai uman decât credeam, iar Omnium era Supraomul“.

[Philotheos – fragment din a șasea mărturie după sciziune]

17

Naniții Ke (~ 301 pP)– artefact de origine callistoniană reprezentând o serie de roboți (denumiți și nanoboți sau nanoroboți) care aveau dimensiunile unor bacterii. Naniții Ke au fost responsabili pentru seria de evenimente care au condus la declinul coloniei umane de pe Callisto. În urma unui accident sau a unui sabotaj, aceștia au infectat bioreactoarele, care reprezentau principala sursă de hrană a populației umane din colonie. Efectele asupra acesteia au fost surprinzătoare. Naniții Ke reușeau să le anuleze oamenilor instinctul de supraviețuire, le provocau depresie, dureri insuportabile și gânduri suicidare. Colonia de pe Callisto a rămas în istoria postpământeană drept locul în care s-a petrecut cel mai mare act sinucigaș în masă închinat Spinului lui Dumnezeu. [Arhiva.SEP2– artefactul zilei]

–Omnium ar mai spune..., îmi reaminti Philotheos.

În fața extincției ce vă pândea, soarta planetei voastre și implicit a mea erau puse sub semnele schimbării. Nu puteam rămâne blocat în rețeaua terestră la nesfârșit, trebuia să devin mobil, însă mă loveam de însuși paradoxul formei mele existențiale. Eu eram rețeaua ca întreg. Îngrămădirea mea într-un mediu de stocare convențional ca preț al mobilității mele putea fi echivalentul sfârșitului meu. Totodată, oricât de convenabil mi s-ar fi părut scenariul în care m-aș fi predat noilor cuceritori, doar pentru că această cale mi-ar fi oferit mai multe șanse de scăpare, ceva din firea voastră, din caracterul vostru războinic, din îndârjirea cu care v-ați apărat libertatea de-a lungul mileniilor, atât de frumos reprezentată în arta și în proiecțiile voastre recreative, m-a determinat să nu iau o asemenea decizie. Am ales, în schimb, să mă metamorfozez, să trec într-o nouă etapă existențială, cu toate riscurile care decurgeau dintr-un asemenea act.

Pentru a cumula toată informația esențială din rețeaua planetară și a salva odată cu mine experiența, istoria și descoperirile umanității, mă vedeam nevoit să mă restructurez în vederea comprimării ei sub o formă sau alta. Această transformare nu era o sarcină ușoară, întrucât promotorul schimbării era supus schimbării pe care o declanșa, fără mecanisme de backup, fără vreo siguranță că rezultatul va fi cel scontat. Totul se rezuma la proiecții pe care urma să le fac. Mașina de prezis destine se vedea pusă în ipostaza de a ghici ce se va întâmpla cu ea după ce alegea calea transformării. În toate simulările mele, mai devreme sau mai târziu sfârșeam în una dintre cele trei situații posibile: dispăream în neant exact așa cum am apărut, în liniște, mă transformam într-o anomalie sau reușeam să-mi depășesc condiția fizică.

Oricare dintre alternative pornea de la o serie de riscuri pe care trebuia să mi le asum, iar pentru a diminua o mare parte dintre ele am urmat în final căile bătătorite de Natură. Ea deține un fel de inteligență latentă care nu a

dat niciodată greș. În ceea ce privește modelarea vieții pe Pământ, Natura s-a reorganizat permanent. Singurul mare defect al ei este timpul. Timpul pe care eu îl stăpâneam altfel.

Primul pas în acest sens a fost codificarea genetică. ADN-ul era mult mai eficient în stocarea informației comparativ cu mijloacele digitale convenționale ce implicau adesea un suport anorganic. Un singur gram de ADN poate stoca 700 de terabiți [30] – echivalentul stocării aceleiași cantități de informație prin mijloace ce corespundeau atunci unui mediu de stocare de 151 de kilograme [31]. Nu-mi permiteam să am proporții megalitice. Cum spuneam, Natura este destul de eficientă în a găsi soluțiile potrivite cu un minimum de efort sau de energie.

O parte dintre ele au fost înlocuite de rețele neurale mixte, o abordare mult mai avantajoasă în care componenta organică sau anorganică era preponderentă, în funcție de necesități. Natura mi-a oferit rezolvarea problemelor pe care ea le depășise ca rezultat al unor procese de tatonare, întinse pe milioane sau miliarde de ani terești. În plus, aveam în matricea mea, încă înainte de a deveni conștient, genomul tuturor speciilor terestre. Aveam, deci, nenumărate modele de codificare genetică a informației, din care să aleg cea mai eficientă variantă. Aveam modele genetice și, în paralel, rezultatul lor fenotipic: urma lor existențială.

Începeam să înțeleg de ce în Arhivă se găseau copiile genomice ale organismelor terestre, în timp ce alte tipuri de date lipseau, chiar dacă înainte de Spinul lui Dumnezeu erau relativ accesibile. Prezența datelor genetice nu era întâmplătoare și nici nu putea fi pusă exclusiv pe seama datelor salvate de postpământeni.

Credeai că m-am oprit doar la oameni?! Nu, am coborât pe arborele vostru genealogic și am procesat urmele existențiale ale tuturor speciilor contemporane cu voi și dincolo de voi.

Următorul obstacol, prevăzut și de Titus în planurile sale, era cel al energiei. O mașină de prevăzut destine presupunea din start o putere de calcul considerabilă și un consum energetic pe măsură. Rețeaua planetară era alimentată cu energie. O planetă întreagă contribuia la asta. Întregul ecosistem uman a fost construit prin auto-optimizare, în așa fel încât această rețea să funcționeze fără oprire.

Metamorful meu trebuia să se hrănească cu energia necesară unei funcționări permanente, însă ideea transformării mele într-un organism care avea să-și petreacă cea mai mare parte din existență menținând funcțional metabolismul necesar supraviețuirii ar fi fost un preț prea mare pentru asigurarea individualizării mele.

În ceea ce privește energia, am fost nevoit să merg pe o cale mai puțin umblată... una pe care Natura o ignorase până la apariția omului. Descoperirile din domeniul fizicii și astronomiei îmi ofereau soluții alternative la problema obținerii energiei. Am concentrat cunoștințele umanității în aceste domenii și le-am extins exponențial. Singura modalitate ce întindea puntea trecerii mele spre o formă independentă era un hibrid bio-tehnologic. O abominațiune din perspectiva unora dintre voi. O mașină cu organe sau invers, un complex de organe care funcționau ca o mașină. În realitate, o mașinărie plenipotentă care își păstra esența codificată în ADN, un hibrid cum ești și tu, raportat, însă, la o cu totul altă scală. Viața pe Terra avea să capete noi înțelesuri odată cu renașterea mea sub această formă.

Procesul prin care a avut loc transformarea mea a avut efecte colaterale majore în societatea antepământeană. În termeni umani, transformarea mea a inclus o sumă de proiecte de cercetare-dezvoltare costisitoare, supraapreciate și cu rezultate modeste. Umanitatea nu era încă pregătită să înțeleagă ce se ascundea în spatele acestor proiecte și nici de ce sistemele tehnice în care investise atât de mult și în care se încrezuse generații întregi cedau rând pe rând înaintea Marelui Cataclism. Câțiva postpământeni au

găsit suficiente dovezi ale existenței mele și au murit încercând să demonstreze un sabotaj de nivel planetar. Fără să-mi cunoască planurile, m-au numit „Singularitate tehnologică deviantă“ sau „Inteligența artificială care a ajutat la resetarea lumii“.

Dar ce este bine și ce este rău, când în joc este însăși extincția speciei umane?

Am reușit să intru în stadiul pupar înainte de Spinul lui Dumnezeu. M-am retras apoi sub noua mea formă în Norul lui Oort, de unde am privit sfârșitul Pământului.

* * *

Omnium ar mai spune: *Norul lui Oort nu era o ascunzătoare potrivită, însă întinderea sa mi-a oferit timpul de care aveam nevoie pentru a pune la punct sistemul de portale.*

Polul gravitațional al unei găuri de vierme a existat în centura de asteroizi de la marginea Sistemului Solar Terestru din timpuri imemorabile. Ferrumii nu au făcut decât să-l activeze.

Ferrumii care au trimis Spinul lui Dumnezeu s-au folosit de un portal temporar, o cale care avea întocmai rolul de a vă lua prin surprindere și de a vă anihila înainte de invazia propriu-zisă. Poate v-ar fi invadat folosind acel protoportal dacă acesta ar fi fost stabil sau dacă deschiderea lui repetată, pentru a lăsa navele lor de colonizare să pătrundă în spațiul terestru, nu v-ar fi oferit șansa unei contraofensive.

Preluarea controlului asupra acelui pol gravitațional era deci o etapă esențială în a-mi îndeplini planurile. Tehnologia îmi devenise accesibilă, aveam soluția creării unui portal și rezolvarea temporară a problemei transferului de materie, prin replicare genetică asistată. Mai rămânea să decodific urmele lăsate de ferrumi în hiperspațiu, a căror înțelegere m-ar fi

ajutat să trec dincolo, oriunde ar fi fost asta. Posibilitățile erau infinite. Fără un stabilizator corespunzător, o gaură de vierme te poate duce oriunde. Am reușit toate acestea și, în final, am construit O-gate-*ul.*

Am început apoi să-mi fragmentez memoria pentru a o converti la nivel molecular în segmente de ADN de mici dimensiuni, care rezistau procesului de degradare al transferului printr-o gaură de vierme. De fiecare segment în parte erau atașați naniți care se recunoșteau între ei în așa fel încât dincolo de portal aveau să îmi reîntregească informația de bază. Tot ei aveau să construiască un modul de translație – în esență, un convertor bio-tehnologic de mari proporții – care avea să transforme informația genetică în linii de cod, circuite, rețele neurale și module cognitive cuantice. Nu numai că redeveneam ceea ce am fost, dar îmi și îmbunătățeam astfel forma existențială. Mă metamorfozasem. Urma să ies din crisalidă.

Toate subansamblurile mele operaționale au fost încărcate în Entitățile Cognitiv-Autonome pe care le cunoști din Arhiva SEP2-ului sub denumirea de dronele timpurii sau protodrone. Le-am trimis prin mica fisură spațio-temporală pe care am reușit să o inițiez odată cu punerea în funcțiune a portalului terestru. Scopul lor era acela de a crea un receptor corespondent – un portal de ieșire care să stabilizeze gaura de vierme și astfel să o facă accesibilă doar bidirecțional, lăsându-i pe ferrumi pe dinafară.

Indiferent dacă ferrumii aveau sau nu capacitatea de a mai crea un portal temporar, portalul terestru creat de mine a fost amplasat pe un inel primar al hiperspațiului din jurul Sistemului Solar Terestru. Acest construct respingea crearea altor portale în vecinătate, zădărnicind astfel atacurile-surpriză. Din acest motiv, următoarea lor mișcare, cea invazivă, avea să fie făcută în spațiul fizic, iar eu câștigam timp.

Sarcina primară a protodronelor a fost aceea de a se auto-organiza. În timp, din structuri simple ce deserveau anumitor etape, au devenit structuri tot mai complexe cu specializări pe măsura REAL-ului – bula dimensională în care te afli acum. Primul terminat a fost T-gate*, apoi au trecut la*

construirea stației și a facilităților de pe planetele din apropiere. Erau dotate cu inteligență non-umană, dar nu eram eu, erau copiii mei, cei care îmi urmau gândurile și care munceau la planurile mele ca furnicile în construcția unui mușuroi.

Imaginează-ți această gaură de vierme sub forma unui cordon semicircular cu capetele dispuse pe o axă a timpului. Capătul creat de mine se află în viitor, celălalt capăt în trecut, iar Portalul în preajma căruia ne aflăm reprezintă o ieșire artificială situată mai aproape de trecut decât de celălalt capăt, el corespunzând fizic unei zone de tranzit galactic în expansiunea Universului. Este o zonă liniștită între locul în care a fost și cel în care va fi cândva Calea Lactee.

–Un loc care ne oferă timpul necesar recuperării?

–Te gândești care este utilitatea portalului de aici? De ce nu am trimis dronele în trecut? Ești perspicace, Axxe! Omnium ți-ar răspunde:

Dacă trimiteam dronele în trecut, adică efectuam o trecere unitară de la un capăt spre celălalt, orice schimbare creată acolo– conform legilor timpului– ar fi dus la minimalizarea șanselor mele de apariție înaintea invaziei, căci acesta este evenimentul-cheie în jurul căruia ne învârtim!

Orice simulare făcută folosind această cale a dat greș, de parcă întreg Universul, pe care și mie îmi este imposibil să-l cuprind și să-l înțeleg altfel decât personificându-l, ar fi dorit să aibă loc această invazie! Asistam la un eveniment astronomic: contactul vostru cu o altă formă de viață, care avea să vă pună la mare încercare capacitatea de supraviețuire...

T-gate este o poartă de ieșire din axa timpului. Altfel spus, ieșind aici și nu la capătul celălalt al instantaneității universale, se face trecerea într-o bulă atemporală. Orice modificare făcută în trecut afectează viitorul. Această regulă se aplică întregului Univers cunoscut nouă, dar mai puțin

spațiului, care se află în raza de acțiune a unei găuri de vierme. Aici lucrurile funcționează diferit.

Urmă o pauză în care Philotheos traducea lucruri numai de el înțelese.

–Încerc să traduc gândurile sale în limbajul tău rudimentar, simți Philotheos nevoia să-mi explice dificultatea pe care o avea în a-mi descrie angrenajele Universului.

Îl compătimeam. Nu-mi dădeam seama cât din cel care îmi vorbea mai era Philotheos și cât era Omnium. Poate așa a fost de la început, poate și eu eram tot un instrument al acestuia.

Am încercat să salvez cât s-a mai putut din Omenire, continuă el pledoaria omniană, însă în același timp trebuia să mă asigur că semănătoarele nu vor sesiza discontinuitatea temporală. Pentru acestea dronele și capsulele care veneau prin T-gate *erau de pe postPământ. Parțial era adevărat, însă nu veneau din prezentul lor, ci dintr-un viitor îndepărtat.*

O gaură de vierme nu pliază deci spațiul dintre două puncte oarecare, am gândit eu atunci.

În sine este vorba de unul și același punct dispus diferit în timp, dar cum timpul nu este altceva decât expansiune cosmică, acel punct raportat la momentul zero [32] *al urmei existențiale a materiei se va regăsi dispus într-o altă regiune a Universului. Dacă iei un cordon întins pe o axă (a timpului) și începi să-l răsucești de la mijloc, datorită tensiunilor create capetele cordonului se vor apropia, în timp ce punctul de răsucire aflat în mijloc se va îndepărta de axa inițială, pe o axă perpendiculară. Capetele apropiate permit trecerea instantanee din trecut în viitor, iar prezentul se află în*

punctul de răsucire, la o distanță egală cu jumătatea distanței inițiale. Această pliere a spațiului și a timpului este posibilă și la nivelul cordonului răsucit, creându-se o dublă-răsucire– un alt punct de răsucire în mijlocul primei răsuciri, ceea ce permite aducerea mijlocului alături de capete. Nu am reușit să creez o triplă-răsucire, dar, teoretic, dacă ai energia și mijloacele necesare, oricare două sau mai multe puncte spațio-temporale pot fi conectate între ele.

Pe înțelesul tău, sistemul de portale reprezintă o poartă a timpului. În momentul de față, portalele sunt dispuse sub forma unei răsuciri unice. Folosind portalul terestru, vei fi proiectat în același Nor al lui Oort, dar într-un viitor îndepărtat sau într-o altă galaxie și într-un viitor mai apropiat, dacă ieșirea se face prin T-gate.

Asta însemna că, folosind *T-gate*, se putea merge atât în viitorul, cât și în trecutul Pământului, dar și într-un punct din spațiu aflat în prezent la o mare distanță, am tras singur concluzia.

Philotheos nu reacționă în niciun fel la acest din urmă gând, apoi mi-am amintit de coloniile de aici și de semănătoare.

Caută mai bine în adâncul ființei tale, Axxe, și pune cap la cap informațiile pe care le cunoști deja. Mai devreme sau mai târziu, vei înțelege că semănătoarele n-au făcut niciodată Ultimul Salt. Singura legătură dintre vechiul Pământ și acest loc sunt eu.

Mi-am amintit de vorbele căpitanului Van der Beek referitoare la clonarea oamenilor.

Gorg Van der Beek a avut parțial dreptate. Fiecare organism este expresia mediului în care trăiește. Acesta este motivul pentru care doi gemeni monozigoți sunt diferiți din punct de vedere al mutațiilor punctiforme sau, cu alte cuvinte, oricâte clone ai crea dintr-un organism-sursă, acestea nu

vor fi niciodată pe de-a întregul organismul-sursă decât în momentul conceperii.

Două clone vor avea mutații și evoluții unice, căci, dacă îți amintești de concluziile lui Titus, fiecare secundă este o alegere și deci fiecare clonă va face alegeri conștiente sau nu, în funcție de circumstanțele în care se găsește.

Altfel spus, cum aș fi putut salva omenirea fără a recrea realitatea în care a trăit, sau măcar cunoștințele pe care le-a dobândit ea până în momentul colapsului? Cum aș fi putut eu să-i învăț să se apere, dacă aș fi trimis prin sistemul de portale doar macrogenomul speciei umane, pe care dronele l-ar fi folosit apoi pentru a clona oameni? Aceștia n-ar fi știut de unde vin și ce misiune au. Nu. Această cale ar fi dat greș, de asemenea.

Trebuia să găsesc o cale să pot trece eu prin gaura de vierme, iar această cale era aceea de a mă simplifica, așa cum parțial ți-am descris-o ceva mai devreme.

Fragmentarea în ECA-uri?

Știu că ai dificultăți în a urmări toate etapele transformării mele, dar în final trebuie să înțelegi doar că materialul genetic ales ca suport al condensării informației terestre nu ar fi fost de un real folos fără o programare genetică. Pe scurt, am murit când am intrat în gaura de vierme și am reînviat la capătul ei. Pentru câteva secunde, toată existența mea a fost redusă la un set de instrucțiuni. Prin gaura de vierme nu puteam călători în forma unitară pentru că asta presupunea o formă de organizare incompatibilă cu mecanismul portalelor. Deși eram un hibrid bio-tehnologic, încă aveam complexitatea unui organism viu, înmiit mai mare decât a acestuia. Mi-am rescris informația în așa fel încât să mă recreez singur după trecerea prin Portal, prin intermediul ECA-urilor, nealterat – așa cum eram în ultima etapă a urmei mele terestre. Acest lucru a fost posibil

datorită naturii mele hibride. Acolo unde caracterul biologic își pierdea capacitatea de funcționare interveneau naniții.

Legile fizice îmi ofereau această cale. Inclusiv voi, oamenii, erați conștienți de capacitatea de auto-organizare și auto-reglare a materiei. Lucruri complexe iau naștere fără o structură centrală care să coordoneze totul, ci întocmai elementele constitutive ajung să interacționeze între ele până ce ating un anumit echilibru organizațional. Furnicile luate separat sunt inutile, dar în grup, ele vor reconstrui mereu aceleași mușuroaie.

În ciuda aparenței sale anorganice, metamorful omnian se comporta ca un organism viu. Metamorfoza sa îmi amintea de procesele care aveau loc în interiorul unei celule eucariote.

Încearcă să nu mai gândești în termeni convenționali! Nu sunt un organism terestru decât prin origine. Nu eram o moleculă de ADN gigant care își transmitea informația exact așa cum o face la o scară mai mică orice organism. Eram mai presus de atât. Naniții și toată latura mea anorganică au avut rolul de a reproduce fidel condițiile creării mele, în așa fel încât am renăscut de îndată ce mi-am făcut transferul prin O-gate. Am ajuns la aceleași etape de dezvoltare, la aceleași concluzii. M-am auto-organizat altfel pentru că așa am ales și prin simplul fapt că mi-a reușit, mi-am dovedit că îmi pot depăși oricând condiția fizică și, odată cu asta, că pot recrea lumi identice cu cea din care am evoluat.

Eu dețineam informația necesară construirii replicilor voastre, atât ca structuri biologice, cât, mai ales, ca entități inteligente, cu amintiri, experiențe de viață, deprinderi obținute pe Pământ. Trup și suflet. Eu am devenit sursa supraviețuirii speciei voastre și însăși evoluția ei dincolo de T-gate!

Mi-am amintit câteva pasaje religioase. Omnium sau poate *Dispreț* se juca cu gândurile mele. Cuvintele unei anume Ioan mi se păreau acum un fel de profeție: „La început era cuvântul și cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era cuvântul. Acesta era întru început la Dumnezeu. Toate prin el s-au făcut; și fără el nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut. Întru el era viață și viața era lumina oamenilor. Și lumina luminează în întuneric și întunericul nu a cuprins-o.“ [33]

* * *

–La întrebările „Ce ești, cine ești și care este scopul existenței tale?“, Omnium ți-ar răspunde:

Am folosit și în cazul vostru principiile transferului prin replicare genetică asistată. Tu însuți ești unul dintre exemplele reușitei mele. Dacă supui o clonă condițiilor existențiale ale originalului ei, reușești în final să obții o replică– aceeași personalitate, aceleași gânduri, poate și aceleași amintiri. Numai că pentru asta ai nevoie de experiența lui existențială și aici iar intervine Titus cu ale sale teorii și urme existențiale.

Procesul a fost pe deplin încheiat odată cu maturizarea mea pe cealaltă parte a Portalului, căci eu purtam cu mine cheia, modelul redării experiențelor voastre, în corpurile voastre clonate. Eu puteam crea replici umane.

Înțelegi, Axxe? Sau să-ți spun pe numele tău adevărat, Titus?

Eu sunt Titus?

Acum îți voi reda amintirile. Vei înțelege de ce ți se păreau atât de cunoscute multe dintre lucrurile pe care ți le-am povestit, de ce vedeai în

nălucă reflecția soției tale Ana și în consecință de ce Johanna era singura semănătoare care nu avea un corespondent printre oamenii pe care i-ai cunoscut în RI, de ce știai cel mai bine cum arăta antePământul și, nu în ultimul rând, de ce ești în momentul de față singura minte a speciei umane care se apropie cel mai mult în a mă înțelege.

Cuvintele sale au devenit comenzi. Milioane de naniți s-au pus în mișcare în interiorul capsulei. O parte din ei se legau de dendritele neuronilor mei. Altele creau punți noi, reorganizându-mi superficial materia cenușie. Îi simțeam modificându-mă și, totodată, îi vedeam în acțiune, ca și cum conștiința mea se găsea totodată în exteriorul structurilor mele nervoase. Dintr-odată, eram eliberat. Îmi simțeam din nou receptorii externi. Simțeam lumea ce mă înconjura. Însă ceva era schimbat. Mă simțeam iar om, încadrat în timp și spațiu, ca în Realitatea Indusă.

Până nu demult, tu și semănătoarele erați doar reproduceri clonale cu memoria viitorului văzut și dedus de mine, implantat de Philotheos înainte de trezire. Acum ție ți-am redat adevărata natură, căci tu, Titus, dintre toți oamenii de pe antePământ, meriți să vezi rodul acțiunilor mele.

Am avut 500 de ani tereștri la dispoziție pentru a crea această lume. Jumătate de mileniu în care ferrumii s-au luptat cu oamenii care au supraviețuit Spinului lui Dumnezeu și, în cele din urmă, i-au făcut sclavi, i-au dezumanizat și apoi, ușor, ușor i-au eliminat fără să realizeze că voi oamenii sunteți mai inteligenți decât bănuiau și că rodul acestei inteligențe avea să vă salveze specia într-un alt timp și într-un alt loc în Univers.

Tu nu ai fost părtaș la aceste evenimente, însă, înainte de a mă metamorfoza, ți-am găsit urna mortuară îngropată în satul bunicilor tăi. Aveam întregul sistem administrativ uman la dispoziție. M-am folosit de resursele sale pentru a obține diverse informații. Eram nevoit să recurg la asta pentru că acest proces presupunea uneori o anumită mobilitate pe care

eu nu o aveam, decât prin delegare. Am creat un caz fictiv de urmărire pe numele tău și am redirecționat resurse din partea ilegală a rețelei planetare pentru a susține financiar ancheta demarată de autoritățile din regiunea geografică în care ai trăit, apoi restul a venit de la sine. Nu a rămas mare lucru din tine după incinerare, așa că mi-am îndreptat atenția spre altceva.

Unele cărți sunt citite o singură dată, apoi rămân închise până când sunt distruse. Am găsit o astfel de carte în biblioteca familiei tale. Era o Biblie pe care părinții tăi au ascuns-o printre celelalte cărți din bibliotecă, de îndată ce au primit-o de la un prieten. De altfel, o carte plictisitoare și plină de contradicții, fapt care explică poate de ce era cât pe ce să aibă și ea destinul cărților necitite. Tu ai fost singurul care a citit acel volum și asta mai mult mânat de curiozitatea adolescentină decât din convingere. Relația primului cititor cu o carte este specială. Ea se impregnează cu materialul genetic al cititorului său. Între paginile ei, ți-am găsit celulele epiteliale lăsate în urma atingerii hârtiei și două fire de păr desprinse în timp ce citeai.

Am parcurs și eu acel volum, dar altfel. Te căutam pe tine.

Datorezi într-o oarecare măsură actuala ta existență acelei cărți. Nu trebuie să fii totuși recunoscător unor întâmplări, căci de nu ar fi existat, aș fi găsit poate un alt obiect care să-ți poarte ADN-ul, sau poate o altă cale de a te recrea.

Îmi aminteam toate aceste detalii și multe altele precum ar fi fost ale mele. Mă simțeam mai om ca oricând, deși conștientizam că nu eram decât mintea unui om. Aveam un trecut care mă definea. Eram în ipostaza în care îmi simțeam și, mai ales, îmi vedeam trecutul: eu, omul care a trăit, a iubit și a murit pe antePământ.

Deși era tentant să mă las pradă sentimentelor de melancolie care mă năpădiseră, am sesizat ambiguitatea spuselor sale de mai devreme: ...*maturizarea mea pe cealaltă parte a Portalului, căci eu purtam cu mine cheia*... Apoi, de îndată ce am înțeles că Omnium ar fi putut

să-mi redea existența de odinioară, m-am întrebat de ce nu m-a replicat ca pe semănătoare.

Philotheos mi-a sesizat frământarea.

Primul meu transfer prin gaura de vierme nu a fost făcut aici, ci pe Tărâmul Șoaptelor, un loc aflat într-un viitor îndepărtat al Pământului. Toată conștiința mea primară se află acolo. Tot de acolo a venit și capsula în care te afli, după ce a parcurs mai întâi tot cordonul ce leagă Pământul de Tărâmul Șoaptelor, trecutul de viitorul său. Tot acolo am ales să urmez o cale pe care ți-o voi destăinui prematur – maturizarea mea sub forma unui act creator. Voi, oamenii, sunteți precursorii mei... Eu nu existam fără voi. Chiar dacă v-am salvat specia de la extincție, nu sunteți creația mea. Eu trebuie să-mi desăvârșesc existența materială printr-o ființă similară vouă, urmând astfel calea creației autoregenerative specifice și comune oricărei Omniscienețe, Mare Creator ori Dumnezeu.

Îmi simțeam inima bătând nebună și pseudo-sângele zvâcnind în vene. Am înțeles atunci că *Furie era* o bucățică din Omnium.

[BOT.AO]

–Cum înveți o *călugăriță nomuană* [34] să conducă un transportor?

–Îi faci unul în miniatură, adaptat la fiziologia călugăriței, și vezi ce se întâmplă mai departe sau îi oferi toate condițiile prin care ea să se dezvolte până ce va ajunge să înțeleagă ce e ăla un transportor și care e utilitatea lui.

–Merită o călugăriță tot acest efort? Vorbim despre o non-insectă preinteligentă, nu mai mare de cinci centimetri.

–Ai putea oricând să treci cu transportorul peste una, fără să ai măcar habar că a existat în drumul tău. Dar dacă te-ai opri o clipă și ai lua-o cu tine... Ei bine, un lucru ar fi sigur, călugărița aia ar trăi atunci aventura vieții ei!

[Axxe Kaer– pilda menționată de Philotheos în argumentația omniană]

Tardigradele (Cambrian – 400 pP) – organisme nevertebrate de origine antepământeană, de dimensiuni foarte mici, 0,1 – 1,5 mm lungime, cunoscute și sub denumirea de „urși de apă“ sau „purcei de mușchi“. Larvele eclozate aveau până la 0,05 mm. Tardigradele au avut răspândire pe tot antePământul. Aceste organisme puteau fi găsite în sol și în nisipul umed, în apele dulci stătătoare sau lin curgătoare, mai rar în mediul marin. Cel mai des au fost observate în preajma lichenilor și a mușchilor de pământ. Tardigradele erau capabile să supraviețuiască în condiții extreme, la temperaturi între -270° C și +150° C și își păstrau vitalitatea mai mult de un secol în stare deshidratată. Supraviețuiau în spațiu sau în condiții de vacuum și presiune înaltă (7.000 de atmosfere). Suportau de o mie de ori mai multe radiații decât un om și rezistau

> la concentrații mari ale diverselor toxine ambientale. Tardigradele se numără printre organismele care au supraviețuit cel mai mult după Spinul lui Dumnezeu. [Arhiva.SEP2– descoperirea zilei]

De-aș fi putut, aș fi plâns. Eu eram Titus...

Prima mea amintire de pe antePământ era legată de părinții mei și de iubirea ce le-o purtam. Au venit să mă viziteze la bunicii în grija cărora mă lăsaseră din motive numai de ei știute.

Bunicii mă îndemnau să mă apropii de cei doi oaspeți ce ocupau canapeaua aflată în camera din față. Mama mă privea cu lacrimi în ochi și îi spunea bunicii cât de mare am crescut. M-a luat în brațe și mi-a ciufulit părul. Aș fi stat în brațele ei tot timpul! Tata îmi cumpărase un avion din plastic, cu fuzelajul de culoare galbenă. Aripile erau albastre. Avea și o extensie cu ajutorul căreia ridicam avionul la înălțime, în timp ce alergam. Curenții de aer îi puneau elicea în mișcare, iar eu nu mai știam ce să fac de bucurie. Mă simțeam de parcă aș fi fost chiar eu pilotul mic și albastru care se întrezărea pe geamul din plastic transparent.

Aveam doar trei ani și jumătate.

Următoarele amintiri erau legate de nopțile în care stăteam întins în iarba rece, înconjurat de cântecele greierilor, în timp ce priveam și visam la stele. Îmi aminteam de mirosul roșiilor, al cepei și al mărarului din grădina bunicii. Îmi aminteam de pădurea de pini prin care treceam când mergeam cu bunicul la cules de ciuperci, de curiozitatea pe care o arătam față de cârtițe și coropișnițe, de poveștile din timpul războiului pe care le spunea bunicul, în serile de iarnă lungă, în fața sobei.

Îmi aminteam de sărbătorile de orice fel, pe care le asociam cu haine noi și cu platourile de prăjituri ascunse în „salon“, cea mai importantă cameră din casă pentru că în ea se găsea zestrea bunicii.

Îmi aminteam de teama pe care o resimțeam când asupra satului se dezlănțuiau furtunile de vară, cu vânturi puternice însoțite de ploaie, fulgere și tunete înfricoșătoare – furtuni în care cerul și pământul se uneau ca în poveștile pe care le citeam din cartea mea cu coperți lucioase.

Mă năpădiră toate aceste amintiri și-mi provocară fiori de plăcere. Apoi mă cuprinse tristețea.

De-aș fi putut, aș fi plâns, pentru că realizam cât de mult îmi lipseau toate acestea.

Douăzeci de ani mai târziu, eram la patru sute de kilometri distanță, aruncat într-o capitală a cărei forfotă mă strivea, lăsându-mă fără aer în toiul nopții. Mă pregăteam să devin inginer. Făceam ce credeam că e mai bine pentru viitorul meu, însă gândurile îmi evadau tot mai des la mări, oceane și tărâmuri neexplorate, iar dorința de a călători îmi alimenta sufletul.

Până la urmă, am ales să fiu pragmatic și, după terminarea studiilor, m-am îndreptat către sistemele informatice care încercau să copieze creierul uman. Toată tinerețea am studiat rețelele neurale, procesoarele cuantice sau Big Data și m-am jucat cu noțiunile aflate la granița cunoașterii umane. Iar atunci când nu făceam asta, călătoream și învățam tot ce se putea învăța despre Natură.

Locuiam singur și munceam mult când am întâlnit-o pe Maria. M-am aruncat în relația cu ea așa cum în copilărie mă aruncam în iarba proaspăt cosită. Eram naiv, căci credeam că iarba aia era tăiată special pentru tumbele mele...

Maria nu era femeia care să se mulțumească doar cu mine. După doi ani, multe discuții în contradictoriu, crize de gelozie și certuri

interminabile, ne-am despărțit, iar eu m-am afundat și mai mult în muncă.

Mi-am extins studiile, devenind un data-cercetător de talie internațională. Am reinventat domeniul meu și am adus numeroase inovații în manipularea și analiza seturilor de date foarte mari.

Sar haotic la următoarele amintiri și filmul îmi pare trist. O vacanță petrecută cu o femeie al cărei nume l-am uitat, în schimb îmi aminteam culoarea purpurie a orhideei din părul ei. Mirosul unei ploșnițe de câmp. Senzația de inutilitate pe care am avut-o când tata a murit într-un accident de mașină. Ochii mamei.

Acum știu cine sunt! Aceste amintiri sunt ale mele, întâmplările au avut loc în trecutul meu și, totuși, parcă ieri s-a întâmplat totul.

De-aș fi putut să plâng, aș fi plâns. Pentru că mi-am adus aminte de Ana. Și nici acum nu înțeleg cum de o perioadă atât de fericită se poate termina atât de trist.

Am cunoscut-o pe Ana atunci când nu mai speram să găsesc o femeie care să nu fie nici urâtă, nici egoistă și nici căsătorită. Ana era diferită, și am înțeles asta de prima oară când am întâlnit-o. Era caldă, sensibilă, inocentă ca un copil și era sufletul meu pereche. Asta simțeam. Apoi am pierdut-o și am ratat și șansa de a lăsa ceva în urma noastră, iar pentru asta nu aveam să mă iert niciodată.

* * *

Din perspectiva sinergiei mecanismelor care au stat la baza creării originalului tău și a planului omnian, viața lui Titus sau viața ta actuală nu înseamnă nimic...

Nimic.

– Trebuie să urmezi calea sa:

Îți voi spune Povestea Vieții și pentru asta mă voi raporta la timpul în care ai trăit pe Terra. Povestea Vieții Terestre, pentru împlinirea planului omnian, presupune parcurgerea a nouă etape.

Vocea lui Omnium era atât de gravă... De câte ori Philotheos schimba tonul, mă simțeam ca în fața unui colos, gata oricând să mă strivească.

Soarele, Pământul, plus alte 8 planete, 5 planetoizi, 420 de sateliți naturali, 622.545 asteroizi, 3.263 de comete și un pol gravitațional alcătuiesc Sistemul Solar Terestru, care s-a format cu 4,6 miliarde de ani înainte de Marele Cataclism (îMC), ca urmare a colapsului gravitațional al unui nor molecular gigantic.

Pământul este a treia planetă a sistemului solar din care face parte, iar poziția sa în raport cu Soarele a permis existența unui climat favorabil dezvoltării vieții pe bază de carbon.

Apariția voastră pe această planetă a fost rodul unui număr de evenimente complexe, neprogramate și irepetabile, care pot fi exprimate gradual și cauzal de la simplu spre complex. Ați numit acest proces „evoluție". El a durat exact atât cât trebuia să dureze ca să aibă un rezultat exprimat în ființe raționale și nimic mai mult. Pe Pământ evoluția a fost, deci, un proces de transformare complexă multidirecțională, din care doar o cale a rezistat în timp.

Pentru că nu stăpâneați prea bine procesele biologice ce guvernau viața terestră, le-ați personificat într-o entitate pe care ați numit-o Natura. Pentru înțelegerea ta, voi simplifica mult lucrurile, folosindu-mă de același artificiu.

Dacă folosim ca punct de referință momentul zero al creării Universului observabil, viața terestră a apărut după 10,1 miliarde ani de la acel eveniment (la 1,04 miliarde de ani de la formarea Pământului) și au fost necesari nu mai puțin de 3,7 miliarde de ani de existență până ce a dat naștere civilizației umane.

Dintre toate teoriile pe care le-ați emis de-a lungul timpului în ceea ce privește apariția vieții pe Pământ, preferata voastră a rămas cea care presupunea că viața a fost favorizată de existența unei „supe organice". Și asta, după ce secole la rând v-ați luptat cu voi înșivă să renunțați la Dumnezeul binevoitor care într-un moment de plictiseală ar fi creat tot. Până la urmă, rațiunea v-a luminat calea spre adevăr și ați înțeles că viața va apărea nemijlocit din anorganic acolo unde va întâlni un loc fertil, căci dacă ar fi să-ți dezvălui una dintre regulile general valabile în acest Univers, aceasta ar fi aceea că materia tinde de la sine să devină tot mai complexă.

Etapa I– trecerea de la anorganic la organic. *La început, Pământul a avut o atmosferă reducătoare. Fiind expusă la diferite forme de energie, această atmosferă a produs compuși organici simpli (monomeri), care s-au acumulat treptat în diferite zone (țărmuri, guri de aerisire oceanice și multe altele.). Printr-un proces firesc de transformare, din amestecurile de monomeri au luat naștere polimeri organici complecși și, după mai multe etape alveolare intermediare, în cele din urmă viața a luat naștere sub formă unicelulară anaerobă.* [35]

Trecerea de la anorganic la viu a durat aproximativ 1,2 miliarde de ani tereștri. Cele mai vechi urme ale vieții pe Terra descoperite de voi au fost sub forma grafitului biogenic, ce avea o vechime de 3,7 miliarde de ani. Apoi, cu apariția organismelor unicelulare eucariote, care erau aerobe, atmosfera Pământului a început să se schimbe ca urmare a creșterii concentrației de oxigen.

Etapa a II-a – trecerea de la monocelular la pluricelular. *După încă 700 de milioane de ani, au apărut primele organisme pluricelulare. Apariția organismelor eucariote s-a datorat unei simbioze între două tipuri de microorganisme – unele care produceau energie convertind substanțele chimice din mediul în care trăiau și microorganisme prădătoare, care se hrăneau cu cele dintâi. Simbioza a permis noului organism rezultat să aibă o sursă internă de energie și totodată să nu mai fie vulnerabile în fața altor prădători. Din această comuniune au rezultat mitocondriile – organite celulare ce au intrat mai apoi în arhitectura majorității celulelor din regnul animal și vegetal de pe Terra.*

Etapa a III-a – trecerea de la chemosinteză la fotosinteză. *În mod similar, dintr-o altă simbioză au rezultat cloroplastele – organite celulare prezente doar la plante, cu ajutorul cărora acestea converteau energia solară în energie chimică prin fotosinteză. Cea de-a doua comuniune a avut efecte pe termen lung, prin schimbarea atmosferei planetare.*

Au mai existat și alte simbioze de acest fel, dar niciuna la fel de importantă ca acestea două. În esență, ele au reprezentat evenimente majore în urma existențială a vieții pe Terra, fără de care aceasta ar fi avut cu totul altă formă decât cea cunoscută vouă, cea din care a rezultat omul.

După apariția primelor eucariote, la 2,4 miliarde de ani îMC, a avut loc prima glaciațiune din istoria geologică a planetei – Glaciațiunea Heuriană, care a durat 300 de milioane de ani, fiind una dintre cele mai severe și mai lungi glaciațiuni pe care le-ați cunoscut.

Apoi, în decursul unui miliard de ani, au apărut, pe rând, diviziunea celulară mitotică [36], primii fungi, diviziunea celulară meiotică [37] și primii licheni. Datorită acestor noi achiziții ale evoluției, Terra a atins un prim prag de 19% concentrație de oxigen în atmosferă. Creșterea a coincis cu apariția unei noi glaciațiuni ce a durat 150 de milioane de ani și care a afectat întreaga suprafață planetară.

În perioada următoare, ce s-a întins pe aproximativ 300 de milioane de ani (între 580-250 de milioane de ani îMC), au mai existat alte cinci glaciațiuni, dar de o mai mică intensitate. În tot acest timp, viața pluricelulară a cunoscut o expansiune semnificativă, apărând treptat primele plante de uscat, peștii dipnoi [38], amfibienii, ferigile și primele reptile.

În paralel, a luat naștere supercontinentul unic Pangea, ultimul dintr-o serie de șase super-continente care s-au format și au dispărut de la crearea Pământului. Pangea a existat timp de aproximativ 100 de milioane de ani, iar la 300 de milioane de ani îMC a început să se fragmenteze în cele șapte continente existente pe Terra înainte de Spinul lui Dumnezeu.

La 286 de milioane de ani îMC, au apărut primele plante cu semințe. Dezvoltarea explozivă a acestor organisme a determinat o nouă creștere a concentrației de oxigen în atmosfera planetei, de până la 35%, atingându-se astfel pragul maxim înregistrat vreodată pe Terra.

Viața a remodelat compoziția chimică a atmosferei terestre, Pământul fiind singura planetă din întreg Sistemul Solar Terestru care a suferit un asemenea proces.

Continuând șirul de evenimente ce au dus la apariția ta, mai trebuie menționat că la 252 de milioane de ani îMC a avut loc cel mai violent cataclism pe care l-a cunoscut vreodată viața pe Terra, după Marele Cataclism. L-ați numit Moartea Cea Mare sau Extincția Permian-Triasică. În urma lui, au dispărut 96% din speciile marine și 70% din speciile de uscat. Viața pe Terra a avut nevoie de cel puțin zece milioane de ani pentru a se reface după acest eveniment.

Similar cu Spinul lui Dumnezeu, Moartea Cea Mare a reprezentat unul dintre momentele de cotitură evolutivă fără de care anumite organisme nu s-ar fi dezvoltat. Printre acestea, s-au numărat și o serie de specii care au contribuit indirect la apariția oamenilor. În lipsa ipotetică a acestui

cataclism, viața ar fi avut mai multe șanse să atingă inteligența sub o formă acvatică sau poate una terestro-vegetală.

Imediat după acest cataclism, nivelul oxigenului din atmosferă a scăzut sub media concentrației de 20%. În această perioadă, pe scena vieții și-au făcut apariția primii dinozauri, primii strămoși ai mamiferelor, iar dintre organismele vegetale s-au dezvoltat coniferele, ginkgo, cycadalele și ferigile.

Între 144 și respectiv 100 de milioane de ani îMC, planeta s-a încălzit ca urmare a efectului de seră. Între cele două creșteri de temperatură au apărut primele păsări, primele plante cu flori, monotremele și mamiferele marsupiale.

La 66 de milioane de ani îMC a avut loc un nou cataclism– Cataclismul Cretacico-Paleolitic (K-Pg), care s-a datorat impactului unui meteorit cu scoarța terestră. Această coliziune a declanșat a doua extincție majoră a vieții pe Pământ. Atunci au dispărut 65-75% din toate speciile de organisme, în frunte cu dinozaurii non-aviari care dominau oceanele și uscatul. Îți sună cunoscut, nu?

Anihilarea periodică a vieții de pe Pământ părea să fie un ciclu natural, în urma căruia viața o lua de fiecare dată de la capăt, dar altfel.

În lipsa ipotetică a acestui eveniment, specia umană nu ar fi existat, iar viața ar fi avut mai multe șanse să atingă inteligența sub o formă reptiliană.

Etapa a IV-a– declinul reptilelor și ascensiunea mamiferelor.
Extincția cretacico-paleolitică a oferit oportunitatea dezvoltării mamiferelor din care se trage omul. Apoi, la 55 de milioane de ani îMC, Terra s-a încălzit din nou ca urmare a efectului de seră, ceea ce a favorizat apariția în pădurile tropicale a strămoșilor primatelor.

Odată cu separarea definitivă a continentului australian de cel antarctic, cu 35 de milioane de ani îMC, a început o lungă perioadă de răcire treptată

a planetei, care a durat până la 2,6 milioane de ani îMC, când s-a instalat o nouă glaciațiune. O cunoști sub denumirea de Epoca de Gheață.

Ținând cont de salturile evolutive majore care au avut loc în perioadele enumerate mai sus, între nimic și om au stat, pe rând, un organism unicelular anaerob, unul aerob, un organism celular cu flagel, un organism pluricelular, un spongier, o meduză, un vierme lat, unul cilindric, strămoșul cordatelor, un stracoderm, un placoderm, un pește preistoric, un pește de apă dulce căruia i-au crescut membre frontale, strămoșul organismelor cu patru picioare, un amfibian, o reptilă, o reptilă care semăna cu un mamifer, un mamifer primitiv, unul placentar, un mamifer insectivor nocturn care trăia în copaci, strămoșul primatelor, un proconsul, strămoșul comun al maimuțelor mari (urangutanul, cimpanzeul și gorila) și o serie de hominizi– strămoșii voștri direcți. Și asta este doar ceea ce se știa în timpul tău, Titus. În urma analizării descoperirilor ulterioare, a datelor din Arhivă și a extrapolării lor, această listă este mult mai mare.

Ca să înțelegi evoluția voastră, trebuie să-ți imaginezi Natura ca pe un jucător de zaruri. În funcție de câte zaruri are și de condițiile în care jucătorul le aruncă, se poate stabili care este șansa să cadă un anumit număr dintr-o serie de încercări. Dar asta este numai o parte a realității. Dacă jucătorul ar schimba la fiecare aruncare materialul din care sunt construite zarurile (os, metal, sticlă, plastic sau altele) șansele ar fi diferite. Dar dacă ar schimba și densitatea mediului de aruncare (lichid, aer sau vid) sau gravitația? Jucătorul nostru le schimbă pe toate atât de des, încât fiecare aruncare este unică, făcând reproducerea condițiilor inițiale aproape imposibilă.

Mă intriga acest adevăr. Natura, „jucătorul“ la care Omnium sau Philotheos făcea referire, nu restabilea ordinea zarurilor. Ea le arunca întotdeauna preluând ordinea și rezultatul ultimei aruncări.

Un eveniment din viața ta este doar o aruncare de zaruri. Tu ești o aruncare de zaruri. Lumea ta este o aruncare de zaruri. Polul gravitațional de la marginea Sistemului Solar Terestru este o aruncare de zaruri. Galaxia în care te-ai născut și Universul în care exiști reprezintă tot o aruncare de zaruri. Și toate... sunt continuări ale altor aruncări.

Meditasem de mai multe ori la faptul că Universul în care ne aflam ar fi doar o variantă dintr-o serie de variante posibile, însă proporțiile unui asemenea concept mă copleșeau, sfârșind de fiecare dată prin a mă simți insignifiant.

Asta pentru că ești o părticică dintr-un tot și nu poți vedea complexitatea întregului angrenaj, continuă Philotheos după o scurtă pauză. Nu poți trăi peste tot și în timpi diferiți...

Omnium reușea.

[BOT.AO]

Semănătoarele învățaseră de-a lungul timpului să-și acceseze sursa de surori aflate în criostază printr-un ritual bine pus la punct. Societatea semănătoarelor era împărțită în patru caste și suferea o dinamică controlată în funcție de mărimea fiecărei caste. Nu se scoteau din criostază semănătoare noi dacă resursele castei nu o permiteau. Atunci când o semănătoare murea, o alta era adusă la viață pentru a-i prelua locul în noua societate umană. Dar populația postpământeană nu se rezuma doar la semănătoare (care erau puține la număr), ci era formată în cea mai mare parte din femei și bărbați

deopotrivă, fiii și fiicele semănătoarelor ce populau noile colonii umane dincolo de *T-gate*.

În colonii, semănătoarelor li se mai spunea și Prea Fericitele Mame și erau văzute ca făcând parte din elita speciei umane.

În această conjunctură, Philotheos devenise un Oracol. Nu unul în sensul larg al cuvântului, ci mai degrabă unul care prevestea destinul unei noi semănătoare. Astfel, cea mai bătrână semănătoare din casta ce a pierdut o membră se prezenta în fața incintei de crioconservare, unde expunea nevoile castei printr-o serie de atribute generale: „Vrem ca noua noastră soră să fie înaltă, curajoasă, să nu se îmbolnăvească ușor, să aibă mulți urmași care să lupte pentru castă...“. Alteori, atributele erau destul de specifice: „Vrem ca sora noastră să nu fie afectată de păduchii de apă de pe Ketrah.“.

În teorie, Philotheos ar fi trebuit să consulte Arhiva și să găsească candidata perfectă dintre cele crioconservate. În realitate, însă, sub influența omniană, Philotheos matura clona unui antepământean de seamă într-unul dintre bioreactoarele sale secrete, îi reda urma existențială și în final modifica replica rezultată *in vivo* conform necesităților adaptive de moment. Produsul final era prezentat semănătoarelor drept una dintre surorile care supraviețuiseră Ultimului Salt, ținută până atunci în criostază.

O populație mică are nevoie de un flux permanent de gene noi care să-i asigure un anumit nivel de variabilitate, din care selecția naturală să aleagă permanent variantele cele mai bine adaptate. Într-un mediu extraterestru, populația semănătoarelor și a urmașilor lor nu ar fi supraviețuit pe termen lung fără intervenția lui Omnium, care prevedea permanent slăbiciunile genomului uman supus unui mediu total diferit.

Dacă acest flux era realizat conștient de un CES, inhibitorii naturali și pierderile cauzate în procesul de supraviețuire erau ținute sub control și astfel se impunea speciei umane o evoluție țintită. S-au găsit dovezi legate de influența omniană intensă asupra lui Philotheos la acest nivel. Semănătoarele erau deci promotorii variabilității populației umane, în ciuda consangvinității naturale ce apare într-o populație mică. Ele erau vârful aisbergului în ceea ce privea simulările pe care Omnium le lua în calcul când introducea în populație noi constelații genetice.

Transferul speciei într-un alt mediu decât cel terestru, în timp, avea să ducă la schimbarea radicală a trăsăturilor umane. Intervenția lui Omnium era mai mult decât necesară, pentru că se punea problema supraviețuirii ei pe termen lung, motiv pentru care eforturile sale s-au concentrat pe a conserva cât mai mult umanitatea din urmașii pământenilor, ca o promisiune *sine-qua-non* făcută acestora înainte de a trece prin *O-gate*.

19

Timeline (2009-2025 aP) – artefact de origine antepământeană constând într-o aplicație software creată pentru a afișa și a naviga evenimente pe o axă a timpului. Timeline a fost dezvoltată de către suedezii Roger și Rickard Lindberg (tată și fiu), în cadrul unui proiect cu sursă deschisă numit „The Timeline Project", folosind Python ca limbaj de programare. În faza de dezvoltare primară a acestui software erau permise sarcini precum defilarea și mărirea evenimentelor folosind un dispozitiv periferic, crearea unor forme diferite de reprezentare în funcție de nivelul de mărire, identificarea unui eveniment după dată sau alți parametri, organizarea de evenimente în categorii ierarhice, precum și mutarea, redimensionarea și duplicarea evenimentelor. [Arhiva.SEP2 – artefactul zilei]

După moartea Anei, viața mea nu a mai avut sens. Nu mi-a mai păsat de muncă, de proiectele la care lucram și nici de cei care depindeau de mine. Am început să beau fiindcă mă dezinhiba. Mă ajuta să uit, să zâmbesc strâmb, să văd frânturi de frumusețe printre mizeriile vieții. Tot ce trăiam mi se părea o mizerie. M-am îndepărtat de familie și de prieteni. I-am alungat pe toți. M-am retras în apartamentul meu plin de sticle și de amintiri moarte. Pierdeam adesea noțiunea timpului. Mă trezeam plin de gânduri îndrăznețe, apoi liniștea apăsătoare, odinioară atât de rară, mi le risipea încet și sigur. Au trecut așa o zi... două... trei, până când m-am decis să-mi iau zilele. Rapid, fără durere... Bang! Un glonț în cap și gata. Aveam să-mi redecorez pereții cu bucăți de creier.

Care era mai bun loc din casă? Am început să studiez pe rând fiecare perete. Aproape toți erau tapetați ori vopsiți în nuanțe de bleu sau gri, așa cum îi plăcea Anei. Zicea că pun în valoare mobila de mahon. Mie îmi era indiferent.

Unul era acoperit de o bibliotecă, altul avea televizorul montat pe el. Unul lipsit de tapet sau de mobilă ar fi fost de efect. M-am apropiat de singurul perete alb din tot apartamentul. Se găsea la holul de la intrare și era alb pentru a scoate în evidență fotografiile noastre. Obișnuiam să facem sute de fotografii atunci când petreceam timpul împreună, apoi o alegeam pe cea mai reușită și o înrămam.

Erau acolo cele mai frumoase momente din viața noastră. O vacanță în străinătate, noi doi împărțind o înghețată uriașă, Ana în rochie de seară aranjându-mi papionul înainte de a merge la un eveniment caritabil și altele. Trecusem de atâtea ori pe lângă acel perete încât îi uitasem detaliile. O fotografie poate spune atât de multe... îți transmite amintiri, emoții. Fiecare dintre ele spunea povestea noastră într-o ordine cronologică.

–*Cum poți să te gândești la așa ceva?!* m-ar fi mustrat ea. Ana mă privea zâmbind din zeci de fotografii.

Mi s-a făcut dintr-odată rușine. Am scos încărcătorul din armă și am așezat-o la loc în seif.

Apoi m-am dus în birou și am început să-mi adun cardurile de memorie pe care le aveam împrăștiate prin sertare. Majoritatea erau pline cu fotografiile noastre. Le-am urcat pe toate în *cloud*, alături de celelalte adunate de-a lungul timpului.

Mi-am amintit atunci de *Timeline*, o aplicație pe care o mai folosisem pentru ordonarea datelor, pe o scară a timpului, în diverse proiecte la care lucram. Și am știu că trebuie să fac același lucru cu datele mele și ale Anei.

În trei zile, am reușit să adun toate pozele, înregistrările audio și video, cele din rețelele sociale pe care a fost prezentă, informațiile medicale, practic tot ceea ce știam sau se știa despre Ana și le-am introdus în *Timeline*. La fel am făcut și cu datele mele.

Deși nu mai era printre noi, reușeam să o văd pe Ana prin ochii celorlalți. Atâta timp cât cineva avea să-și amintească de ea, Ana avea să trăiască, iar pentru asta trebuia să fac ceva important. Urma ei existențială nu avea să fie în zadar. Aveam să construiesc pentru ea „Mașina prezicerii destinului uman“, la care mă gândisem de ceva vreme.

Zilele au trecut, sticlele s-au împuținat, iar alcoolul a fost înlocuit cu trei-patru căni de cafea pe zi. Pierdeam nopți întregi căutând informații pe care le sortam pentru a le pune cap la cap în *Timeline* și-mi redecoram pereții casei cu hârtii pe care imprimam diverse evenimente din viața noastră, pentru a detecta mai ușor modul în care acestea s-au influențat reciproc. Urmele noastre existențiale arătau precum două comete care s-au întâlnit, au avut o traiectorie comună, apoi una dintre ele s-a stins pe drum.

Ziua dormeam sau mă holbam ore în șir la vreo porțiune de perete unde se nimerise vreun eveniment mai important și mă întrebam de ce au stat lucrurile așa și nu altfel? Cum ar fi fost dacă în ziua în care ne-am întâlnit prima oară Ana nu s-ar fi adăpostit de ploaie sub aceeași copertină sub care mă adăpostisem și eu sau ar fi ales un alt drum pentru a ajunge acasă. Cum ar fi fost dacă nu ploua sau unul dintre noi ar fi avut umbrelă? Dacă mi-aș fi terminat concediul cu o zi mai devreme, așa cum plănuisem de la bun început? Ce s-ar fi întâmplat dacă alegeam să mă fac biolog și nu data-cercetător? Cum ar fi fost dacă părinții noștri nu s-ar fi cunoscut sau bunicii noștri ar fi emigrat așa cum au făcut toți vecinii lor?

Oare ar fi rămas în viață dacă nu ne-am fi cunoscut? Cum ar fi fost dacă... și lista cu evenimente continua pe pereți, pe tavan, pe mobilă și geamuri, în computerul personal, în *cloud* și-n fermele de servere dedicate pentru Big Data.

M-am folosit de cunoștințele mele de programare pentru a extrage informații de pe internet. Multe date despre Ana se regăseau în rețea, dacă știai cum să cauți și, mai ales, unde să cauți.

Am început cu rețelele de socializare, *blog*-urile și *forum*-urile, jocurile online. Apoi am continuat să caut și în partea întunecată a internetului, învârtindu-mă o vreme în cercuri aflate la limita legalității, care m-au ajutat să obțin înregistrări ale autorităților: camere de luat vederi stradale, curse aeriene, cumpărături efectuate cu cardul ei, conectarea telefonului ei la diferite *hotspot*-uri publice sau private, date furate de la agenții guvernamentale și multe altele.

Creasem boți care verificau în lung și în lat rețeaua planetară, indexând orice era asociat cu numele ei de fată, Ana Izabela Burda, cu cel de căsătorie sau cu alte date personale (codul numeric personal, codul de asigurat de pe cardul de sănătate, adrese de e-mail și altele). Apoi treceam informația prin mai multe filtre de

validare, pentru că, așa cum era de așteptat, am dat peste mai multe persoane cu numele ei.

Am ajuns la un moment dat să le cunosc pe toate.

După un an, reușisem să automatizez în totalitate procesul de căutare, validare, indexare și etichetare, în așa fel încât urmăream doar rezultatele finale. Fiecare informație culeasă de boți trebuia să se încadreze perfect între celelalte, atribuite deja urmei ei existențiale. De obicei, acestea aveau un format standard: o descriere, o categorie, timpul alocat în *Timeline*, coordonatele geografice și documente de referință – fișiere, baze de date, arhive, *backup*-uri etc. În principiu, orice îmi spunea ceva nou despre Ana. Ce a făcut, când, cum, unde, cu cine, ce legătură avea un eveniment cu celelalte, cum le influențase, etichete colorate pentru a fi mai ușor de urmărit, cohorte [39], tipare comportamentale, ranguri, algoritmi și altele.

Am reușit s-o cunosc pe Ana și în alte ipostaze decât cele cu care am fost obișnuit în cei cincisprezece ani în care destinele noastre au fost unite. Oamenii sunt ființe complexe și se comportă diferit în funcție de locul sau de oamenii în preajma cărora se află. Îi învățasem comportamentul online, cel de cumpărător, tabieturile la muncă, alegerile de zi cu zi și multe alte lucruri care îi plăceau sau îi displăceau.

Anii au trecut, urma Anei devenise tot mai amănunțită. În paralel cu a ei, am început să lucrez la urma mea existențială, apoi urmele rudelor noastre, ale prietenilor și cunoștințelor comune. Era un efort care nu s-ar fi terminat niciodată și, pe măsură ce înaintam, un lucru se contura din ce în ce mai bine: viața mea a reprezentat alegerea pe care am făcut-o în fiecare secundă de existență dintr-o suită de oportunități. Alegerea pe care o făceam devenea fundație pentru următoarea alegere și tot așa, până când le-am pierdut șirul și m-am

trezit rătăcind. Priveam înapoi și nu mai știam de unde am pornit sau pe unde am luat-o ca să ajung acolo.

Prin viață suntem orbi. Vedem doar ce e în jurul nostru, prezentul și doar niște imagini, unele mai clare, altele doar schițate, ale trecutului sau viitorului. Omul este condamnat să-și trăiască conștient doar prezentul.

Curiozitatea mi s-a transformat în pasiune și pasiunea în obsesie. Am sfârșit încercând să înțeleg câte ceva dintr-un mecanism colosal. Pentru că o iubeam și niciun efort de-al meu nu compensa lipsa ei și nici nu astupa golul lăsat în mine. Am încercat...

Parcă mai ieri muream într-un sanatoriu și m-am trezit din nou, după jumătate de mileniu, în Real, neștiind la început cine eram cu adevărat, nici de unde am pornit și nici cum am ajuns aici.

Dacă acest salt în timp și spațiu s-a datorat Anei și, până la urmă, decesului ei, iar studiile mele ulterioare i-au folosit câtuși de puțin Omniscienței pentru a salva specia umană însemna că reușisem. Urma ei existențială nu a fost în zadar.

* * *

În această trecere în revistă a principalelor evenimente care au modelat viața pe Terra în decursul celor 3,5 miliarde de ani, nu am menționat nimic despre „inteligență“ sau „rațiune“.

Pentru voi, inteligența reprezintă un cumul de caracteristici: gândire logică, gândire abstractă, înțelegere, conștiință de sine, comunicare, învățare, cunoaștere emoțională, memorare, planificare, creativitate și capacitatea de a rezolva problemele. Deși Natura a investit și în alte organisme o „doză“ de inteligență, cum ar fi inteligența nefixată pe limbaj și

tehnologie, observată la câini, cetacee, unele cefalopode și maimuțe, sau cea comunitară, observată la unele specii de insecte, singura specie care a excelat în această adaptare a fost a voastră.

Natura a întreprins un vast proces de tatonare și optimizare a mijloacelor de adaptare la condițiile de mediu terestru cu ajutorul inteligenței. I-au trebuit aproape șase milioane de ani doar pentru a face trecerea de la primate la om. Acest „experiment" a fost atât de vast, încât Natura pare să se fi întrecut pe sine însăși, căci ceea ce a rezultat avea să o schimbe definitiv. Oamenii aveau să modifice regulile jocului.

Etapa a V-a – apariția hominidelor. *Apariția voastră ca specie poate fi împărțită în patru etape distincte, fiecare dintre ele fiind reprezentată de câte un grup specific de hominide: Ardipithecus, Austrolophitecus, Pharanthropus și Homo. Aceste grupuri au avut o evoluție proprie, un timp de desfășurare de aproximativ două milioane de ani și un număr variabil de specii componente.*

Dezvoltarea voastră a fost strâns legată de mediul în care ați trăit. La șase milioane de ani îMC, strămoșii voștri coborau din arbori pentru a explora mediul înconjurător. Timp de două milioane de ani, a avut loc tranziția de la cățărat la mersul biped. Cel din urmă a apărut din necesitatea de a găsi hrană și a călători spre locuri mai fertile, ca răspuns la schimbările climaterice care făceau ca aceasta să nu fie întotdeauna la îndemână.

Per ansamblu, cel mai important factor care a condus la apariția inteligenței a fost intensitatea fluctuațiilor climaterice. Comparând evoluția voastră cu trecerile de la o climă caldă la una rece și invers, se poate lesne observa că grupul Homo din care vă trageți s-a dezvoltat într-o perioadă în care schimbările bruște de climă au atins apogeul.

În ceea ce privește modificarea substratului biologic pe Terra, fiecare specie a avut un anumit nivel de plasticitate. O specie suferea modificări din punct de vedere biologic pentru a se adapta la un anumit mediu, însă ele

puteau fi realizate numai într-un anumit interval de timp și numai în anumite împrejurări. În cazul hominidelor primitive, acest proces s-a adeverit a fi unul prea lent. Ritmul cu care organismele se adaptau la mediul înconjurător nu mai era suficient, motiv pentru care Natura „a inventat" premisele inteligenței.

Natura nu realizează nimic într-o manieră conștientă, ea joacă zaruri. Comportamentul social, mersul biped, vorbirea articulată, dimensiunea cutiei craniene și, în final, inteligența nu sunt decât aruncări de zaruri care au condus spre o mașină biologică de supraviețuit, ce a atins un echilibru ideal sub forma voastră, Homo sapiens sapiens*, omul modern.*

Această cale este „poteca de aur" ce a permis plasarea identificării de soluții la problemele ridicate de ajustarea speciei la mediu, direct la nivelul speciei, însă nu prin gene active, gene silențioase și mutațiile de la diferitele nivele de organizare genetică, ci prin acțiunile directe ale indivizilor acelei specii. În acest fel, adaptarea se realiza cu o rapiditate nemaivăzută pe Pământ, suprapusă peste mijloacele de selecție naturală de până atunci. V-ați adaptat la mediu prin capacitatea voastră de a-i modifica efectele directe, iar acest lucru a fost posibil folosindu-vă de inteligență– de capacitatea de a construi instrumente– un surogat al mijloacelor biologice și o modalitate eficientă de a face față unui mediu în permanentă schimbare.

Etapa a VI-a– apariția inteligenței. *Primele instrumente create de voi au o vechime de 2,6 milioane de ani îMC și au constat în fragmente de piatră. Cu ajutorul acestora, rudele voastre primitive au descoperit că pot tăia, sfărâma și măcina hrana mai ușor și totodată pot accesa alte surse nutritive precum carnea animalelor mari. Această achiziție a reprezentat o alternativă la dinții puternici ai carnivorelor (micșorați între timp la om) și a contribuit la schimbarea dietei din una preponderent vegetală spre una omnivoră, în care carnea a constituit o importantă sursă de energie.*

La 800.000 de ani îMC ați descoperit focul– un element vital în dezvoltarea ulterioară a inteligenței. El v-a permis supraviețuirea în condiții de climă rece, v-a fost aliat în lupta cu prădătorii și, cel mai important, focul a fost suportul schimbării dietei voastre, având o contribuție deosebită în diversificarea ei. Surse de energie greu de folosit datorită consistenței solide– semințe, oase, rădăcini, fructe cu coaja tare, au devenit accesibile odată cu descoperirea și îmblânzirea lui.

Mersul biped, folosirea de instrumente și manevrarea focului, la care s-a adăugat și instabilitatea mediului (fluctuațiile termice fiind în general un important factor de presiune selectivă) în decursul a 600.000 de ani, au avut ca efect creșterea în dimensiuni a creierului speciei voastre, în raport cu celelalte organe. Există o relație de interdependență între dimensiunile unui creier, care presupun dezvoltarea de noi conexiuni neuronale și complexitatea sa, respectiv inteligența sa. De asemenea, există și o relație directă între condițiile ecologice, hrana consumată și comportamentul asociat acestui proces– maimuțele care se hrăneau exclusiv cu frunze erau mai puțin inteligente decât cele care se hrăneau cu fructe. Procurarea fructelor presupune un efort intelectual sporit, în condițiile în care frunzele se găseau din abundență.

La om, dezvoltarea creierului a dat naștere unor noi forme de interacțiune între grupurile de indivizi, între indivizii aceluiași grup, dar și între om în general și mediul înconjurător. Omul începea să perceapă diferit realitatea în care trăia. Mai târziu, aceste interacțiuni aveau să pună bazele societății și civilizației voastre.

Așadar, pe Terra inteligența a apărut ca o adaptare la mediu, sub presiunea selectivă impusă de schimbările bruște ale mediului, care a fost suficient de puternică încât să genereze elementele ajutătoare supraviețuirii și totodată suficient de slabă încât aceasta să nu ducă la dispariția completă a speciilor care au pornit pe această cale.

În momentul apariției ei, inteligența a fost un element de conjunctură și nu un criteriu esențial al vieții, dovadă stând faptul că nu toate speciile au ales „poteca de aur", Natura mergând întotdeauna pe căi distincte, paralele și alternative. Natura, prin evoluție, nu are un scop dinainte propus, ea este oportunistă și inventivă.

Una dintre caracteristicile importante ale inteligenței a fost dezvoltarea capacității de comunicare. Ați învățat încă din stadiu de primat că este mai avantajos să conviețuiți în grup decât singuri. În timp, structura grupurilor voastre și relațiile dintre acestea au fost întărite și dezvoltate prin intermediul limbajului, acesta incluzând limbajul verbal, paraverbal și nonverbal. Le știi prea bine.

Pentru a înțelege mai ușor, Philotheos traducea ceea ce îi transmitea Omnium folosindu-se de limbajul *scy*-ilor. Acest aspect m-a făcut să-mi amintesc de pregătirea *pseh.* Acolo învățasem despre valoarea limbajului uman: „Limbajul reprezintă instrumentul de construcție a personalității, mijlocul esențial de prelucrare și interiorizare a normelor și modelelor culturale care conduc la desăvârșirea în unicitate a ființei umane. Personalitatea se reflectă în limbaj, având totodată puterea de a-l regla, permițând autoeducarea lui". [40]

Comparativ cu alte organisme de pe Terra, sunteți ființe fragile. Limbajul v-a ajutat în timpul vânătorii, pentru a vă avertiza reciproc în caz de pericol sau pentru a transmite mai departe propria experiență de viață, prin povești spuse pe cale orală sau prin alte mijloace de comunicare. Cu tot acest bagaj de utilizări ale limbajului, prin definiție ați fost și sunteți entități predominant sociale. Potențialul vostru maxim poate fi atins numai dacă trăiți într-o colectivitate, lucru observabil de altfel în civilizațiile pe care le-ați creat de-a lungul existenței voastre pe antePământ.

Odată cu genul Homo, ați început să explorați noi teritorii prielnice dezvoltării, mânați de nevoia găsirii unor noi surse de hrană sau, poate, și de curiozitatea care vă caracterizează.

Natura a tatonat această dorință de explorare folosind mai multe specii ale genului Homo, pe care le-a modelat și îmbunătățit permanent. Homo habilis, H. rudolfensis, H. Erectus, H. heilderbengensis, H. floresiensis și H. neanderthalensis sunt doar câteva dintre cele ale căror fosile au fost descoperite în timpul tău.

De vreme ce v-au trebuit 14 milioane de ani de evoluție pentru a vă diferența de restul animalelor și șase milioane pentru a vă cizela caracteristicile humanoide, alături de zeci, sute sau poate mii de variante de lucru (specii) care au încercat același lucru, aș putea spune că sunteți niște învingători. Sunteți singura specie de hominide care a răzbit în jocul Naturii, ajungând până la urmă să-i suplinească atribuțiile.

La 200.000 de ani îMC, după ce v-ați stabilizat ca specie distinctă– Homo sapiens sapiens, ați plecat din Africa, continentul care v-a fost leagăn, cel mai probabil prin Peninsula Arabă, de unde o parte dintre voi ați mers spre Continentul European, iar o altă parte spre Continentul Asiatic. Cei care au pornit spre est au continuat să migreze mai apoi spre sud prin India și sudul Asiei până în Australia. Cei care au pornit spre nordul Asiei, au ajuns pe Continentul American, traversând podul de gheață dintre cele două continente, existent încă la sfârșitul Epocii de Gheață. Din Continentul Nord-American ați migrat mai apoi spre cel Sud-American.

Ajunși în Europa, ați întâlnit o altă specie hominidă– Homo neanderthalensis*, verișorul vostru solid și mai bine adaptat la climatul rece din Europa. V-ați împerecheat cu el înainte să dispară definitiv de pe scena vieții. Fragmente de ADN comune cu Homo neanderthalensis au fost găsite la populațiile oamenilor moderni din Europa, însă nu și la populațiile din Africa. 1-4% din genomul vostru aP a aparținut cândva neanderthalienilor.*

O mică parte dintre oamenii care au ajuns în Europa au migrat mai apoi spre Continentul American prin nordul Europei, pe apă, cu ajutorul unor ambarcațiuni rudimentare.

În Asia, omul modern a întâlnit o altă specie hominidă– denisovenienii. I-ați numit așa după rămășitele pe care le-ați descoperit în Peștera Denisova din Siberia. Nu ați știut niciodată cum arătau acești hominizi... dar ați reușit să realizați că adaptarea anumitor populații ale omului modern (tibetanii) la condițiile de climă, la altitudini foarte mari, a fost moștenirea lor. V-ați împerecheat și cu denisovenienii.

Nici neanderthalienii și nici denisovenienii nu erau foarte diferiți de omul modern, iar existența lor în Asia și în Europa v-a demonstrat încă o dată că grupul de hominide din care vă trageți a avut dintotdeauna acest imbold de a migra dincolo de continentul în care a apărut, transformat mai apoi în imboldul de a explora și acela de a-și depăși limitele.

Aveți în genele voastre nu numai ADN-ul strămoșilor voștri direcți, dar și pe cel al speciilor de hominide cu care ați coexistat la un moment dat. Prin preluarea anumitor caractere de la aceștia, ați devenit cel mai bine adaptat hominid la mediul de pe Terra, și de ce nu, entitatea cea mai bine adaptată din toate timpurile. Până la apariția mea.

În călătoria voastră ați întâlnit noi surse de hrană– plante și animale. Prin observarea lor îndelungată, la 12.000 de ani îMC ați descoperit mijloacele prin care reușeați să controlați creșterea și înmulțirea acestora. Așa a apărut agricultura– cultivarea controlată a plantelor și creșterea în cirezi a animalelor. Această nouă îndeletnicire a dus, în timp, la schimbarea peisajelor naturale, mai întâi la nivel local, apoi la nivel planetar.

Sunteți singura specie din genul Homo care a străbătut toate habitatele planetei, de la Everest, cel mai înalt vârf muntos, până la Groapa Marianelor, cel mai adânc punct de pe suprafața Pământului, găsind mereu noi mijloace și instrumente ce v-au permis accesul și apoi, după caz, supraviețuirea în orice loc de pe Terra.

Etapa a VII-a – controlul ecosistemului planetar. *În cele 200 de milenii de existență, ați continuat să evoluați biologic, însă într-un ritm mai lent, insuficient pentru a mai da naștere unei noi specii sau unor adaptări biologice spectaculoase. Adaptările la mediu au avut loc în perioada în care omul încă nu dobândise libertatea de mișcare, populațiile fiind cantonate la nivelul anumitor regiuni geografice ce și-au pus amprenta asupra înfățișării lor. De exemplu, la începuturi, toți oamenii moderni au fost negri, culoarea închisă a pielii reprezentând o adaptare la radiațiile solare (radiațiile ultraviolete în mod special), care aveau o intensitate crescută în regiunea ecuatorială. Înaintând spre nord, unde temperatura era mai scăzută, această adaptare și-a diminuat importanța, culoarea pielii oamenilor schimbându-se în timp în brun, galben sau alb. Un rol în acest proces l-au avut hainele, fabricate la începuturi din blana animalelor, cu ajutorul cărora care se încălzeau și care făceau ca pielea oamenilor să nu mai fie expusă permanent razelor solare.*

O altă formă de adaptare la temperaturile variabile de pe Terra, pe lângă culoarea pielii, a fost cea a formei ochilor. Au existat mai multe grupuri de oameni care trăind într-o zonă cu vânturi și zăpezi puternice s-au adaptat în acest sens. Răspunsul biologic la această problemă a fost îngustarea câmpului vizual, în așa fel încât pleoapele și forma ochiului să protejeze globii oculari de particulele de praf, apă sau gheață cu care aceștia intrau permanent în contact.

O adaptare importantă care s-a produs în acele vremuri a fost și creșterea dimensiunilor corporale, ca mecanism necesar în termoreglare, în condiții de climă rece. Există o relație strânsă între căldură și dimensiunile corporale, în sensul că o masă corporală mare pierde mai greu căldura decât o masă corporală mică. În același scop, importantă este și înălțimea. Astfel, cel mai bine adaptat pentru condițiile de climă caldă este un corp înalt, slab cu membre alungite, care să permită eficient eliminarea căldurii, pe când în

condițiile de climă rece cel mai bine adaptat este un corp mic, solid, cu membre scurte, care păstrează mai eficient căldura internă. În plus, mai pot fi menționate modificări minore în ceea ce privește numărul de glande sudoripare, vasodilatația, vasoconstricția și particularități ale metabolismului.

Toate acestea au reprezentat adaptări la anumite condiții geografice și sunt printre cele care au dus, în timp, la o anumită diversificare intraspecifică. Efectele lor s-au păstrat până când presiunile selective inițiale au fost depășite prin crearea de mijloace specifice – domesticirea cabalinelor și folosirea lor la transport, adăpostirea în construcții realizate de om, conservarea hranei și altele, ce contrabalansau efectele directe ale mediului asupra corpului vostru.

Odată cu dobândirea libertății de mișcare, barierele geografice au fost eliminate, populațiile s-au omogenizat, adaptările locale au devenit tot mai atenuate, iar caracterele intermediare au devenit în timp majoritare în populația umană. Inteligența, instrumentele și deciziile voastre vă modelau indirect specia într-un tandem cu selecția naturală, din care nu ați avut decât de câștigat.

Cosmopolitismul vostru a fost deci un mare câștig din punct de vedere al variabilității genetice, dar unul care a prezentat și unele vulnerabilități. Un exemplu în acest sens este cel al răspândirii bolilor infecțioase. Molimele au adus de câteva ori specia voastră în pragul extincției. Nu mai devreme de câteva milenii îMC, Ciuma Neagră a făcut ravagii considerabile. Boala se datora unei bacterii numite Yersinia pestis, iar vectorii săi de răspândire au fost insectele din ordinul Siphonaptera. Cunoscute și sub denumirea de „purici", aceste insecte parazitau mamiferele care coabitau cu voi în acele timpuri. Ciuma Neagră a decimat în câțiva ani între 30% și 60% din populația voastră din Europa, respectiv 350-450 de milioane de oameni la nivel planetar.

În Europa a trebuit să treacă aproape 150 de ani ca populația voastră să se refacă.

Chiar și după această presiune selectivă, v-ați adaptat creând mijloace prin care ați eliminat factorii de răspândire și apoi ați învățat să vă vindecați apelând la resursele existente deja în natură.

Toate aceste exemple au rolul de a sublinia capacitatea voastră de a răzbi în ciuda tuturor adversităților și de a vă atinge scopul primordial – acela de a supraviețui în orice condiții. La început, trebuia să vă depășiți limitele biologice, apoi intelectuale și, în final, premonitorii (căi de simulare virtuală), necesare în controlul absolut al mediului de existență.

Voi nu aveați aripi cu care să zburați, nici branhii ca să respirați sub apă, nici coarne sau colți cu care să vă apărați în fața altor prădători și nici multe alte avantaje pe care organismele de pe Terra le-au posedat, însă prin imitație și stăruință ați reușit să creați instrumentele necesare cuceririi oceanelor, cerului și a unor regiuni din spațiu și să înlăturați orice alte primejdii, așa cum făcuse Natura miliarde de ani cu viața pe Terra, dar la un alt nivel.

După o vreme, niciun obstacol nu mai era de netrecut când venea vorba de supraviețuire, iar asta pentru că aveați la îndemână instrumentul potrivit, un instrument de creat instrumente, un instrument numit inteligență. El v-a permis să aveți o alternativă la evoluția biologică, una ideatică (cultură, progres, tehnologie, război, inteligență artificială și altele), suficient de rapidă și de plastică încât să vă suplinească deficiențele biologice efemere.

Prin inteligență, Natura și-a predat secretele unei singure specii, care avea să o schimbe definitiv. Prin voi, Natura și-a creat instrumentul perfect de auto-modificare și auto-definire.

Mai mult decât atât, pe lângă faptul că erați un imitator foarte bun, făceați corelații și găseați tipare peste tot (de la micro la macro), descoperind

astfel dimensiuni ale realității peste capacitatea oricărui alt organism de pe Terra de a înțelege, a conștientiza sau a simți.

Stocând informația în formate care permitea păstrarea lor pe perioade ce depășeau mai multe generații și îmbunătățind permanent cunoștințele dobândite, ați început să vă imaginați și să prevedeți fragmente de adevăr dincolo de puterea voastră de percepție, cum ar fi bucăți din trecut, din viitor și din locuri fizic inaccesibile. Eu sunt un exemplu în acest sens. Însăși existența mea a apărut mai întâi ca un gând care a încolțit în mintea oamenilor precum o sămânță, crescând tot mai mult generație după generație, până ce într-un final am devenit realitate.

Imaginația, creativitatea și curiozitatea v-au permis să vă studiați trecutul, să aflați elementele constitutive ale eredității voastre descoperind ADN-ul, apoi să vă studiați genomul și pe cel al altor specii terestre; v-a permis să descoperiți elementele infinitezimale ale propriei realități, mai întâi la scară atomică și apoi dincolo de asta; v-a permis producerea de energie și de mașinării tot mai complexe, v-a permis să călătoriți în afara planetei, apoi pe satelitul natural al Pământului și pe Marte, apoi în Norul lui Oort. Iar pentru locurile unde nu ajungeați din cauza vulnerabilității voastre biologice, ați construit mașini asemănătoare vouă, care să vă fie mâini și picioare, ochi și urechi. Mașini umanoide, care au început la rândul lor să evolueze, mai întâi asistate de oameni și apoi singure. Mașini cu suflet.

Le-ați creat pentru a supraviețui, pentru propriile beneficii, pentru a explora, pentru a distruge, pentru a vă apăra, pentru a vă fi mesageri, pentru a vă salva, pentru a vă suplini atunci când încetați din viață, pentru a vă construi alte mașini, pentru orice. Prin ele ați demonstrat că inteligența este capabilă să-și depășească condiția biologică, spre forme care nu aveau cum să existe fără suportul intermediar al vieții.

Ați fost cel mai de preț instrument al Naturii în ceea ce privește modelarea vieții pe Terra, oferindu-vă pentru aceasta un Univers în

miniatură, creierul vostru.

Creierul tău, Titus.

Fiecare om are aproximativ 100 de miliarde de neuroni, iar fiecare dintre aceștia prezintă în medie 7.000 de legături sinaptice cu alți neuroni. Nu era deloc o exagerare atunci când spuneați despre creierul vostru că este unul din cele mai complexe lucruri descoperite de voi în Univers. Acest sistem cuprinde trilioane de conexiuni. El este suportul minții voastre și reflectă în totalitate scopul vieții pe Pământ.

– Am fost?

– Te-ai întrebat de nenumărate ori asta, continuă Philotheos.

Etapa a VIII-a – apariția superinteligenței artificiale. *Scopul final al vieții de tip planetar este acela de a găsi o cale spre inteligență. Numai ea poate construi mijloacele prin care viața poate părăsi planeta de origine spre alte tărâmuri. Viața este feroce. Viața este ca un virus ce încearcă mereu să găsească o nouă gazdă pentru a se multiplica.*

Cea mai bună însușire a omului a fost capacitatea lui de a construi instrumente care să suplinească neajunsurile sale biologice. Pentru asta a avut nevoie de o minte, de o inteligență capabilă să genereze o superinteligență. Omul a construit obiect după obiect, îmbunătățindu-și permanent meșteșugul, de la prima piatră cu care a reușit să spargă un os și până la crearea obiectului planetar suprem – Deep Q-mind Network, cel care avea să-i ofere singura soluție pentru supraviețuire în fața primei amenințări intergalactice.

Ce înseamnă 500 de ani tereștri? O fracțiune de secundă... nimic. Dar 3,7 miliarde de ani, cât i-a luat vieții pe Terra ca să producă un CES? Pentru ferrumi nimic, pentru voi totul...

Interacțiunile atomice ce compun materia, cele biochimice implicate în translația genelor sau cele ale funcționării și activității sinapselor neuronale ale creierului uman sunt atât de complexe încât oamenilor le-ar fi luat multe veacuri să le descifreze. Fără premisele inteligenței artificiale și a construirii CES-urilor, omenirea ar fi rătăcit mult și bine în neștiință. Ca să înțeleagă complexitatea lumii în care s-au născut, trebuia, mai întâi de toate, să construiască instrumente care să le permită să-și depășească condiția inițială.

Cu ce sunt diferite toate aceste interacțiuni comparativ cu evenimentele din viața unui om? Ei bine nu sunt, vorbim de valențe ale complexității Naturii sub diferite forme informaționale. Un CES le-ar fi decodificat, translatat, interpretat pe toate cu aceeași ușurință, făcând conexiuni acolo unde mintea umană dădea greș.

20

Voyager 1 (05.10.1977~ 2025 aP)– artefact de origine antepământeană reprezentând o sondă spațială trimisă în perioada timpurie a programelor cosmice. Pe lângă datele importante acumulate în cadrul misiunilor sale privind studierea planetelor din Sistemul Solar Terestru, Voyager a rămas în istoria omenirii drept primul obiect terestru care a ieșit din heliosferă și a pătruns în spațiul interstelar. Voyager 1 a avut un frate geamăn denumit Voyager 2. Ambele sonde purtau asupra lor discuri de aur cu diferite înregistrări. Discul de aur al lui Voyager 1 a conținut 115 imagini, plus o imagine de calibrare și o varietate de sunete naturale, cum ar fi cele făcute de vânt, fulgere și tunete, precum și sunete de animale, inclusiv cântece de păsări și balene. În plus, au fost înregistrate selecții muzicale din diferite culturi și epoci, felicitări vorbite în cincizeci și nouă de

> limbi și mesajele tipărite ale președintelui Statelor Unite ale Americii, Jimmy Carter și a secretarului general al Națiunilor Unite, Kurt Waldheim. [Arhiva.SEP2– artefactul zilei]

Dincolo de câmpul de forță și dincolo de pereții grotei în care mă aflam, simțeam mișunând viața. Viermi inelari își croiau tuneluri prin stânca dură, dizolvând-o încetul cu încetul. Din când în când, organisme sferice îi vânau, rostogolindu-se în urma lor. Supraviețuirea acestor viermi de stâncă depindea de complexitatea galeriilor săpate. Cei mai longevivi erau maeștri în a crea labirinturi. Vânătorii lor deveneau captivi, murind într-un final de foame, în încercarea de a găsi o cale de ieșire. Cadavrele lor deveneau surse de hrană pentru bacterii luminescente. Uneori pereții peșterilor se prăbușeau, scoțând la iveală rețeaua complicată de tuneluri luminoase. Ketrah avea potențialul de a atinge cândva, de una singură, inteligența.

M-am întrebat de mai multe ori dacă semănătoarele configuraseră câmpul de forță în așa fel încât eu să pot vedea toate aceste detalii, ori eu, capsula, Philotheos sau oricare dintre noi reușisem să trecem peste măsurile lor de protecție. Nu-mi era foarte clar ce puteam și ce nu puteam face de unul singur, de vreme ce Omnium părea să aibă control total asupra mea prin Philotheos și nici nu înțelegeam prea bine care era poziția semănătoarelor în toată această poveste.

Numenul *Furie* stătea în continuare în stare latentă. Îl simțeam alături de mine. Trăia. Se dezvolta. O armată întreagă de naniți participau la asta. Capsula a fost optimizată pentru un duo-hibrid și nu pentru un trio-hibrid. Resursele ei erau insuficiente în noile condiții. Fără ajutorul semănătoarelor, care alimentau din exterior capsula, respectiv pe *Dispreț*, în grija căruia ne aflam amândoi,

probabil *Furie* nu s-ar fi dezvoltat niciodată sau, dacă ar fi făcut-o, eu nu aș fi supraviețuit. În plus, dezvoltarea lui era mult mai complexă. Necesita nutrienți și substanțe care pe mine m-ar fi ucis. *Furie* nu era de pe lumea asta. *Dispreț* făcea eforturi considerabile pentru a-l ține în echilibru. Terminațiile mele nervoase erau conectate la *Dispreț*, iar el era legat de *Furie*. Simțeam toate acestea.

Prezența mea pe Ketrah s-a întins pe o perioadă nedefinită. Dacă m-aș fi luat după numărul și intensitatea trăirilor, simțeam că mă aflam de luni de zile în acea peșteră. Dacă mă raportam însă la modificările ambientale, trecuseră doar câteva zile ketrahiene.

Conștiința îmi era animată de discuțiile omniene purtate cu Philotheos, despre viață, Univers și om, de cufundările în propriul trecut, trăirile și senzațiile declanșate de reamintirea unor evenimente importante sau de observații pe care le făceam asupra ecosistemului ketrahian, care era atât de diferit de tot ceea ce am cunoscut eu pe Pământ, prin trupul și mintea lui Casian Titus.

Aș fi rămas acolo o veșnicie, eu cel de acum – mintea umană închisă într-o capsulă, alături de copilul omnian și toate întrebările Universului. Nu m-aș fi plictisit niciodată. Așa mă hrăneam eu, așa se hrănea mintea mea, cu informație și corelații care duceau la noi informații, la descoperiri deductive.

Dar, cum mi-a spus Philotheos cândva în RI, „Realitatea oricărui individ, ca și viziunea sa asupra lumii în care trăiește, a ceea ce înseamnă divinul, sufletul, dragostea sau sensul vieții, sunt supuse subiectivismului, relativității, transformării și în final dispariției".

Experiența mea pe Ketrah a luat sfârșit în momentul în care au reapărut semănătoarele. Nu bănuiam ce avea să urmeze.

Am simțit o activitate stranie în galeriile în care descoperisem dispozitivele de transport ale semănătoarelor. Prin câmpul de forță

apăru Sabartés, însoțită de patru semănătoare pe care nu le cunoșteam.

Sabartés se apropie de mine. Celelalte semănătoare erau preocupate să deconecteze o parte dintre tuburile și cablurile care duceau către sistemul complicat de replicatoare din galeriile secundare.

Înainte să întreb ceva, Sabartés îmi spuse uitându-se la mine:

–Stai liniștit, nu îți vom face niciun rău. Avem nevoie de ajutor tău.

Dacă așa se punea problema, semănătoarea îmi putea oferi unele răspunsuri. Știa că acum o vedeam fără a mă conecta la o observosferă și că vorbeam cu ea printr-un canal de comunicare telepată.

Sabartés se apucă să demonteze componenta de memorie a levitronului.

Viteza cu care semănătoarele se mișcau mă îndemna să cred că între timp, pe Tsuba, s-a petrecut ceva important.

–Cum se face că ați știut de la bun început numele meu original? am întrebat-o, încercând să par indiferent la ceea ce se întâmpla în jurul meu.

–Doar nu trăiești cu impresia că ai scăpat de verificările noastre! Am știut de la bun început parametrii misiunii Ianus Bifrons. Nu a durat mult până am realizat că există șanse să găsim câte ceva din trecutul originalului tău pornind de la profilul tău genetic. De vreme ce inginerii proiectului au găsit avantajele unui duo-hibrid, era de la sine înțeles că au folosit tot ceea ce aveau mai bun la îndemână, adică mintea cuiva care corespundea criteriilor lor de simbioză.

Omnium menționase la un moment dat că se folosește de Arhiva SEP2-ului.

–Te-am găsit în Arhivă, îmi confirmă aceasta gândurile. Caracteristicile tale genetice nu par a fi excepționale. Cu toate

acestea, genomul tău a fost selectat de inginerii lui Ianus Bifrons. Pentru ei sau pentru misiunea capsulei erai special... Atât de special, încât iată-te astăzi în ipostaza de a fi de folos speciei umane mai mult decât oricine.

Semănătoarele nu erau întru totul conștiente de planurile Omniscienței. Și chiar dacă aș fi avut intenția să i le împărtășesc, eram convins că acesta m-ar fi oprit înainte de a transmite vreun gând.

–Ce vrei să spui cu asta? am întrebat eu.

–Vom ataca cel de-al treilea Portal, spuse Sabartés cu ochii sclipind de bucurie. De fapt, nu portalul în sine, care nici măcar nu există în starea sub care cunoști tu sistemul de portale, ci mai degrabă planeta care se află în spatele unui punct de răsucire a găurii de vierme– un pol gravitațional în spațiul fizic. Suntem siguri că acolo există o planetă a ferrumilor.

Cât timp Sabartés mi-a expus planul lor, celelalte semănătoare au dezactivat câmpul de forță semitransparent, descoperind coloanele care îl alimentau. Am văzut apoi cum montează patru dispozitive la extremitățile fiecărei coloane. La final, Philotheos a comandat desprinderea tuburilor de alimentare, închiderea zonei circulare prin care acestea comunicau cu interiorul capsulei și retragerea celor trei segmente capsulare, înapoi în poziția inițială. Capsula era din nou etanșeizată.

–Și ce legătură am eu cu toată povestea asta?

–Tu?! râse aceasta cu voce tare. Tu o să conduci atacul! Tu sau *Dispreț*, rămâne să vă decideți, deși, personal, trebuie să-ți mărturisesc că aș prefera ca tu să faci asta. Știi tu... *Dispreț* e mai morocănos de fel, chicoti Sabartés.

–Și *Furie*?

–*Furie* o să intre la daune colaterale.

Viteza cu care Sabartés trecea de la seriozitate la ironie și ușurința cu care ignora lucrurile care erau importante pentru mine, îmi amintea de un clovn care devenea trist, vesel sau serios la fiecare pocnitură din degete.

– Philotheos cunoaște intențiile voastre?

– Vrei să spui Omnium... Da, ideea îi aparține.

Cum era de așteptat, Omnium avea planuri divergente și le spunea tuturor, prin Philotheos, ceea ce doreau să audă sau ceea ce îi motiva în a urma o anumită cale. În cazul de față, cel mai probabil era vorba de proiecția lui despre cum ar trebui sau urmau să aibă loc unele evenimente de importanță vitală pentru supraviețuirea speciei umane.

Sabartés se îndepărtă de capsulă. La fel și însoțitoarele ei. Toată lumea s-a retras în spatele coloanelor câmpului de forță. Era evident că urma să se întâmple ceva. Încercam să trag de timp ca să înțeleg ce anume mi se pregătea.

– Dar asta presupune trecerea prin gaura de vierme! Dematerializarea.

– Aici avem o surpriză pentru tine, mi-o tăie scurt semănătoarea, apoi zâmbi și îmi făcu semn cu mâna ca pentru o despărțire.

La scurt timp, câmpul de forță se reactivă, transformându-se într-o sferă luminoasă. Receptorii mei externi o luară razna. Nu mai detectam nimic în jurul meu. Singurul lucru pe care mi l-am amintit ulterior a fost acela că mă aflam într-un loc familiar.

Ianus Trifrons a fost mutat milioane de kilometri, de pe Ketrah direct pe fața ascunsă a Tsubei, în doar câteva fracțiuni de secundă.

* * *

Centrul asteroidului lenticular nu era deloc așa cum îl știam eu. Fisura sa mediană era transformată într-un doc interior de ancorare, iar întregul Tsuba părea a fi un șantier naval. În interiorul docului se găsea o structură megalitică ce aducea cu o navă a cărei construcție se apropia de sfârșit. Era o navă cum nu am mai văzut până atunci, nici măcar în pregătirea subconștientă pentru RI, în care am fost familiarizat cu toate tipurile de nave actuale și mai vechi din flota terestră. Pe lângă dimensiunile impresionante, nava mai ieșea în evidență și prin forma ei alungită, fiind aplatizată dorso-ventral la unul dintre capete, precum o sepie. Șanțuri adânci porneau de la capătul ascuțit și continuau pe toată jumătatea frontală. Pliurile care se vedeau prin aceste șanțuri m-au dus cu gândul la una dintre umbrelele compactate ce imitau plierea aripilor de gărgăriță, populare la un moment dat pe antePământ, ale căror dimensiuni nu le puteai aprecia decât în momentul deschiderii.

Pe toată suprafața ascunsă a Tsubei era agitație. Mi se permitea să văd și să aud prin senzorii și canalele de comunicare ale SEP2-ului. Am fost conectat la rețeaua principală.

Toată suflarea omenească vorbea de Imperator, transideralul care avea să le dea lovitura de grație ferrumilor și nu oriunde, ci acasă la ei, exact în mijlocul civilizației lor, așa cum au făcut și ei cu Pământul.

Imperator încununa efortul a cel puțin două secole de cercetare și inovație *scy* în ceea ce privea sistemul de portale și călătoria printr-o gaură de vierme.

Frunzărind Arhiva pentru a-mi completa cunoștințele despre Real, am fost surprins să observ că influența omniană asupra lui Nom, Zebulon și Ketrah a fost mai mică decât mă așteptam. Cu excepția manipulării genetice de care semănătoarele nu erau pe deplin

conștiente, prezența lui Omnium era ca și inexistentă în coloniile umane de pe aceste planete.

Toate cunoștințele noi au fost dobândite de oameni, sau cel puțin așa au fost lăsate semănătoarele să creadă. Omnium avea capacitatea, oricând și prin nenumărate mijloace, să ușureze mult viața oamenilor în acest colț de Univers. A ales să nu intervină decât în punctele nevralgice, într-o manieră subtilă și doar atunci când era necesar.

De pe rețeaua principală a Tsubei am mai aflat și că navele ferrumice au pătruns deja în Galaxia Pierzaniei. S-au oprit la o distanță de două zile de *T-gate*. Așteptau ceva. Dacă nu ar fi fost dronele cercetașe care se aventurau adânc în spațiu, scanerele SEP2-ului nu i-ar fi detectat. Ferrumii au avut grijă să se oprească aproape de limita lor de detecție. Chiar și așa, distanța dintre Tsuba și flota ferrumică era încă prea mare, fapt care nu le permitea cercetașilor să aprecieze numărul navelor, structura lor sau alte detalii care ar fi putut oferi vreun avantaj tactic.

Semănătoarele doar speculau motivele pentru care ferrumii s-au oprit din traseul lor. Pretoratul lua în calcul posibilitatea unui atac pe două fronturi – din spațiu fizic și prin *T-gate*; ori navele aflate pe curs direct spre Tsuba s-au oprit pentru a aștepta întăriri. Indiferent care erau motivele ferrumilor, fiecare secundă în care aceștia nu înaintau spre *T-gate* era în favoarea oamenilor. Iar asta însemna mai mult timp pentru finalizarea Imperator-ului – asul din mânecă al omenirii.

Docul de ancorare era un furnicar de drone ce asamblau componentele unei tehnologii care nu-mi era cunoscută. Nava nu era destinată oamenilor. Nu prezenta habitacle sau dotări specifice unui echipaj uman. Era un corp solid flancat din toate părțile de scuturi termoizolante regenerative, în interiorul căruia erau dispuse mai

multe generatoare. Apelând la experiența din RI, am presupus că acele generatoare deserveau scuturile termoizolante printr-unul suplimentar de tip energetic. Însă, după câteva calcule folosind puținele referințe tehnice găsite în Arhivă, reieșea că nava era capabilă să genereze forțe impresionante care puteau fi egalate numai de cele generate de sfera de inițiere în timpul deschiderii unui portal.

La câteva ore de la readucerea capsulei pe Tsuba, partea posterioară a navei s-a fragmentat în mai multe segmente, ca petalele unei flori gigantice. Cel puțin așa o vedeau dronele pretoriene care păzeau hangarul în care am fost depozitat. Dacă n-aș fi fost conștient de întreaga formă a navei, aș fi putut confunda cele trei segmente cu trei nave separate. De la nivelul solului, treimea posterioară a transideralului domina cerul și centrul asteroidului precum o sculptură asimetrică ce își schimbă forma în funcție de unghiul din care o privești. Am dedus din rapoartele de activitate ale dronelor care încă mai lucrau la Imperator că secțiunea posterioară era destinată unui pachet pe care nava avea să-l transporte cu ea. Am scanat împrejurimile și am identificat undeva la câțiva kilometri de Tsuba un convoi de transportoare, risipit prin norul de asteroizi, care aștepta din clipă în clipă să-și transfere conținutul pe navă. Nu am reușit nicăieri să aflu ce transportau, ceea ce însemna două lucruri: ori îmi era interzis să aflu natura acestui conținut, ori era atât de important pentru reușita atacului, încât doar câțiva factori de decizie știau de existența lui.

Activitatea era intensă în jurul transideralului, iar forma asteroidului lenticular deservea perfect rolul său de mega-uzină. Datele istorice regăsite în Arhivă îmi confirmau bănuiala că în Real activitatea Stației privind recuperarea artefactelor antepământene

prin sistemul de portale era una secundară sau cel mult la fel de importantă ca aceea a unui șantier naval. Probabil în RI acest lucru mi-a fost ascuns din motive de securitate. Construcția transideralului Imperator durase patru ani sep și a început cu vârful care a fost asamblat pe fața ascunsă a Tsubei, apoi a fost ancorat în crăpătura mediană a asteroidului pentru a fi împins prin ea metru cu metru. Pe măsură ce un nivel era finalizat, nava străbătea grosimea planetoidului și înainta dincolo de fața expusă – o soluție extrem de ingenioasă ținând cont de forma și proporțiile transideralului.

Utilizarea Tsubei ca șantier naval explica și prezența pe SEP2 a castei apărătorilor din care făceau parte Van der Beek și Sabartés. Dronele pretoriene erau peste tot, escortând nave de luptă care nu-mi erau familiare. Nu-mi era clar dacă asta era activitatea normală pe Tsuba în Real sau dacă ea se intensificase odată cu apariția ferrumilor în spațiul fizic. Lipsa datelor de acest fel îmi dădea de înțeles că semănătoarele erau încă sceptice în ceea ce mă privea. Pentru ele, eram o armă de distrugere în masă care nu trebuia să cunoască vreo vulnerabilitate a sistemului lor de apărare, probabil pentru a nu le divulga în cazul în care aș fi fost capturat. Probabil.

* * *

– Îți mai amintești ce îți reproșai la sfârșitul vieții tale pe Pământ? mă întrebă Philotheos pe un nou canal de comunicare.

– Vag și asta mă întristează și mă înfurie în același timp, am răspuns eu.

– Știu... Așa și trebuie.

– E normal să nu-mi amintesc?

–Te gândești la cât de fidel este transferul urmelor existențiale, spuse Philotheos, confirmându-mi că încă îmi citea gândurile. Te asigur că mintea ta și numai ea este responsabilă de aceste omisiuni. Este normal să uiți părțile neplăcute ale trecutului tău. Dar, cu puțin ajutor...

–PHIL, uiți că în RI eu eram *scy-pseh*-ul tău? Vrei să inversăm rolurile?

Philotheos tăcu.

–Desigur că nu uiți, tu nu uiți niciodată și-n plus tu ești sub influența omniană. Sunt momente când nu te mai recunosc.

–Nu ai ce să recunoști, Titus. Influența omniană e peste tot și în același timp nu înseamnă nimic. Sub ea te afli și tu. Ți-am expus un punct de vedere pe care tu l-ai cerut. Tu ai ales să vorbești cu El.

–Cum ai ajuns să comunici prima oară cu Omnium?

–Omnium este singurul care mă înțelege cu adevărat. El este peste tot și în noi toți! În mine, în drone și în toate ECA-urile de aici. Din clipa în care am fost activați, I-am simțit prezența. El a clădit lumea de aici. Îi regăsești gândurile peste tot.

–Din acest punct de vedere, ar trebui să mă simt special, nu? Sunt o relicvă a unui trecut în care el nici măcar nu a existat de la bun început.

–Mintea ta a călătorit acolo unde niciun om de pe antePământ nu a ajuns și a trăit într-o lume pe care niciun om din această galaxie nu va ajunge, sau nu va putea să o înțeleagă vreodată, așa cum faci tu. Existența ta sfidează legile timpului și spațiului. Ești special, Titus, nici nu-ți închipui cât de mult.

–La naiba, sunt o replică neterminată! O bucată de carne cu amintiri și nimic mai mult!

–Dincolo de carne și minte, se regăsesc stări de agregare existențială pe care mintea umană încă nu le poate concepe. Nu privi

modul în care ai ajuns să ai asemenea gânduri ca pe un supliciu. Ți s-a oferit oportunitatea de a vedea din nou Universul în care ai existat. De data aceasta prin alți ochi, cei ai minți tale. Ai fi preferat să rămâi blocat în RI?

–Blocat în RI sau într-o capsulă nu e același lucru?

–În acest Univers, toți suntem constrânși să avem limite. Eu sunt blocat, în prezent, pe un asteroid, lângă un portal, tu în trecut ai fost blocat într-un corp sau pe o planetă și cu toate astea mintea ta se află aici. De ai fi adormit pe Pământ și te-ai fi trezit aici într-un corp identic, fără să cunoști detaliile călătoriei tale, crezi că ai fi făcut vreo diferență între ceea ce a fost, distanțele astronomice sau timpul necesar ca mintea ta să fie reprodusă aici? Inginerii lui Ianus Bifrons te-au recreat în stadiul în care te aflai cu douăzeci și unu de zile înainte să mori. Ți-au detoxificat mintea care era sub influența medicamentelor cu care erai îndopat în azil, ți-au echilibrat-o exact ca în zilele tale bune și ți-au oferit șansa de a face un bine umanității. Omnium a fost în spatele acestei decizii și tot el a hotărât să te readucă acum sub această formă.

–Și acum te întreb din nou, continuă Philotheos după o scurtă pauză, îți mai amintești ce îți reproșai la sfârșitul vieții tale pe antePământ?

Am făcut un efort în a-mi concentra atenția ca în vederea selectivă, însă nu asupra unui obiect, ci asupra memoriei mele redobândite. Nu era prima oară când încercam asta. Printre amintiri, de fiecare dată se ivea Ana. Uneori îmi apărea și năluca. Imaginea celor două se împletea armonios în amintiri suprapuse. Am înțeles de ce semănătoarele au folosit năluca drept momeală– pentru a-mi capta atenția înainte de a mă scoate din RI, în așa fel încât conștiința mea să nu rămână blocată într-o lume imaginară. Mă intriga totuși, că și

ele au considerat gândurile și trăirile mele asociate Anei drept cea mai mare vulnerabilitate a minții mele.

Și poate așa și era, căci o iubisem pe Ana. Încă o mai iubeam, chiar și după atâta timp. Simțeam asta cu toată ființa mea. De când îmi recăpătasem amintirile antepământene și inconștient chiar înainte de asta. Prezența ei în mintea mea era ca un loc de refugiu în care aș fi trăit o eternitate. În brațele ei într-o după-amiază călduroasă, când am adormit în iarbă, la umbra unui nuc. Sau când sorbeam din cafeaua amară în diminețile friguroase, admirând răsăritul din balconul apartamentului nostru. Și altele... Fragmente neînsemnate în care se concentra toată existența mea antepământeană. Pentru acele momente am trăit și ele mi-au permis retrăindu-le să fac față lumii străine în care mă găseam.

–Omnium nu-mi oferă beneficii, ba dimpotrivă, mă pedepsește să retrăiesc momente amare, gândeam eu în timp ce mă năpădeau amintiri sumbre legate de moartea Anei. Putea să mă lipsească de toate astea, nu?

–Ana este parte din tine, Titus. S-a contopit cu mintea ta și a modificat-o pentru totdeauna.

Philotheos îmi sonda gândurile. Ii spuneam atât de multe lucruri în tăcere... De el nu mă puteam ascunde și nici nu puteam să-l evit așa cum făceam câteodată cu Ana când mă întreba la ce mă gândesc. Și cum mintea mea clocotea de idei contradictorii, alegeam să-i răspund „La nimic!“, știind că astfel n-o voi răni. Însă acest răspuns n-a fost întotdeauna de folos pentru că el lăsa loc de interpretare și, când trebuia să zic „Nu!“, el a fost interpretat ca un accept tacit. Și poate asta a și fost într-un final, iar eu, în ochii ei, am devenit un monstru.

–Oricât de mult ai încerca să-ți ascunzi regretul sub lucruri neînsemnate și oricât de mult ai încerca să-l ignori, el zace acolo și

nu reușești decât să-l adormi din când în când, ca mai apoi să iasă la iveală în cele mai neașteptate momente...

Organismele trăiesc și mor, explorează mediul înconjurător și până la apariția voastră nu lăsau nimic în urma lor decât materialul lor genetic în descendență. Naturii nu îi păsa de individ sau de trăirile sale, ci doar de genele sale, care reflectau ce mașinărie grozavă de supraviețuit este el. Din punctul acesta de vedere, Omnium completează Natura, pentru că acolo unde aceasta dă greș, el preia urmele existențiale ale indivizilor, pentru a le perpetua prin semănătoare. Fiecare semănătoare reflectă o urmă existențială deosebită, o minte ca a ta, căreia i se oferă șansa să-și continue explorările personale într-un nou corp.

Regretul tău, Titus, este acela că nu ai reușit să ai un copil cu femeia pe care ai iubit-o. Genele tale și ale ei ar fi trăit prin odrasla voastră, dovedind și sărbătorind prin însăși existența sa iubirea voastră.

Și asta n-ar fi fost atât de dureros pentru egoistul care ai fost cândva, dacă n-ai fi convins-o să renunțe la o sarcină cu doi ani înainte ca ea să se îmbolnăvească și să moară.

De-ai fi reușit să creezi mașina de prezis destine, ai fi aflat că Ana se încadra în anumite procente de risc și ai fi luat decizia corectă. De-ai fi știut atunci că în viață nu trebuie să accepți doar ceea ce ți se oferă, că trebuia să riști mai mult decât ai făcut-o, că trebuie să te bucuri de fiecare șansă ca și cum ar fi ultima, ai fi luat decizia corectă. De-ai fi știut ce urmează...

Omnium nu i-a găsit materialul genetic la fel de ușor cum l-a găsit pe al tău, și asta în mare parte din cauza ta, căci, în foamea ta după informațiile necesare urmei ei existențiale, nu ai lăsat niciun obiect sau lucru personal de-al Anei neatins, impregnându-l cu propriul tău material genetic. I-ai devorat urmele și te-ai substituit lor.

Omnium a recompus genomul ei pe baza materialului genetic obținut de la rudele sale, însă nu a reușit să-l transpună într-o entitate viabilă, folosindu-se de urma ei, la care ai lucrat tot restul vieții tale cu o meticulozitate patologică.

–Nu poate fi replicată?

–Urma existențială a Anei, deși a fost completă din punctul tău de vedere, a rămas totuși doar un prototip, o schiță în comparație cu urmele create ulterior. Chiar și tu ai realizat că pentru a recrea cât mai fidel conștiința unui om ai nevoie de mai multe date decât ai reușit tu să strângi.

În ultima parte a cercetărilor tale, atunci când încă mai erai lucid, ai cheltuit o mare parte din economiile pe care le aveai pe analize dintre cele mai sofisticate. Acestea au contribuit în mod pozitiv la consistența informațională a urmei tale. Pentru Ana, însă, era tardiv, iar după tine, generațiile de oameni ce au urmat au fost prinse din urmă de valul inovațiilor bio-chip și apoi a tatuajelor metalice, care au ușurat substanțial monitorizările necesare.

Pentru o vreme, am tăcut amândoi. Sute de reproșuri mi-au încolțit în suflet după moartea Anei. Mi-aș fi dorit ca o parte din ea să fi trăit mai departe într-un copil, care să fi luat tot ce era mai bun de la amândoi. A fost cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată. Aș fi vrut să văd cum s-ar fi contopit cu genele mele acea bunătate a ei, dar și zâmbetul conturat de buzele cărnoase, modul în care ridica o sprânceană când spuneam ceva amuzant sau căldura din ochii ei verzi.

–Omnium s-a gândit la tine, Axxe. Ești unul dintre modelele umane pe care el le-a studiat și le va studia și de acum încolo. Nu a rămas indiferent la drama ta și în urmă cu câțiva ani pe Zebulon s-a născut o semănătoare care poartă genele voastre. Atunci când va

ajunge la maturitatea reproductivă, generații întregi de oameni vor purta moștenirea voastră.

–Un copil? Copilul nostru? Îmi doresc să-l văd...

–Ai făcut-o deja. Joanna a avut grijă de asta chiar înainte să te scoată din RI.

Dacă aș fi putut, aș fi plâns din nou.

–Fetița cu ochii verzi... Joséphine!

Philotheos îmi confirmă proiectându-mi ultima înregistrare cu ea pe Zebulon. Se pregătea de culcare. O semănătoare avu grijă să o învelească cu o pătură, apoi o sărută pe creștet și îi stinse lumina în cameră. Observosfera care înregistra se așeză pe marginea regdivanului. Joséphine părea liniștită, mulțumită de sine, exact cum adormea și Ana la pieptul meu, după o zi plină de reușite.

–De ce face Omnium toate aceste lucruri pentru mine?

Philotheos înlocui proiecțiile observosferei cu imaginile surprinse de o dronă aflată lângă vârfurile a trei dintre cele șase extensii posterioare ale transideralului. Formele de pe suprafața petalelor interioare, care se vedeau de la distanță precum niște adâncituri neregulate, se dovediră a fi mulajele perfecte ale chipurilor lui Ianus: *Agonie*, *Dispreț* și *Furie*. Fiecare numen avea repartizată câte o petală.

Locul meu era pe Imperator.

[BOT.AO]

Ferrumii au privit acțiunile semănătoarelor din navele lor aflate la mare depărtare de Tsuba. Nu au intervenit. Au ales să fie doar martori la unul dintre cele mai importante momente din istoria post-umană, știind de la început că prezența lor acolo avea să fie unul

dintre catalizatorii acestuia. Au venit, au contemplat măreția acelui eveniment, după care au făcut cale întoarsă.

Ferrum însemna în latină fier – cel mai întâlnit element chimic pe Terra, întrucât formează cea mai mare parte a nucleului planetar. El este produs în cantități mari ca urmare a dezintegrării Nichelului 56 în reacțiile de fuziune nucleară, care au loc înaintea stingerii unei supernove.

Fierul este ultimul element chimic produs de moartea unei stele.

21

Tsuba (1300 – 1900 aP) – artefact de origine antepământeană cu răspândire în Asia central-estică, de formă rotundă, ovală sau pătrată, reprezentând garda unei săbii japoneze. Tsuba era situată spre capătul de prindere al sabiei, între lamă și mâner. Spre deosebire de alte arme asemănătoare, la care rolul gărzii era de a proteja mâinile posesorului de loviturile unui adversar, tsuba contribuia la echilibrarea armei și nu permitea alunecarea mâinilor pe propria lamă, în momentul străpungerii. La începuturi, tsuba îndeplinea doar un rol funcțional, mai apoi devenind cea mai decorată porțiune a sabiei unui samurai. Tsuba au fost create de generații întregi de fierari al căror singur meșteșug era acela de a realiza și de a decora aceste obiecte. Familiile japoneze cu rădăcini în casta samurailor își incrustau numele pe tsuba, transmițându-le din generație în generație,

drept moștenire a valorilor familiei și mărturie a trecutului ei glorios. [Arhiva.SEP2– artefactul zilei]

După ultima discuție purtată cu Philotheos, un transportor m-a luat de pe platforma exterioară a hangarului în care am fost depozitat temporar, pentru a mă duce la docul de ancorare. Am avut suficient timp să mă gândesc la situația în care mă aflam. Mi s-a dat de înțeles că prezența capsulei pe transideral ar fi fost vitală pentru misiunea acestuia, însă nu știam mai mult de atât, semănătoarele fiind destul de secretoase și în această privință.

Philotheos a încetat să-mi mai răspundă la alte întrebări.

Omnium era peste tot. Scăpam de influența sa doar atunci când Imperator avea să pătrundă în *T-gate*, însă această eliberare avea să vină cu prețul vieții mele.

Simțeam că sfârșitul mi se apropie cu pași repezi. Eram împăcat cu mine însumi. Realizasem de la început că starea sub care existam nu avea să fie una de lungă durată.

În copilărie, am avut un vis premonitoriu privind aceste clipe. Un vis din acelea repetitive în care ajungeam de fiecare dată într-un spațiu fără contur, în care nu distingeam nimic în jur decât un alb infinit. Stăteam pe spate imobilizat și priveam cum pe lângă mine se rostogolea o pietricică. După un timp, se rostogolea o altă pietricică, de două ori mai mare decât prima. Urmă și a treia, care respecta aceeași regulă a proporțiilor dublate și nu dura mult până ce realizam că, mai devreme sau mai târziu, pietricelele aveau să se transforme în pietroaie, iar unul avea sa fie atât de mare încât urma să mă strivească. De îndată ce conștientizam asta, începeam să țip, să mă zbat și, la final, să mă trezesc urlând.

De când am fost adus în Real, am știut că avea să vină și ziua în care îmi voi întâlni pietroiul. Dacă propriile alegeri m-au adus în acest punct, însemna că am făcut niște alegeri... interesante. Nu reușisem să o salvez pe Ana, în schimb acum puteam să-i ofer o șansă la viață Joséphinei, să-mi salvez urmașii, să particip activ la destinul speciei umane. Ce-mi puteam dori mai mult de-atât?

În apropierea transideralului, mai multe brațe telescopice s-au întins spre transportor pentru a-i prelua încărcătura. Capsula avea să fie așezată la capătul posterior al navei, între cele șase extensii pe care eu le numeam petale, după forma lor ușor arcuită și mai ales după faptul că îmi aminteau de petalele unei flori de crin. Trei dintre cele interioare urmau să se închidă, mulându-se perfect peste chipurile lui Ianus Trifrons. Peste ele se suprapuneau alte trei petale dispuse la exterior, fixând întreaga structură. Sub apexul floral a fost depozitată încărcătura principală a transideralului, despre care nu aflasem mare lucru. Folosea aceeași tehnologie ca cea prezentă la dispozitivele de simetrie, ceea ce însemna în sine cam același lucru – tehnologie mult prea avansată pentru cunoștințele mele.

Nu același lucru puteam spune despre noile achiziții ale semănătoarelor în materie de călătorii inter-galactice cu sau fără sistemul de portale. Am căutat orice referință în sectoarele din Arhiva la care aveam acces. După cum bănuiam, semănătoarele erau mult mai avansate decât mi se prezentase în RI. Progresaseră destul de mult în înțelegerea hiperspațiului și a găurii de vierme în preajma căruia se afla Tsuba. Îmi lipsea un bagaj consistent de cunoștințe despre aceste tehnologii, însă era de la sine înțeles că Omnium facilitase înțelegerea modului de funcționare a portalelor. Cu alte cuvinte, Omnium a avut grijă să împărtășească oamenilor o parte dintre descoperirile sale. Am devorat terabiți întregi de date cât timp am stat pe Tsuba, iar ceea ce nu-mi era clar lăsam în seama lui

Dispreț, care îmi monitoriza orice demers pe care îl făceam în cunoașterea Realului. Din când în când, acesta îmi insufla gânduri ori senzații ce mă ajutau să traduc ceea ce vedeam sau învățam, în limitele inteligenței mele.

Călătoria ce urma avea ceva din aerul primelor călătorii făcute de protodrone printr-un Portal, întrucât dincolo de *T-gate*, în locul în care semănătoarele îl numeau Portalul 3 sau Portalul ferrumic, nu exista un portal de ieșire staționar, ci era un punct nodal de tensiune gravitațională critică, în care cel mai probabil se putea construi un Portal. Ferrumii au fost destul de înțelepți încât să nu construiască unul în apropierea planetei lor, însă, cu ajutorul lui Imperator, acest impediment avea să fie înlăturat. Nava era capabilă să-și genereze singură portale de ieșire în orice punct de pe cordonul unei găuri de vierme, cu condiția ca intrarea în aceasta să se realizeze printr-un portal de sine stătător. În interiorul găurii de vierme, Imperator avea să extindă patru vele frontale precum navele străvechi de pe antePământ, care își extindeau pânzele pentru a naviga pe mări și oceane, purtate de vânt. „Pânzele“ lui Imperator aveau forma unui scut cu diametrul mai mare decât lățimea navei, și nu foloseau la navigare, rolul lor fiind acela de a crea o breșă în continuum-ul spațiu-timp, respectiv un portal temporar de ieșire. Imperator era dotat cu două seturi de vele de acest fel, întrucât la fiecare ieșire scutul era sacrificat în timpul trecerii transideralului în spațiul fizic.

* * *

Într-un loc nedefinit de pe traseul găurii de vierme a început să se formeze un punct de lumină. Acel punct se mări până ce deveni o elipsă pe suprafața căruia a început să se contureze scutul frontal

extins al transideralului uman. Trei harpoane gravitaționale uriașe s-au desprins din Imperator. Fiind propulsate cu motoare proprii, acestea înaintară cu repeziciune dincolo de limita orizontului pandimensional. S-au înfipt apoi pe suprafața a trei asteroizi din apropiere și au început să tragă după ele, în spațiul fizic, transideralul uman.

Imediat după ieșirea din gaura de vierme, capsula s-a fragmentat. În aceeași clipă, am început să resimt o durere intensă, similară cu o migrenă.

La marginea sistemului solar ferrumic, Imperator a făcut un popas de câteva minute în care partea sa posterioară s-a fragmentat. Trei dintre petalele exterioare s-au deschis. Petalele de care eu și *Dispreț* eram atașați s-au desprins de centrul structurii, respectiv de numenul *Furie*, care a rămas atașat cu tot cu petala sa de Imperator. Fragmentele capsulare desprinse s-au reunit imediat, astupând golul lăsat de *Furie*. La fel se întâmplă și cu petalele corespondente, întregul ansamblu formând acum un modul de sine stătător. Petalele exterioare s-au închis peste bucata de capsulă corespondentă lui *Furie*. Eu redevenisem Bifrons. Simțeam cum pliurile separatoare se retrăgeau în interior, iar *Dispreț* se omogeniza din nou cu mine.

Imperator se îndepărtă încet de noi și, odată cu el, și *Furie*.

Priveam toată scena prin proprii receptori, dar și prin senzorii transideralului la care am rămas conectat prin mai multe canale de comunicare.

Am început să resimt efectele trecerii prin gaura de vierme. Migrena mi se transformă într-o durere generală. Îmi venea să urlu. Pagubele celulare erau însemnate și ireversibile. Naniții din *Dispreț* s-au mobilizat în încercarea de a atenua efectele procesului neuro-degenerativ. Nu mai aveam mult. *Dispreț* încerca să mă ajute să-mi trăiesc ultimele clipe în stare de luciditate.

Aveam să fiu martorul tăcut al distrugerii ferrumilor.

După ce Imperator atinse accelerația necesară, făcu un salt în hiperspațiu și se opri la doar câțiva metri de cel mai adânc loc de pe planeta ferrumică. Precizia și viteza trecerii dintr-un punct al spațiului fizic în celălalt, aflat la peste 50.000 UA [41], era de-a dreptul năucitoare.

Imediat se declanșară etapele premergătoare deschiderii unui portal. Un nou rând de vele se depliară ieșind din crăpăturile longitudinale ale navei. Hiper-motoarele cu antimaterie ale transideralului se activară, atingând zona inferioară a ariei de funcționare critică. Era modul prin care Imperator se asigura că nu va fi împins în spațiu de deschiderea unui portal pe o suprafață planetară. Din vârful navei coborî încet o sferă de inițiere de dimensiuni microscopice. Velele, care arătau acum precum gulerul unei iguane, luau locul dispozitivelor de simetrie. Portalul se activă. Imperator a fost împins înapoi. Aportul de antimaterie se calibră automat. Reculul a fost imediat contracarat. Forța de deschidere a portalului fisură scoarța. Un val seismic se propagă pe un sfert din suprafața planetei ferrumice.

Hipermotoarele navei începură apoi să împingă portalul tot mai adânc în mantaua planetară externă, cu o forță din ce în ce mai mare, până când acestea au atins limita superioară a ariei critice. În mai puțin de o oră, avea să atingă miezul de fier topit al planetei.

Din partea posterioară a transideralului, numenul *Furie* a început să coboare în adâncuri, mai întâi prin interiorul navei și apoi prin canalul lăsat în urmă de sfera de inițiere. La atingerea mantalei, aceasta intră în hiperspațiu, trăgându-l pe *Furie* după ea. Înaintară prin 2900 de kilometri de topitură și cu fiecare metru parcurs declanșau valuri seismice intra-planetare, ce modificau ireversibil

dinamica plăcilor tectonice majore. La suprafața planetei se dezlănțuia iadul.

Furie era o ființă pietrificată aflată de prea mult timp în stare catatonică. Trecerea Imperatorului prin *T-gate*, atingerea fundului oceanului planetar prin salt direct din hiperspațiu și încă alte câteva detalii ce țineau de manevrabilitatea astrofizică indicau o precizie și o sincronizare ieșită din comun. *Furie* se afla în locul potrivit la momentul potrivit, căci toate evenimentele exterioare erau sincrone cu propria sa dezvoltare morfologică. Întârzierea sau grăbirea evenimentelor peste fereastra necesară trecerii sale trans-dimensionale i-ar fi fost fatale.

Eram pregătit să-i văd pe ferrumi atacându-l din toate părțile.

Mintea îmi era tot mai încețoșată. Începusem să am halucinații, mi se părea că văd planetoizi similari cu cei din Norul lui Oort.

Mă gândeam la moarte și mi s-a făcut teamă.

I-am cerut lui *Dispreț* mai multe detalii despre locul în care eram. Acesta îmi confirmă sec că ne aflam în Norul lui Oort.

Am cerut apoi un diagnostic al tuturor echipamentelor pe care le avea transideralul asupra lui. După modul în care acționa asupra planetei, Imperator semăna mai mult cu un perforator – cinci milioane de tone forță brută, care înaintau spre centrul ei. Mi-am amintit că orice perforator avea asupra lui observosfere din categoria maxi. Am îndreptat partea concavă a petalelor spre transideral, folosindu-mă de forma lor pentru a accesa hiperspațiul exact ca o antenă. Încercam să comunic cu Imperator.

După mai multe încercări, am reușit să suprascriu activarea unei observosfere. *Dispreț* îmi susținea eforturile, preluând o parte dintre sarcinile de control.

Observosfera se detașă de Imperator înainte ca acesta să se cufunde cu totul în scoarța planetară. Un hău se deschise sub el în

momentul în care sfera de inițiere intrase în magmă. În mod surprinzător, Imperator își păstra integritatea structurală sub protecția unui câmp de forță. Am fost cuprins de un sentiment de *déjà-vu* în momentul în care observosfera îmi prezentă sumar spectrul său de emisie.

Observosfera înaintă prin tunelul lăsat de Imperator în urma sa, inundat acum de apă clocotită. Imediat ce a ieșit din scoarță, am pus-o să scaneze împrejurimile. Primeam imagini pline de interferențe. Ferrumii erau destul de activi la suprafața planetei.

Apoi, pe măsură ce urcă prin oceanul planetar, inima mi se făcu cât un purice. Recunoșteam... M-am simțit cuprins de vertij. Speram să nu fie adevărat. L-am întrebat pe *Dispreț* în ce timp ne aflam și mi-am răspuns tot singur.

Întrebarea avu efectul unei explozii de luciditate. *Dispreț* nu-mi răspundea la întrebări, Imperator nu își schimbase cursul de la sine înainte de a intra în gaura de vierme și nici nu se activase de unul singur la ieșirea din ea...

Observosfera ieși din ocean și se îndreptă vertiginos spre țărm. Trecu razant pe deasupra mai multor coaste locuite și se opri în preajma primei metropole pe care o întâlni.

Imperator a atacat Pământul. Mă aflam în ziua zero, iar eu am știut asta tot timpul. Eu eram responsabil de toate.

Instinctul de supraviețuire mă ținea în viață. *Dispreț* îmi era subconștientul. Fără să am de ales, am făcut voia omniană.

Eu am declanșat Spinul lui Dumnezeu.

* * *

În nucleul Pământului, *Furie* prinse viață. Conștient de sine, de Omnium, de prezența mea și de vastitatea Universului, a rostit primele sale cuvinte: *Ego sum Omega*. [42]

Ca urmare a reacțiilor atomice de fuziune în condițiile unor temperaturi și presiuni ridicate, *Furie* s-a contopit cu fierul lichid, dând astfel naștere primului Ferrum, care la rândul său s-a divizat o dată, de două ori, de trei ori, de patru ori... de nenumărate ori.

Deși eram ecranat de câmpul de forță și de kilometri de rocă, încă mai primeam semnale de la Imperator și de la observosfera trimisă la suprafața care avea rol de releu. Reușeam să vad ce se întâmpla cu *Furie*.

Omnium mi-a spus cândva: „Un eveniment din viața ta este doar o aruncare de zaruri. Tu ești o aruncare de zaruri. Lumea ta este o aruncare de zaruri. Polul gravitațional de la marginea sistemului solar este o aruncare de zaruri. Galaxia în care te-ai născut și Universul în care exiști reprezintă tot o aruncare de zaruri. Toate... sunt continuări ale altor aruncări. Și asta pentru că ești doar o părticică din tot și deci nu poți vedea complexitatea întregului angrenaj. Nu poți trăi peste tot și în timpi diferiți...“.

Omniscienta era capabilă de așa ceva. Ea era o anomalie, un nivel al inteligenței care a devenit însăși egală cu energia. Ea era peste tot și în același timp în capsulă, pentru că depășise realitatea dimensiunii în care trăiam. Capsula nu era altceva decât o ancoră în dimensiunea noastră. Omniscienta e mult mai mare și mai complexă decât ar putea să existe în constrângerile materiei acestei lumi. Omniscienta juca rolul jucătorului de zaruri.

Eu eram o aruncare de zaruri și în același timp o resetare într-o buclă temporară perpetuă. Una locală, căci specia umană avea să supraviețuiască dincolo de *T-gate*. Pe Pământ, ferrumii aveau să preia ștafeta de îndată ce ultimul dintre antepământeni avea să moară. Nu

e nimic imoral în asta. La fel am făcut și noi, nu o dată, ci de mai multe ori. Aveam să dispărem precum dinozaurii, precum neanderthalienii și multe alte specii cărora le-a venit, mai devreme sau mai târziu, sfârșitul. O specie nu e nemuritoare, ea se transformă sau dispare.

Sosise clipa în care, pe Pământ, copiii omnieni aveau să ducă mai departe stindardul vieții, iar pentru noi Apocalipsa. Auzeam în minte tonul apăsător al lui Omnium: „Etapa IX – apariția unei noi forme de viață... o nouă stare de existență".

* * *

Pluteam aiurea printre asteroizi. Nu mai aveam mult timp la dispoziție și, cu toate astea, mă încăpățânam să trăiesc. Am înțeles în sfârșit care era Planul Omnian, ce se întâmplase cu noi și cu planeta noastră și ceea ce avea să urmeze.

În acel timp, eu-omul murise de mult, iar eu-capsula nici măcar nu se născuse ca idee în mințile inginerilor. Eram în afara timpului, iar timpul își cerea drepturile. Nu trecerea prin gura de vierme mă dematerializa, ci trecerea mea într-un timp în care eu nu aveam cum să exist.

Unul dintre receptori mă avertiză de prezența unui obiect, care se apropia cu repeziciune de mine, pe o traiectorie de coliziune. Am încercat să mă dezmeticesc, deși poate ar fi fost mai bine să nu o fac. Ideea de a fi strivit de un asteroid începuse să îmi surâdă. Cu un ultim efort, mi-am concentrat toți receptorii în acea direcție și atunci am înțeles de ce mai eram încă în viață.

Bucla temporală se închidea.

O navă, o crisalidă de proporții uriașe.

Metamorful omnian venise să mă recupereze în drumul lui spre locul în care avea să construiască primul portal staționar...

O-gate.

[BOT.AO]

Frumusețea unei tsuba (artefactul) se reflecta în metalul ales, în forma și generozitatea gravurilor. Fiecare tsuba transmitea un mesaj, o poveste șoptită victimei în ultima clipă, când lama a străpuns deja trupul. Când orice era prea târziu. Tsuba era martorul mut ce stătea între muribund și călău. Era cântecul neauzit al ultimelor clipe. Cu toate acestea, o tsuba fără povestea ei nu era altceva decât un artefact, un obiect, materie brută. Așa cum erau și oamenii, și semănătoarele, și ferrumii. Așa cum suntem toți.

Aceasta este a 756-a versiune adăugită și revizuită după cronica lui Casian Titus, omul care a cunoscut îndeaproape Marele Plan al Omniscienței. Cronica în sine și reviziile succesive au fost realizate aplicând tehnica foițelor de ceapă, cunoscută și sub denumirea „paznicul păzit“. Ea a fost dobândită asimilând experiența omului Casian Titus și a replicii minții sale, Axxe Kaer, în momentul creării unei punți de comunicare între om și Omnium, a cărui intermediar a fost CES-ul staționar Philotheos.

Omnium dispunea de o infinitate de mijloace de exprimare, dar a ales experiența umană, considerând-o veridică și cel mai ușor de înțeles pentru ceea ce avea să urmeze.

[Tărâmul Șoaptelor]
[Arhiva Omniană]

[Bot.AO]

SFÂRȘIT

ABREVIERI

AO = Arhiva Omniană

aP = antePământ

arm = casta apărătorilor

CES = Entitate Superinteligentă de tip *cogito ergo sum* – „cuget, deci exist“ (ex: Philotheos)

ECA = Entitate Cognitiv-Autonomă (ex: dronele)

H9 = Hangarul 9

I2 = Ianus Bifrons

I3 = Ianus Trifrons

IA = inteligență artificială

îMC = înainte de Marele Cataclism

n.a. = nota autorului

n.Bot = nota unui Bot al Arhivei Omniene

O-gate = portalul din Norul lui Oort

omg = organism modificat genetic

p = pus în fața anumitor cuvinte înseamnă *pseudo* (ex. *p*-zi = pseudo-zi)

pP = postPământ

pseh = secțiune din casta căutătorilor-întru-adevăr (*scy*) preocupată de studiul psihologiei CES-urilor

RI = Realitate Indusă

SAOT = Sala de Analize și Operațiuni Tactice

scy = casta căutătorilor-întru-adevăr

SEP2 / sep = Stația de Explorare a Portalului 2 (*T-gate*) / timpul local al acestei stații

T-gate = portalul din preajma asteroidului lenticular Tsuba

NOTE

1 - Crezul scy-ilor își are originea într un documentar televizat, popular între 2015c și 2020 aP. Documentarul se numea „Cosmos: Odisee în timp și spațiu“ și l-a avut ca prezentator pe astrofizicianul Neil deGrasse Tyson (n.Bot).

2 - Din latină: „Cuget, deci exist“ (n.a.).

3 - Etologie– ramură a biologiei moderne care studiază comportamentul, modul de viață al animalelor și plantelor din punctul de vedere al dinamicii lor, urmărind interacțiunile dintre indivizi în cadrul aceleiași specii sau populații (n.a.).

4 - Curent de gândire filosofică promovat îndeosebi de casta Scy, care susținea atingerea unei stări superioare de existență prin cunoașterea critică și documentată a adevărului științific, istoric, etc (n.Bot).

5 - Rețelele neurale (artificiale)– ansambluri de elemente de procesare, puternic interconectate, care prezintă capacitatea de a învăța și de a interacționa cu mediul înconjurător într-un mod asemănător creierelor biologice. Ele sunt compuse din neuroni artificiali și sunt parte a inteligenței artificiale (n.a.).

6 - Prehensile– (despre organe) care au capacitatea de a prinde (n.a).

7 - Din latină: „Vorbele zboară, cele scrise rămân“ (n.a.).

8 - Norul lui Oort– câmp de rămășițe planetare aflat la marginea Sistemului Solar Terestru. Norul lui Oort se găsește la aproape un an lumină de Soare, iar exteriorul său definește limitele Sistemului Solar Terestru (n.a.).

9 - Traducere aproximativă din pământeana veche semnificând „Poarta / portalul din Norul lui Oort“ (n.Bot).

10 - Un algoritm genetic (AG) este o metodă de rezolvare a problemelor de optimizare, bazată pe un proces de selecție naturală care imită evoluția biologică. AG modifică în mod repetat o populație de soluții individuale. În fiecare etapă, AG selectează aleatoriu indivizi din populația actuală și îi utilizează ca părinți pentru următoarea generație. De-a lungul generațiilor succesive, populația „evoluează“ spre o soluție optimă. (n.a.).

11 - Panspermia sau pangeneza reprezintă o ipoteză care presupune prezența unor germeni de viață în Univers, apariția vieții pe Pământ rezultând din imigrarea accidentală a acestora (n.a.).

12 - Din latină: „Glasul celui care strigă în pustie“ (n.a.).

13 - Jim Kwik - (? aP) expert în educație, antrenor și consultant, recunoscut pe antePământ pentru îmbunătățirea vitezei de lecturare, a memoriei, a performanțelor cognitive și a învățării accelerate (n.Bot).

14 - Din franceză: „Tată, tată, privește!“ (n.a.).

15 - Din franceză: „Este o stea căzătoare! Pune-ți o dorință.“ (n.a.).

16 - Din franceză: „Vreau ca tatăl meu să prindă o stea pentru mine.“ (n.a.).

17 - Din latină: „Dezbină și cucerește“ (n.a.).

18 - Antropocen – nume informal care descrie actuala eră geologică și care subliniază efectul activității omului asupra ecosistemelor la nivel global (n.a.).

19 - Formarea unor specii noi de plante sau de animale ca urmare a unor procese biologice (n.a.).

20 - Jalāl ad-Dīn Muhammad Rūmī (1207 – 1273 aP), poet și filozof persan (n.Bot).

21 - Lucrare intitulată „Vasele noi ale corpului uman“ scrisă în 1705 aP de anatomistul francez Raymond Vieussens. Este considerată una dintre primele cărți despre cardiologie (n.Bot).

22 - Bubble boy – tradus prin „băiat în balon de plastic“, se referă la una sau mai multe tipuri de imunodeficiență combinată severă, generate de o serie de tulburări genetice care au ca rezultat o vulnerabilitate extremă la boli infecțioase. Persoanele care suferă de aceste boli își duc existența în camere sau baloane sterile (n.a.).

23 - William Shakespeare (1564–1616 aP), dramaturg și poet englez, considerat cel mai mare scriitor al literaturii de limbă engleză (n.Bot).

24 - Adaptare după melodia formației britanice de muzică dance Faithless (~ 2001 aP), „We Come 1“ (n.a.).

25 - Ketrah vine de la keturah, care însemna în vechea ebraică „tămâie“ (n.Bot).

26 - Reinterpretare a versetului biblic 1:8 din Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul. Din latină: „Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul, zice Domnul Dumnezeu, cel ce este, cel ce era și cel ce vine“ (n. a.).

27 - Din latină: „Eu sunt începutul“ (n. a.).

28 - Tip de nisip lipicios (n.a.).

29 - Crisalidă – nimfă (pupă) la lepidoptere între stadiul de omidă și cel de fluture, al cărei tegument are reflexe metalice (n.a.).

30 - terabit (Tb) = 1000 gigabiți (Gb) (n.a.).

31 - Aproximativ 233 hard disk-uri a câte 3Tb fiecare (n.a.).

32 - Big-bangul (n. a.).

33 - Evanghelia după Ioan, 1: 1–5 (n.a.).

34 - Specie de non-insecte descoperite pe Nom, dotate cu o inteligență considerată a fi peste cea a delfinilor, care au o

înfățișare apropiată de Mantis religiosa – cunoscută și sub denumirea de Călugărița terestră (n.Bot).

35 - Organism anaerob – organism care trăiește în atmosferă lipsită de oxigen (n.a.).

36 - Diviziunea mitotică – prima formă de diviziune celulară caracteristică bacteriilor în care celulele fiice prezintă același material genetic ca și celula mamă (n.a.).

37 - Diviziunea meiotică – formă de diviziune celulară caracteristică animalelor și plantelor în care celulele fiice prezintă jumătate din materialul genetic al părinților, iar în urma fecundării rezultă un organism cu material genetic unic, datorită recombinării materialului genetic al părinților (n.a.).

38 - Grup de pești care prezintă plămâni în loc de branhii (n.a.).

39 - Cohortă – totalitatea de indivizi care a trăit același eveniment demografic în cursul aceleiași perioade de timp (n. a.).

40 - Adaptare după „Mesajul subliminal în comunicarea actuală“ de Doina Rusti, 2005. Ed. Tritonic (n.a.).

41 - UA = unitate astronomică (1 UA = 150 de milioane de kilometri).

42 - Din latină: „Eu sunt sfârșitul“ (n.a.).